

Giới thiệu Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh

Tác giả: Tiểu Langlang

Thể loại: Hiện đại đô thị, tình cảm nhẹ nhàng

Tình trạng: Đang sáng tác

Anh – Cần một người xem anh là tất cả.

Tôi – Cần một người trở thành tất cả của tôi.

Khởi đầu của chúng tôi không phải là tình yêu, nhưng lại vì yêu mà dây dưa với nhau một đời một kiếp.

Anh là cái tên mặt than không quản sự đời, mỗi ngày tôi phải dốc toàn lực nghĩ cách chọc cười anh.

Tôi là con bé nhàn rỗi ưa làm chuyện nông nổi, mỗi ngày anh chỉ cầu cho tôi có thể bớt nhí nhố một chút.

Cuộc sống sau hôn nhân quả thật là thử thách rất lớn đối với chúng tôi, hai người xa lạ tự dưng trở thành vợ chồng, không biết tí gì về nhau. Qua đó, là những câu chuyện vụn vặt trong cuộc sống đời thường, nhưng không kém phần ấm áp, giữa một người muốn yêu và một người muốn được yêu. Hạnh phúc đôi khi đến thật bất ngờ, nhiều bờ ngõ, nhưng cần nhất là hãy thật tinh táo để có thể giữ được nó.

Chiếc giường này chia đôi, tủ quần áo anh bên phải em bên trái, cơm em nấu có thể không ngon nhưng anh vẫn ăn không bỏ sót phần nào. Từng lời nói và hành động của anh em đều xem trong mắt, có đôi khi mắt nhìn không đủ còn phải lờn cả tìm ra để cảm nhận.

Anh ít nói. Ôi ~ tốt nhất là anh đừng nói, mắc công lại làm em nổi máu tinh tinh muốn hành hung anh.

Anh ít cười. Không sao, nhìn mặt em đi này, rồi anh sẽ cười ngay thôi.

Cảm xúc nhân đôi, nỗi buồn liền vui đi phân nửa. Kia, có phải anh quên gì rồi không?

Ông xã, năm tay em đi anh! Phía trước, đã là cầu vòng rồi!!

Đôi lời của tác giả:

--*Đôi lời của Sói*--

Đây là truyện ta viết để tặng cho một người, nhưng vì trước đó đã lỡ tay đào quá nhiều hố chưa kịp lấp nên không dám nói trước điều gì. Có thể một tuần một chương, cũng có thể hai tuần một chương, hoặc cũng có thể là..

Ừm.. Mong các bạn ủng hộ nha!! ^.^~

Bạn đang đọc truyện Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chúng tôi đã kết hôn

Tôi tên Phương Gia Hân, năm nay tôi 24 tuổi, nghề gõ đồng không, việc làm không, tình yêu cũng không nốt. Nói tóm lại, tôi là một người vô sản chính hiệu.

Lật bản. Tôi cũng có muốn thế đâu, năm tôi 18 tuổi cũng có trai theo đấy chứ, nhưng quen được tới ngày thứ 99 thì anh hẹn tôi ra ngoài gặp mặt, ngày đó vẫn còn như in trong kí ức tôi.

Con gió tháng năm thoang thoang hương hoa thơm, chàng trai đứng trên bờ kè khẽ cúi đầu, một nửa gương mặt anh khuất đi trong chiếc áo khoác cao cổ màu nâu đen, từng sợi len dài trong gió nhẹ phát pho.

Tôi ngất ngây nhìn anh, đôi mắt đa tình u buồn của anh khẽ đảo, ánh mắt chúng tôi bắt gặp nhau, ngay lập tức, cả hai.. cùng chết sững!?!

Tôi tròn mắt. Này anh, mới là đầu tháng năm thôi đấy. Trời nóng đến mức ngay cả người chết cũng muốn đội mồ đi nghỉ mát, thế mà anh có thể trùm kín mít như vậy đi ra đường cũng tài thiết.

Dù biết anh có đẹp trai, ngày thường anh cũng như tôi hơi tự ki. Nhưng tôi là nói chuyện một mình, còn anh là nói chuyện với gương, có lẽ vì đồng cảnh

ngộ nên chúng tôi quen nhau chẳng? Không thể không khen anh, có thể trong tiết trời này mà ăn mặc như nam diễn viên chính trong phim "Bản tình ca mùa đông" thật không dễ dàng gì. Xin được nhắc lại một lần nữa, đây là mùa hè chứ không phải mùa đông, có thể làm được tới bước này, anh.. đúng là đã phấn đấu không ngừng nghỉ cho sự nghiệp "Tôn vinh sắc đẹp của nam giới" mà. Tôi thật cảm động!

Anh cũng tròn mắt. Theo góc độ của anh, tôi có thể lí giải như sau. Anh đây là đang ngắt ngây con gà tây bởi bộ dáng hiện tại của tôi.

Khụ khụ. Kể sơ lược một tí vậy. Trời nắng nóng, đương nhiên mặc quần tà lòn là mát mẻ nhất rồi, và tôi đang mặc nó. Lại cũng vì trời nắng nóng, áo thun ba lỗ chắc chắn là sự lựa chọn đáng tin dùng, tôi cũng đang mặc nó đây. Thêm một cái áo khoác màu vàng tăng lực chói mắt, anh gọi vội quá nên tôi chỉ kịp xò đôi dép lao của ba tôi đi, đôi kính cận gọng to nặng trĩu mắt, trên đầu vừa vặn còn có búi tóc cây dừa trang trí.

Đừng vội, đừng vội. Để tôi nói cho các bạn biết, tôi ăn mặc như thế đều là có lí do cả đấy. Chẳng phải hiện nay trên toàn thế giới, mọi người vẫn đang hô hào việc bảo vệ môi trường đó sao? Hướng ứng lời kêu gọi đó, một mùa hè xanh trong mắt anh ra đời.

Miệng anh co giật hết như mắt tôi, chúng tôi chết lặng nhìn nhau. Người qua đường còn tưởng chúng tôi là tâm thần trốn trại, một đứa mùa hè một đứa mùa đông.

Tôi là người phục hồi đầu tiên, đem bàn tay ướt mồ hôi từ trong túi áo khoác ra, vẫy vẫy chào anh, nhe hàm răng trắng và sáng bóng mỉm cười.

"Chúng ta chia tay đi!"

Thế đó, tình đầu của tôi tan vỡ chỉ vì anh quá nhạy cảm, không thể chịu được việc hai đứa ăn mặc trái tông. Ôi, nhức nhối quá! Cắn một miếng thịt, nhóp nhép nhóp nhép.

À, nhân tiện. Hôm nay là ngày tôi đi coi mắt, nếu tôi nhớ không lầm thì đây hẳn là lần thứ 87 tôi bước chân vào nhà hàng này. Nhân viên quen mặt, người quản lý quen mặt, đầu bếp cũng quen mặt nốt. Bởi vậy cho nên mới đem đĩa bò bít tết này ra chiêu đãi tôi, ăn cho no đừng lát còn có sức mà nín quân đối tượng xem mắt lại. Mọi người thật tốt với tôi mà!

Đều nói đen tình đỏ bạc, với tôi thì cái gì cũng đen. Đánh số số không trúng, chơi bài thì thua sạch túi tiền, chẳng những thế mà còn mắc nợ đầy đầu đầy cổ. Bất đắc dĩ ba má tôi mới tài trợ cho một bộ đồ để đi coi mắt, trang điểm rực rỡ y như á hậu vinh danh. Thứ nhất, cốt để lừa tình đối tượng xem mắt. Thứ nhì, cốt để lừa tiền đốt tượng trả hết nợ nần. Và thứ ba không kém phần quan trọng, đó là cầu người hót đại mớ hàng tồn kho này!!

Như mọi lần, sau khi ăn xong đĩa bò bít tết, với món chính là mì ý sốt cà chua, cộng thêm hai đĩa tráng miệng và rượu vang. Tôi thờ ra một hơi thỏa mãn, rất hài lòng với tay nghề của đầu bếp và thái độ phục vụ chuyên nghiệp của nhân viên, bật ngón cái mỉm cười với quản lý.

Được rồi, giờ chỉ còn chờ đối tượng xem mắt đến nữa là xong. Tôi có thể yên tâm phui mông đi để lại hoá đơn tính tiền cho người ấy, coi như là chi phí an ủi tâm hồn tôn thượng của tôi. Bất giác chợt nghĩ, cuộc sống hiện tại cũng không tệ chút nào.

Cộp.

Đang mơ màng nghĩ cách tiếp diễn cuộc sống ăn chùa này, thì một người mặc tây trang đen bước đến, kéo ghế ra ngồi đối diện với tôi. Xuyên qua cặp nệm lông mận trong nhà hàng kiểu Pháp, anh nâng mắt lên nhìn tôi, tôi..

Đẹp trai quá xá anh ơi..!!!! Em thề là bác sĩ khoa tim mà có hỏi, em nhất quyết sẽ không khai là vì anh mà nó nhảy trật nhịp đâu!!

"Cô là Phương Gia Hân?" Anh hỏi, giọng nói trầm trầm âm âm nghe thật hay.

"Vâng, là tôi!" Tôi đáp, không giấu được sự hào hứng trong giọng nói của mình.

Anh nói:"Cô biết gì về tôi?"

Cái này hơi lạ à nha! Thông thường chẳng phải đối tượng xem mắt sẽ tự hướng mình giới thiệu sao? Như thế nào lại quay ra hỏi ngược lại?

Tôi nghĩ nghĩ, thật thà trả lời:"Anh là đối tượng xem mắt thứ 88 của tôi, ngoài ra, tôi chẳng biết gì về anh hết." Nói xong, tôi thật chỉ muốn và vào miệng mình.

Này có khác gì là không đánh mà khai đâu, cảnh sát chưa cho tô mì đã nói ra tên hung thủ. Thật hận cái tật ăn nhanh nói lẹ của mình. Anh à, làm ơn đừng tin những gì em nói nha!

Anh nhìn tôi, giống như là đang dò xét gì đó, muốn kiểm chứng lời nói của tôi. Tôi cũng mở to mắt ra cho anh nhìn, bởi vì đôi mắt là cửa sổ tâm hồn mà, thông qua đó tôi muốn truyền đạt cho anh biết. Có thể bên ngoài nhà cửa hơi lố lằng, nhưng em đảm bảo bên trong nội thất đẹp không gì bằng, mời anh vào khám phá để biết thêm tường tận chi tiết.

Anh chuyển mắt, nâng tách cà phê mà tiếp viên vừa bung lên, nhấp một ngụm rồi đặt xuống lại.

"Chúng ta kết hôn đi!"

Sấm chớp "Đùng đùng" giữa trời quang, nếu thật có, tôi nghĩ mình sẽ bị đánh ra tro. Sao anh có thể dùng khuôn mặt bình tĩnh, giọng nói nhẹ nhàng mà thốt ra toàn điều trọng đại như thế? Hơn nữa, chúng ta gặp nhau còn chưa quá ba phút, sao anh vội nắm tay em nhảy cầu vượt rồi?

"Nhưng tôi có điều kiện." Trong lúc son dương nhảy loạn lòng tôi, anh lên tiếng kéo tôi về thực tại. Ngược nhìn khuôn mặt tuấn tú không biểu tình của anh, tôi thoáng hồ nghi có phải vừa rồi mình nghe lầm hay không? Người đàn ông lạnh lùng điển trai này, thực chất là không có mở miệng nói lời nào hết, tất cả chỉ là ảo tưởng của tôi mà ra.

Sợ lỗi tai của mình lại đi ăn đám giỗ chưa về, tôi căng mắt ra chăm chú nhìn anh, không biết anh có thấy kì quái không nhưng tôi thấy đau mắt quá, kính áp tròng sắp rớt ra rồi! Làm như không thấy hành động gần như chồm qua bàn của tôi, anh chậm rãi nói.

"Sau khi kết hôn, tất cả mọi thứ đều thuộc quyền quản lí của tôi. Tôi có thể cho cô những gì mà cô muốn, ngược lại, cô muốn làm gì đều phải có sự cho phép của tôi, nếu không thì đừng nghĩ làm." Hơi nâng mắt nhìn tôi há hốc mồm, anh chọn một tư thế ngồi thoải mái, nói tiếp: "Tôi sẽ cho cô một cái điện thoại, cô phải luôn luôn nhớ kĩ là đi đâu cũng phải mang nó theo trong người, bất cứ khi nào tôi gọi đến cô cũng phải tiếp máy, sau ba hồi chuông mà tôi vẫn chưa nghe được gong cô, thì tôi đó cô phải ra ban công ngủ."

Tôi đưa tay khép lại cái cảm đã muốn chạm đất của mình, lắp bắp: "Anh, Anh, Anh.. Anh nói xong chưa?" Tôi bắt đầu ngờ ngợ ra lí do vì sao đến giờ mà anh vẫn còn độc thân, bị quản thúc gần như 24/7 thì ai mà chịu nổi chứ, y như đi tù chung thân, bị canh gác nghiêm ngặt. Quả nhiên, đồ tốt không bao giờ đến lượt mình, cho dù có, cũng là đồ có vấn đề.

"Chưa." Đáp lại bằng một lời ngắn gọn xúc tích, anh nói tiếp: "Những thứ mà cô có, khi chúng ta kết hôn, đều sẽ trở thành của tôi, bao gồm cả cuộc sống riêng tư." Anh nhìn tôi, ánh mắt nghiêm nghị sắc bén, nhấn mạnh từng lời: "Tôi là người chi phối tất cả của cô!"

"Em ơi, tính tiền cho chị đi em!" Tôi giơ tay lên gọi nữ tiếp viên đang đứng đằng xa đến thanh toán.

Đừng trách tôi không có chí khí, nhưng điều kiện hôn nhân của anh đặt ra quá ngặt nghèo, tôi thà cắn răng đứt ruột trả tiền, cũng không muốn cuộc sống sau này của mình bị cai quản bởi một lãnh chúa độc đoán. Hừ, chẳng lẽ lấy anh rồi, khi nào tôi muốn đi Toilet cũng phải chờ anh cấp phép xong thì mới được đi à? Chắc ra quần mất. Thôi, tình ta coi như đoạn tuyệt từ đây. Tôi thà ế tới già, cũng không muốn sống cùng một người khủng bố như anh.

"Đợi đã." Anh gọi giật lại, nhướn mày: "Chỉ như thế liền đi?"

Không đi mới là lạ, có ngốc mới ở lại.

Lời còn chưa ra tới miệng, tôi đã một phát nuốt trọn chúng vào trong. Nhìn anh từ áo vest lấy ra cái bóp đen hàng hiệu, sau đó cầm vài tấm thẻ đưa lên trước mặt tôi. Mắt tôi sáng lên.

Oh my god!! Đây chẳng phải là thẻ đen và thẻ bạch kim trong truyền thuyết đó sao? Có thể mua bất cứ thứ gì mình muốn, rút tiền tiêu xài thoải mái, đi đến đâu là nhân viên bán hàng cúi đầu đến đó, đãi ngộ chỉ có thể dùng ba từ cảm thán: "Thượng đế ơi!"

Dường như là ngay lập tức, sét đánh không kịp bưng tai, tôi đã chớp lấy tay anh, nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc nói.

"Anh à, mình kết hôn đi anh!"

Lại nói, đừng trách tôi không có chí khí. Chẳng phải bây giờ vẫn đang thịnh hành câu nói "Thà khóc trên xe BMW, cũng không ngồi cười trên xe đạp" sao? Tôi đây không phải là loại người ham xe BMW gì, nhưng có ô tô đi thì vẫn thích hơn là đi xe đạp. (Lí lẽ bao biện hùng hồn ^^)

"Nhưng tôi cũng có điều kiện." Tôi nói, tôi sẽ không ngu ngốc vì mớ thẻ vàng thẻ bạc của anh mà mờ mắt đâm đầu vào, lẽ dĩ nhiên là phải có điều kiện đảm bảo: "Anh có thể chi phối tôi, có thể quản lí cuộc sống riêng tư của tôi. Nhưng bù lại, anh phải yêu thương tôi, nâng niu tôi, cung nệm tôi. Tuyệt không được để tôi phải chịu uỷ khuất nào, không được có hành động đối xử thô bạo, không chấp nhận những lời mắng chửi xúc phạm thanh danh. Anh phải chứng minh anh là người xứng đáng để tôi dựa vào, bằng không.." Tôi liếc nhìn những tấm thẻ trên tay anh: "Bao nhiêu đây chưa đủ để mua mạng tôi đâu."

Anh có vẻ hơi ngạc nhiên, dường như không nghĩ đến tôi sẽ nói những lời như vậy, hồi lâu sau anh đáp.

"Được thôi."

Tôi vui vẻ cười tùm tùm, đang mừng húng hính vì sắp có được thẻ đen và thẻ bạch kim dùng vô thời hạn, chợt nghe anh nói.

"Chúng ta lập tức kết hôn!"

Rầm rầm!!

Hên mà hôm nay ra đường quên mang dù, nếu không thì với tần suất sét đánh cao như ngày hôm nay, thế nào tôi cũng có dịp hội tụ với ông bà tổ tiên ba đời nhà họ Phương. Còn chưa để cho tôi một phút bình lặng với tâm hồn, anh đã nắm tay tôi kéo đi.

Trước ánh mắt tò mò hóng chuyện của nhân viên và người quản lý, anh thanh toán rồi bắt ngay Ta-xi lên đường đến cơ quan thành phố.

Chẳng biết mẹ tôi đã nghĩ gì khi nhét những thứ này vào giỏ xách của tôi, bên trong bao gồm: Sổ hộ khẩu, chứng minh thư,.. ngay cả giấy khám sức khỏe cũng có. Anh nhân lúc nào tôi chết máy, đem đồng giấy tờ ra kiểm tra một lượt, xong, gọi một cuộc điện thoại cho ai đó. Khi chúng tôi vừa bước xuống Ta-xi, đã có một thanh niên mặc vest đen lịch sự chờ sẵn, thấy anh, thanh niên hơi cúi đầu gặp người chào, giao cho anh một tập tài liệu.

Tôi ngờ ngác bị anh đưa vào trong, ngờ ngác kê khai bản lí lịch, chụp hình rồi làm đủ thứ giấy tờ. Cầm lấy giấy chứng nhận hôn thú trên tay, tôi có điểm mơ màng chưa thể tin đây là sự thật. Nhưng mặt anh và mặt tôi nằm chính ỉnh trên đó, cho dù có không muốn cũng phải tin thôi.

Bầu trời tháng ba, mây cao vời vợi, tôi ngẩng lên nhìn tia nắng vàng chói mắt. Khi bước vào, anh và tôi là hai người xa lạ. Khi trở ra, chúng tôi đã kết hôn!!!

À, nhân tiện. Tôi vẫn chưa biết tên anh là gì? *Cười*

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Đây mới là vấn đề

Anh tên Lục Cung Duệ, năm nay anh 30 tuổi. Tôi chỉ biết có vậy, ngoài ra anh làm nghề gì hay sống ở đâu, tôi hoàn toàn mù tịt.

Nhưng đó không còn là vấn đề nữa, vì dù sao, chúng tôi cũng kết hôn rồi. Cho dù anh có là Mafia, trùm buôn lậu hay tên giết người khét tiếng, gả gà theo gà gả chó theo chó, từ nay tôi đã là người của anh. Sau này anh không cần lo lắng nếu lỡ đâu có bị công đầu bắt giam, sẽ không có người đi thăm tù chăn nuôi anh. Là một người vợ tốt, dù có phải vì anh mà mang danh "Thường xuyên ra tù khám trại", tôi cũng không ngần ngại. Kể cả khi anh có nằm liệt trên giường bệnh, cũng đã có tôi lo lắng chu toàn hai thước đất cho anh.

Nhưng hiện tại đây không phải là vấn đề cần bàn luận, trước đẹp nó sang một bên, vấn đề quan trọng hiện giờ chính là phải ăn nói làm sao với ba má tôi đây. Chắc họ sẽ không thể nào ngờ được, mới sáng má còn chiến trứng động viên tôi hôm nay sẽ quen được một người, ba đọc báo cười "Ha ha" nói: "Chỉ cần con có thể lấy được chồng, có bảo ba đi cúng chùa đập đầu quỳ lạy phật một trăm lần. Ba cũng sẽ vui vẻ mà làm."

Sự thật chứng minh, những người mà ngay cả đốt nhang cho ông bà ở nhà cũng lười, đột nhiên mở miệng nói thế chắc chắn chính là điếm báo. Đây, thấy chưa? Là tại ba hết đó, ba lo mà đi chùa quỳ lạy trả lễ đi.

Tôi đứng trước cửa nhà do dự một hồi, nghĩ xem có cách nào có thể giúp tôi tránh được đại nạn "chối còn người mất" ngày hôm nay không? Mới xa anh có 15 phút mà tôi thấy nhớ anh quá, đáng lẽ ra tôi nên đưa anh về đây để có người chịu đòn cùng tôi. Dù sao sẽ thật bất công nếu như chỉ có mình tôi bị ăn đập, trong khi chính anh là người khởi xướng mọi chuyện. Gì mà bảo, tự sắp xếp ổn thỏa chuyện gia đình đi chứ? Anh tưởng thời buổi này tìm một lí do để bỏ nhà theo trai dễ lắm chắc.

Nghĩ nghĩ nghĩ. A, có rồi!

"Sống thử?"

Má tôi cao giọng chất vấn, tôi ngồi đối diện mà hệt như ngồi trên đồng than. Không biết có phải do mặc cảm tội lỗi hay không, mà từ khi bước vào phòng khách tôi liền chọn tư thế ngồi quỳ, hai tay đặt trên chân vo vo cái váy nhăn nhúm.

Bà nhú mày nhìn tôi nghiền ngẫm, nghiền nghiền ngẫm ngẫm, lâu đến mức tôi bắt đầu cảm thấy chột dạ định một lời khai tất tẩn tật, mới nghe được bà nói.

"Voi ai? Người đó má có quen mặt hay không?"

Tôi lấp bắp, líu lờ: "K.Không. Chắc là má không biết đâu. Anh ấy là bạn học cấp ba của con, nhưng vì do gia đình nên anh ấy theo cả nhà đi Mỹ định cư, mãi sau này thì mới về."

"Vậy khi còn học cấp ba, quan hệ của hai đứa ngoài bạn học ra còn gì khác? Tại sao mới gặp lại mà đã muốn sống thử?" Truy hỏi.

"Má không biết chứ, thật ra chúng con vốn là người yêu, nhưng là yêu xa. Khoảng cách nửa vòng trái đất vốn chẳng thể ngăn được tình yêu của con vượt đại dương bơi qua tìm anh ấy, và tình yêu của anh ấy vượt lục địa lội núi tìm về đây." Mồ hôi rơi rớt.

"Chà!! Tình yêu của hai đứa cũng lắm núi sông cách trở quá ha! Nếu đã yêu nhau đến vậy, tại sao còn quen thẳng Đạt?" Truy hỏi truy hỏi.

"Dạ? Dạ.. Là vì, vì, vì.. À, là do lúc đó con nhớ anh ấy quá! Đang lúc cô đơn buồn tình thì Đạt xuất hiện, vốn con cũng không muốn quen Đạt đâu, nhưng vì Đạt có nét rất giống anh, chính vì vậy mà chúng con mới quen nhau." Mồ hôi mồ hôi tuôn.

"Vậy sao? Giống ở điểm nào đâu?" Hỏi ngược hỏi xuôi giờ thì hỏi vắn.

"Là.. Là, là cái nốt ruồi đó má. Má có nhớ không? Cái nốt ruồi de chó ấy!" Lau lau mồ hôi. Ai bán cho 500đ gió với!!

"Có sao? Sao má không nhớ nhỉ?"

"S,Sau, Sau khi chia tay thì anh ấy đi phá rồi má à! Má không nhớ cũng phải!"

"Vậy à!"

Má tôi thở dài một hơi cảm thán, cùng lúc với tôi thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Vừa rồi căng quá, suýt chút nữa là lẹo lưỡi luôn rồi. May mà cái lưỡi không xương nhiều đường lắt léo, tôi cuối cùng cũng trụ lại được vòng một của bảng đấu, tuy thanh HP* còn lại chẳng được bao nhiêu.

*Thanh máu dùng trong Game.

Nhanh thừa chuyện rồi chạy đi tắm thôi, mồ hôi đổ ướt cả áo rồi!

Má tôi nhìn tôi, tuy không biết má có nhận ra tôi nói dối hay không, nhưng cái nhìn lần này dường như sâu xa hơn lần trước rất nhiều.

Bà thờ dài, nói:"Mấy đứa cũng lớn hết rồi, tự biết nên làm gì. Má già rồi, không còn hơi sức đâu mà đi quản chuyện này nọ của mấy đứa. Tự con biết cái gì là tốt nhất cho con là được."

Tôi nhướn mày. Lời má nói nghe thật cảm động, nhưng má à, má chỉ mới có 47 tuổi thôi, một nửa đời người còn chưa qua, sao có thể gọi là già được chứ? Mới ngày hôm qua đây, mặt mày còn phơi phới diện đầm đi khiêu vũ cùng ba, mà ngày hôm nay đã bảo "xuống sắc" rồi là thế nào? Đúng là, đừng tin những gì con gái nói, kể cả khi con gái có thẳng cấp thành phụ nữ.

Không phải nói chứ, dù là người phương Đông nhưng tư tưởng của ba má tôi phóng khoáng hết như người phương Tây. Không bao giờ gò ép hay bắt buộc con cái làm gì, luôn luôn tôn trọng quyết định của con cái, kể cả năm đó anh tôi..

Tôi cười, ngoan ngoãn gật đầu:"Con biết rồi má!"

"Vậy hai đứa đã có kế hoạch gì chưa? Tuy nói là sống thử nhưng cũng không thể sơ xài được. Chỗ ở, đồ dùng sinh hoạt, phương tiện đi lại nhất định phải có. Hai đứa định làm sao, nói má nghe thử?"

Má tôi do dự một hồi rồi nói ra băn khoăn của mình, tôi cũng đã chuẩn bị trước câu trả lời cho tình huống này, nên cứ thế mà đáp.

"Mọi chuyện anh ấy đều lo hết rồi má à!"

Này cũng không phải tôi nói, chính anh mới là người nói câu này. Sau khi chở tôi về đến đầu đường, anh đã dắt tôi ra khỏi xe, nói.

"Tự sắp xếp ổn thỏa chuyện gia đình, những chuyện khác, tôi sẽ lo hết. Một tuần sau, tôi đến đón cô."

Đây là nguyên văn câu nói của anh, tôi chưa kịp "Say Goodbye" anh thì anh đã đóng cửa cho xe chạy mất, hại tôi ở lại hít bụi.

Má lại nhìn nhìn tôi, chắc là chưa tin tưởng lắm đối với câu trả lời này, nhưng cũng không hỏi thêm mà chỉ nói.

"Khi nào thì nó đến đưa con đi?"

Tôi nghĩ đây mới là câu má muốn hỏi nhất trong suốt cả buổi trò chuyện này. Nói tóm lại, má vẫn là muốn nhanh nhanh tổng cổ con sâu gạo là tôi đây.

Ôi! Cốt nhục tình thâm, một giọt máu đào hơn ao nước lã. Đời thật quá phũ phàng!!

Tôi xiu xiu đáp:"Dạ, khoảng một tuần nữa má!" Hừ, chuyện đã thế này rồi, ít nhất cũng phải kéo theo vài người xuống nước:"À phải rồi má, còn ba.."

"Ngày mai má sẽ dẫn ba mấy đứa đi chùa lạy phật."

Thật không hổ là má của tôi, mới chỉ nói có vậy mà bà đã hiểu ý. Nhưng:"Má nhớ.."

"Ừ, má sẽ bắt ba con lạy đủ một trăm cái. Làm không xong thì không cho về ăn cơm." Má tôi cắt lời nói tiếp, tôi trở mắt ra nhìn bà.

Má học "Độc tâm thuật" ở chỗ nào mà hay vậy? Bữa nào má dắt con đi với nha!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cuộc sống mới

Em là con heo nhỏ ~ Mỗi ngày chỉ cầu ba bữa ăn no ~ Em là con heo nhỏ ~ Hết ăn rồi lại ngủ ~

Đang tắm thì nhạc chuông điện thoại reo lên, giờ này mà ai lại gọi đến vậy không biết? Dùng khăn chà chà cái đầu vừa gội, tôi mở to mắt, kinh ngạc sức nhớ ra.

Vội vã dùng khăn tắm quấn quanh người lao ra ngoài. Cũng may là dù phòng tôi nhỏ nhưng có thiết kế phòng tắm ở bên trong, nếu không thì dù có cho vàng tôi cũng không dám làm liều như vậy.

Bật máy lên, một cuộc gọi nhớ hiện ra, thuê bao "Ông xã là Number 1" choáng ngợp cả màn hình. Tôi chết chắc rồi!

Em là con heo nhỏ ~

Điện thoại lại reo, tôi giật mình nhìn vào cuộc gọi đến. Là anh, ông xã Number 1.

Cẩn thận đợi đến hồi chuông thứ ba, tôi nhấn nút bắt máy.

"A.."

"Tại sao không bắt máy?"

Còn chưa kịp "A lô" một tiếng thì tôi đã nuốt nghẹn nó vào trong, nghe thấy giọng nói trầm trầm không vui của anh từ đầu dây kia truyền đến.

"Thì, Thì đã bắt máy rồi đây." Không biết vì sao, nhưng cứ hễ nói chuyện với anh là tôi lại bị khóp.

"Trước đó." Anh hỏi.

"Trước đó đang tắm, không nghe được." Tôi do dự không biết có nên nói, chỉ vì anh mà tôi vừa phá kỷ luật tắm năm giây của mình. (Tức là xối một gáo nước rồi chạy ra ^^)

Anh im lặng giây lát rồi nói:"Từ ngày mai trở đi, lúc tắm cũng phải mang điện thoại theo cùng."

Sặc, bá đạo vừa thôi chứ! Tôi thật muốn hét vào mặt anh như thế, nhưng vì không có đủ dũng khí, nên chỉ đành lí nhí trả lời.

"Không được đâu anh à, nước vào điện thoại thì sẽ hư mất."

"Ngày mai tôi sẽ gửi cho cô một cái điện thoại chống thấm nước."

"..." Không còn gì để bàn với cái.

Tôi và anh tâm tình thêm ít phút nữa, chủ yếu đều là tôi nghe anh nói. Mãi đến khi được ân xá cho tắt điện thoại, tôi nhấn nút thả ra một hơi cảm thán.

Nếu nói hôn nhân là một phần của tình yêu, vậy thì cuộc sống trong hôn nhân không thể nghi ngờ chính là người đi tù trước khi bị xử bắn. Anh canh tôi còn hơn là canh phạm nhân, mỗi ngày chỉ hạn không có thêm hai con mắt bay đến đây để giám sát. Nói vậy chắc các bạn cũng đủ hiểu, một tuần sắp tới của tôi thật không dễ dàng gì.

Sáng bảnh mắt nhắn tin cho anh:Em dậy rồi! Đang giải quyết nỗi buồn lớn anh à!

Trưa chuẩn bị đi ngủ thì nhắn:Ăn no rồi buồn ngủ, phải bốn tiếng sau mới dậy nổi!

Tối đang xem phim thì nhắn đi:Bật kênh XX đi anh! Trên đó có diễn viên hài nhìn giống anh lắm!!

Lên giường trùm kín chăn rồi thì nhắn:Em đi ngủ đây! Đêm nay trăng thanh gió mát, rất thích hợp để nằm mộng!

À, đó là chưa kể nửa đêm buồn tè tỉnh dậy, cũng phải lôi cái điện thoại ra nhắn:Em vẫn còn đang ngủ!

Ấy áy!! Đừng nghĩ oan cho tôi là rảnh rỗi nên làm chuyện nông nổi. Đây, đều nằm trong danh sách những chuyện thiết yếu phải làm mà anh đưa ra. Ngày nào cũng bật điện thoại 24/24, báo cáo cho anh tất tần tật những chuyện mà tôi làm, tùy theo nội dung mà anh sẽ nhắn tin trả lời lại hoặc không.

Chẳng hạn nhé!

Hôm nọ tôi nhắn:Bữa nay em đi chùa, thật là may, em xin được quẻ xâm thượng đó anh!! ^^

Anh đáp:Tốt. Giữ kĩ nó. Ngày mốt đưa cho tôi.

Tôi nhắn lại:Nhưng nó là của em mà @.@

Anh đáp:Của cô chính là của tôi!

Tôi phỏng má, nhá:Anh là Chaien à? Sao có thể ngang nhiên cướp trắng trợn như vậy?

Qua một hồi im lặng, tôi còn tưởng đâu là anh sẽ không trả lời. Chốc sau điện thoại bỗng "Tinh tinh!" hai tiếng, một tin nhắn được gửi đến kèm theo hình ảnh.

Tôi tròn mắt. Là hình giấy chứng nhận kết hôn của tôi, bên dưới còn có dòng chữ:Cô là của tôi, của cô chính là của tôi!

OAO. Anh nào phải Chaien đâu, anh là má của Chaien luôn rồi!!

Chớ hỏi tôi, vì sao thất nghiệp mà vẫn có tiền nường điện thoại với anh? Đây là của anh hết đó, ngay cả cái điện thoại trên tay tôi cũng là của anh nốt. Tôi không cần phải lo lắng chuyện nạp card, cứ thoải mái nhắn vô tư, tiền thì đã có anh tính, miễn sao đối tượng tôi dùng phải là anh.

Vuốt vuốt cằm, nghĩ nghĩ. Phải chi Tài Khoản trong điện thoại nhảy ra thành tiền mặt cho mình xài thì tốt rồi!

Một tuần cuối cùng cũng trôi qua, tôi đứng trước nhà chờ anh đến đón, không có hành lí hay giỏ xách nào, chỉ có một thân tôi đây. Đây cũng là anh bảo tôi:"Đừng mang theo gì hết, chỉ cần chờ tôi đến đón thôi là được."

Tôi cũng chẳng hiểu anh nghĩ gì, má tôi không hiểu, ba tôi - người cách đây mấy hôm dập đầu đến xây xẩm mặt mày - càng thêm không hiểu. Muốn tôi sống cùng anh, nhưng lại không cho tôi đem theo đồ đạc hay bất kì đồ dùng tùy thân nào. Vậy thì tôi phải mặc gì đây, đồ của anh chắc? Cứ coi là vậy đi, quần áo ngày thường của anh còn có thể miễn cưỡng chống vô được, nhưng còn nội y thì sao đây? Anh à, đừng nói với em là anh đã biến thái tới cấp độ "Bất chấp tất cả" rồi đấy nhé!

Sáng nay, má tôi lại dắt ba tôi đi chùa lạy phật nên không có ở nhà. Bà bảo, ông không thành tâm, lạy phật mà chỉ lo ra nên thắng rở nhà này lâu như vậy rồi mà vẫn chẳng thấy mặt mũi đâu. Bà còn bảo, từ đây cho đến khi tôi kết hôn, ngày nào cũng sẽ đưa ba tôi đi chùa, muốn ba giúp tôi tích đức một chút. Điều nói:"Con gái nhờ đức cha, con trai nhờ phúc mẹ". Ba à, ba sẽ còn quý dài dài.

Từ đằng xa, anh chạy xe đạp đến. Tôi dụi dụi mắt, không biết có phải mình nhìn lầm hay không? Hôm nay anh mặc một tông màu trắng, rất có dáng bạch mã hoàng tử cưỡi ngựa ô. Tôi thất thần nhìn anh. So với bộ vest đen quý ông lịch lãm ngày trước, hôm nay anh trông sáng sủa phong độ hơn nhiều. Trái tim tôi loạn nhịp, lời nói ra cứ ứ nghẹn vào trong.

Anh à, anh cá độ bóng đá thua nên bán xe BMW mua xe đạp chạy sao?

"Lên xe!"

Anh nói, vẫn cái thái độ xa cách lạnh nhạt như cũ, tôi nhìn anh một chút rồi ngồi lên.

Ha ha, thật uống công tôi đã chuẩn bị khăn tay để xì mũi. Cứ tưởng đâu sẽ đứng suốt mướt một hồi, nói tạm biệt với căn nhà tôi đã ăn bám hơn hai chục năm qua, ôm cha ôm mẹ khóc lóc, rồi mới theo anh bước lên xe xịn về dinh. Ai ngờ, ha ha, thật không thể nào ngờ nổi! Giờ thì tôi đang ngồi khóc trên xe đạp đây!! T.T--

Anh đạp phải hơn một tiếng rưỡi, đi qua vô số con đường ngõ hẻm, cuối cùng thì dừng lại trước một căn nhà cao công.

Tôi bước xuống đá đá cái chân tê rần, đầm đẫm hai mông ê ẩm đau. Anh thì vẫn thản nhiên như không có gì, ngoại trừ trên người đầy mồ hôi ra, hơi thở phả nhẹ nhàng một tí, bước chân cũng có chút lảo đảo liêu xiêu,.. Khụ khụ, không phải tại tôi đâu đấy nhé!

Anh mở cổng dắt xe đạp vào, tôi lẻo đẻo theo sau hệt như nàng dâu nhỏ. Đây là một căn nhà hai tầng, chưa đến mức gọi là biệt thự nhưng cũng không kém mấy. Bên ngoài thiết kế rất đẹp, rất hài hoà, hai bên đường đi còn có một khu vườn nhỏ.. chưa có cây cỏ gì. Tôi tặc lưỡi, tự dặn lòng mình là mấy ngày nữa phải đi mua cỏ giống đổ vào đây. Đợi thêm ít hôm nữa là sẽ có một thảm cỏ non xanh rì mọc lên, ngã lưng trên đó ngủ trưa thì sướng phải biết.

Tôi đứng đợi anh cất xe vào gara rồi theo anh vào nhà. Vừa đi tôi cứ vừa thắc mắc, nghĩ. Rõ ràng là anh có ô tô đó, hà cớ gì lại nhọc công đạp xe đạp đến đón tôi? Hay là anh muốn dùng cân nặng của tôi để tập thể dục nhỉ?

"Đây là phòng khách. Đây là phòng bếp."

Vào nhà rồi, anh chỉ tay giới thiệu cho tôi một lượt, hệt như dẫn học sinh lớp một đi thăm quan, nơi nào cũng phải giải thích. Tôi nhìn nhìn, mọi thứ đều thật sạch sẽ mới tinh, giống như chưa hề có ai chạm vào trước đó. Theo anh đi lên lầu trên, ở đây có hai phòng, tôi còn nghĩ anh một phòng tôi một phòng tách riêng ra mà ngủ, thì thấy anh vịn tay cầm cửa, nói.

"Còn đây là phòng của chúng ta!"

Cánh cửa mở ra hé lộ không gian bừng sáng, ánh nắng ấm áp xuyên qua màn cửa nhẹ tung bay. Thật kì lạ, rõ ràng căn phòng này so với căn phòng cũ ở nhà tôi đồ đạc cũng chẳng hơn là bao nhiêu. Cũng là một cái giường để ngủ, một cái tủ đựng đồ, một cái kệ sách nhỏ và một gian phòng tắm ở bên trong. Mọi thứ đều thật giống nhau, có khác, chính là khác ở kích cỡ của chúng. Cửa tôi là giường đơn, thì của anh là giường King size cỡ lớn. Cửa tôi là cái tủ cao hai mét dài một mét, thì của anh là cái tủ cao hai mét một rộng dài bốn mét hai. Những thứ khác không cần bàn, tôi nghĩ các bạn cũng có thể tự hình dung ra được.

"Đây là nhà tôi!" Anh đột nhiên nói, lời lại thần trí đã muốn vỗ cánh bay đi của tôi, nói bằng giọng khẳng định chắc nịch:"Và từ giờ, nó cũng sẽ là nhà cô!"

Ngước nhìn đôi mắt sâu thẳm của anh, tôi giật mình chột nghĩ.

Phải rồi! Nơi anh ở, chính là nhà của tôi! Từ bây giờ, anh là cuộc sống của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Buổi sáng đầu tiên của anh và tôi

Những vật nắng đầu tiên của buổi bình minh xuyên qua màn cửa đậu trên gương mặt tôi, tôi nhú mồm, cọ cọ đầu vào chăn, giờ chân sang bên gác lên gối ôm. Ừm, cái gối này thật thoải mái nha, tuy hơi cứng một chút nhưng ôm thật thích!

"Cô còn muốn ngủ đến khi nào?"

Từ đỉnh đầu truyền xuống một giọng nói trầm thấp, hơi khàn khàn nhưng đặc biệt nghe êm tai. Tôi mỉm cười ngọt ngào, nghĩ mình chắc là nằm mộng rồi, bởi vậy nên mới ảo tưởng cái gối ôm ra anh.

Đang thiêu thiêu định ngủ tiếp thì mũi đột nhiên bị chặn lại, tôi có hơi khó khăn mở miệng ra hô hấp. Không khí, không khí đâu hết rồi? Người ta cúp điện cúp nước, giờ còn cúp luôn cả không khí sao?

Tôi rất rất rất không tình nguyện mở mắt ra, giờ này cách giờ hành chính của tôi phải một đoạn thời gian nữa, ngày mới của tôi chỉ bắt đầu khi kim đồng hồ chỉ đúng 11 giờ.

"Chị dậy rồi à?"

Không muốn dậy cũng không được, tôi mà ngoan cố nằm tiếp thì thể nào cũng có án mạng xảy ra.

Đập vào mắt tôi là khuôn mặt phóng đại của anh, anh chống tay ngang đầu nằm nghiêng người nhìn tôi, tay còn lại thì nghiêm nhiên bóp chặt mũi tôi không buông.

Bộ anh tính hại chết em để đi thêm bước nữa hả? Có nhanh buông tay ra không thì bảo!!

Tôi muốn quát vào mặt anh như thế, nhưng lời nói ra miệng lại là..

"Ông xã, khuôn mặt lúc mới ngủ dậy của anh cũng thật đẹp trai!"

Chớ trách tôi thấy sắc quên nghĩa, nhưng anh quả thật trông rất đẹp trai. Khuôn mặt lười biếng lúc mới ngủ dậy đó, quả thật là đã đốn hạ tim tôi rồi. Bác sĩ, cầu thuốc trợ tim gấp!

Anh có vẻ hơi mất tự nhiên dời mắt đi, xoay người đứng dậy máy móc đi ra khỏi phòng. Không biết có phải là tôi nhìn lầm hay không, nhưng hình như hai bên vành tai anh ửng đỏ lên thì phải?

"Sao còn ngồi ngây ra đó, tôi vẫn chưa ăn sáng đâu?"

Ra đến cửa rồi anh quay lại nói với tôi, nhìn tôi ngo ngắc còn ngồi trên giường.

Bữa sáng? Ồ, nhắc mới nhớ! Đây chẳng phải là nhiệm vụ đầu tiên mà mỗi nàng dâu phải hoàn thành khi về nhà chồng sao?

Tôi gật đầu bước xuống giường, nói: "Em biết rồi, anh đợi một chút!" Rồi nhanh chân đi xuống phòng bếp.

Các bạn hỏi vì sao tôi vẫn còn sức tung tăng như vậy à? Xin được trả lời, cứ ăn đúng bữa ngủ đúng giấc sáng tinh dậy thì sẽ được vậy thôi! À, và tất nhiên là không làm vận động mạnh nào trước đó! *Cười*

Hôm qua sau khi gọi điện về nhà báo tin cho ba má là tôi vẫn bình an, tôi ngồi suốt buổi chiều gặm nguyên con gà nướng anh mua về cho tôi trước khi ra ngoài. Căng da bụng thì chùng da mắt, tôi ăn xong thì ngủ mất tiêu, đến khi tỉnh lại trời đã chập tối rồi.

Tôi chống tay ngồi trên ghế sofa dụi dụi mắt, đèn trong nhà toàn bộ đều đã được bật lên, xương gà trên bàn đã có người thay tôi dọn xuống, thấy anh từ phòng bếp đi ra, trên tay còn cầm theo hai đĩa mì ý.

Tôi ngượng ngùng gãi gãi đầu. Thật ngại quá, lại phải ăn nữa rồi! ~^.^~

Ăn no rồi tôi ngã lưng tựa vào sofa. Quả nhiên là hàng cao cấp, mềm mại thoải mái thật thích vô cùng. Tôi thở ra một hơi thỏa mãn, vỗ vỗ cái bụng căng tròn. Ăn no rồi lại cảm thấy.. Khụ, không phải là buồn ngủ đâu nhé! Có muốn ngủ thì cũng phải chờ đi tắm trước đã, cả ngày hôm nay tôi đã vất vả nhiều rồi! (Ăn uống cũng mệt lắm chứ bộ ^^)

Nhưng có một vấn đề này tôi cần phải bàn với anh, vậy nên đành nán lại chờ anh đôi chút. Tôi nhìn anh vẫn còn đang từ tốn ăn mì, động tác tao nhã thập phần đẹp mắt, nghiêm túc nói.

"Tắm xong rồi em chỉ quần khăn thôi hả anh?"

"Phuttt..!!!"

Chớ trách vì sao tôi hỏi vậy, đều là tại anh không cho tôi mang quần áo cá nhân theo, tắm xong rồi thì biết lấy gì mặc bây giờ?

Tôi khó hiểu nhìn anh, không biết vì sao anh lại phản ứng mạnh như vậy? Ho đến chảy cả nước mắt ra, trong mũi dường như còn có sợi mì lấp ló.

Hầy, đầu óc anh lại nghĩ đi đâu nữa rồi?

Vỗ vỗ ngực dần xuống con ho, anh có hơi nghiêng răng quay lại trừng tôi.

"Có quần áo tại sao không mặc, lại muốn đi quần khăn làm gì?"

Tôi thật thà cẩn thận hỏi lại: "Quần áo ở đâu anh, em có thấy đâu?"

"Ở trên tủ đồ, cô lên đó tìm thử xem." Anh nói, có vẻ giận dỗi làm như không quan tâm tôi.

"Em biết rồi!" Tôi đáp, xoay người đi lên lầu.

Đi được nửa chừng tôi quay lại nhìn anh, vẻ mặt anh không còn giận dỗi nữa cuộn mì cho vào miệng, tôi lớn tiếng hỏi.

"Anh có muốn tắm luôn không, để em còn lấy đồ cho anh?"

"Phuttt..!!!!!"

Xin lỗi đã làm anh xúc động, em sẽ im miệng ngay đây!

Mở tủ đồ ra, tôi thật rất bất ngờ. Bên trong đó có rất nhiều quần áo của cả tôi và anh. Anh bên phải, tôi bên trái. Chia đều nhau ra chiếm hết các khung.

Tôi với tay lấy bộ đồ ngủ trong đó, là một chiếc váy đầm ngang gối thật đáng yêu. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao anh bảo tôi đừng mang theo gì, bởi căn bản là không cần thiết, anh đã chuẩn bị hết cả rồi, ngay cả thứ nhỏ nhất như nội y anh cũng không quên. Nhưng vì sao hả anh? Vì sao lại là hình con heo cười trên móng em? *Ếc Ếc*

Tối đến tắt đèn đi ngủ, tôi tắm rửa sạch sẽ chờ anh mằn thịt heo. Í nhầm, là chờ anh lên ngủ cùng. Cửa phòng vừa bật mở, trái tim tôi theo đó cũng muốn văng ra khỏi lồng ngực.

Anh chậm rãi tiến đến gần chỗ tôi, máu toàn thân cứ như đổ dồn hết lên mặt, tôi nghĩ là tôi sẽ bị xuất huyết não mất thôi. Anh không nói không rằng đưa tay ôm lấy tôi, tôi nghĩ anh chắc là kiểu thích dùng hành động để chứng tỏ hơn là nói lời ngon ngọt. Anh kéo tôi cùng nhau ngã xuống giường, mặt tôi đỏ bừng còn hơn cả người say rượu, hít vào thở ra phì phò hết như kéo bễ.

Tôi nhắm chặt mắt, một bộ dạng mặc người chém giết. Lúc tôi nghĩ trên chiếc giường này sắp diễn ra một màn H cảm trẻ em nhìn, thì thành linh một cái chân đặt nặng lên người tôi, tiếp đó.. Không có tiếp đó nào hết, mọi thứ đều thật im ắng.

Tôi lấy hết can đảm ti hí mở mắt ra, vờ như không có gì liếc mắt nhìn sang bên. Anh nằm ngay bên tôi, một tay đặt ngang hông một chân gác lên đùi, ôm trọn tôi vào lòng, mắt nhắm lại, hình như.. là đã ngủ mất rồi!

Ngủ..?!!! Tôi trợn mắt không dám tin nhìn anh. Tôi đây đã chuẩn bị tinh thần đi hiến thân cả rồi, vậy mà anh lại ngang nhiên ngủ ư? Anh ngủ rồi tôi biết làm sao bây giờ? Tôi bĩu môi, phồng má. Ôi, thì cũng đành phải ngủ thôi chứ sao!

Trong ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn ngủ le lói, tôi vì giận dỗi nên đã bỏ qua không nhìn thấy. Khoé môi anh dường như đang cong lên.

Bùm!!

Lửa đột nhiên phụt lên khiến tôi giật mình lấy lại tinh thần, nhanh tay tắt bếp. Trứng đã khét.

Tôi gãi gãi đầu, để miếng trứng chiên thất bại lần thứ n sang bên, với tay vào hộp tính lấy quả trứng khác. Hộp cũng trống rỗng luôn rồi!

Hết cách. Tôi ngoài chiên trứng ra thì cái gì cũng không biết làm. Đành vậy. Đem lên cho anh ăn tạm, bữa khác sẽ bù lại sau.

Anh đã chờ sẵn ở bàn ăn, đang dùng tay chỉnh lại cổ áo và cà vạt, trông thấy tôi đi ra anh có hơi sững sờ ngây người. Cũng phải thôi, anh không chết cũng mới là lạ.

Thành quả của một buổi sáng miệt mài trong bếp, trứng chiên khét lẹt + khuôn mặt đen sì + đầu tóc cháy xén xù lên y như ổ quạ.

"Cô.." Anh thốt ra một tiếng rồi nghẹn lời.

Tôi đáng thương nhìn anh. Em hiểu, anh không cần nói gì hết.

Tôi ngồi xuống bàn ăn với anh, đẩy cái đĩa trứng cùng cốc nước sang. Em không trách anh đâu, ăn không được thì uống nước cảm hơi đi anh.

Anh nhìn tôi bằng một phần ba ánh mắt tôi nhìn anh, tay cầm nĩa của anh so với việc găm miếng trứng thì có vẻ như anh muốn dùng nó để xia tôi hơn, sắc mặt âm trầm dọa người. Ngay khi tôi định ôm theo đĩa trứng tông cửa chạy thoát thân, anh bắt đầu động tay, chậm rãi tách nhỏ từng miếng trứng rồi cho vào miệng ăn dù đầu mày nhàu chặt.

Tôi đặt tay lên ngực thờ phào một hơi, tính nói với anh là không cần phải gượng ép mình như thế. Nhưng lời vừa ra tới miệng đã bị anh trừng cho quay lại, tôi khóc không ra nước mắt, có hơi cảm động nhìn anh ăn hết bữa sáng dờ dẹt mà tôi làm.

Chuyện tiếp theo sau đó.. Khụ khụ, tôi đứng trước nhà vệ sinh ra sức ăn năn hối lỗi. Anh à, anh có cần thêm giấy nữa hay không?

Một buổi sáng yên bình như bao buổi sáng khác, cứ thế lặng lẽ trôi qua với tôi và anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ợt ợt ợt ~ Đói!!!

Đưa mắt nhìn dòng xe chạy ngược xuôi, ô tô lướt gió băng băng trên mặt đường. Một mình im lặng ngồi trong xe khiến tôi không thể không tự hỏi, anh là muốn đưa tôi đi đâu?

Đối với sự kiện nhà bếp sáng nay, tôi thật không có lời nào để bào biện cho mình. Đầu tôi cúi thấp, cúi thật thấp, gần đến mức sắp chạm phải đất luôn, không còn mặt mũi nào dám ngẩng lên nhìn anh, người đã ngồi lì trong nhà vệ sinh suốt một tiếng đồng hồ.

Thấy mặt anh hơi tái, là một người vợ biết săn sóc, tôi liền kéo anh đến sofa ép anh nằm xuống, dọn hết chần mền trong phòng ra phủ lên người anh, kiên quyết bắt anh ở yên đấy để tôi xuống bếp pha trà gừng cho anh uống ấm bụng. Lúc ở trong phòng bếp, tôi có nghe thấy tiếng anh nói chuyện điện thoại, nội dung ra sao thì tôi không rõ, chỉ loáng thoáng nghe anh nói sẽ đến trễ một chút. Mặc cảm tội lỗi trong lòng lại dâng lên, hi vọng ông chủ chỗ anh làm sẽ không vì anh đi muộn mà đem anh liệt vào danh sách cắt giảm biên chế. Thời buổi kinh tế khó khăn, muốn tìm một việc làm thật không dễ, anh mà thất nghiệp thì lấy gì nuôi tôi đây?

Nghĩ thế, tôi đối với anh càng thêm ra sức săn sóc, anh phải khỏe mạnh thì mới có thể đeo tôi trên lưng mà đi được. Thay vì giống như mọi người, chỉ xát vài ba lát gừng rồi cho mặt ong và nước nóng vào. Tôi đây xát cả củ, liều lượng thì phải gấp đôi, định bụng thúc đẩy quá trình tiêu hoá của anh, để anh uống vào có thể nhanh nhanh khỏe lại.

Pha xong, tôi vui mừng hơn hờ bụng li trà gừng ra ngoài cho anh, vừa nhìn thấy anh, tôi liền híp mắt mỉm cười vui vẻ. Trời ạ, khuôn mặt hơi suy yếu nhược nhược của anh trông cũng thật đẹp trai!

"Ah?!!" Tôi vì mãi mê nhìn anh mà bỏ qua không thấy tấm trải sàn bên dưới, trượt một phát, cả li trà bay đến thân mật đáp vào mặt anh.

Tôi khó có dịp ngồi chết sững trên sàn nhà, che môi, nhìn từng giọt nước theo chiếc cằm khiêu gợi nhiều xuống người anh ướt sũng. Biết là không phải lúc nhưng tôi thật sự muốn nói, anh như thế này quả thật là rất hấp dẫn trời ạ. Chết tiệt, đầu óc tôi lại nghĩ đi đâu nữa rồi!

"Cô tính mưu sát tôi?" Anh hít vào một hơi, đảo mắt trừng tôi, giọng nói âm trầm có vẻ như đang nghiêng răng.

Tôi vẩy vẩy tay, lắc lắc đầu, mắt lonh lonh vô cùng đáng thương:"Em nào có ý đó!"

Vội chớp lấy tấm khăn nhào đến lau người anh, cũng may là tính tôi hơi đoán nên không dùng nước nóng mà lấy luôn nước nguội pha trà cho anh, cũng nhờ vậy mà anh thoát được kiếp "dung nhan phai tàn". Đang lau đến hăng say thì cổ tay đột nhiên bị giữ chặt, tôi khó hiểu ngược mắt lên nhìn anh, thấy khuôn mặt anh đen sì, bộ dáng thì như muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

Liếc mắt nhìn cái khăn trên tay tôi, anh trầm giọng, nói.

"Đây là khăn lau bàn."

Nghe anh nói tôi cũng đồng thời nhìn qua, đích thị là cái khăn tối qua tôi dùng để chà lau mặt bàn (do ăn không cẩn thận làm rơi mì). Mặt tôi đỏ lên. Ngượng ngùng, ban này rồi quá nên lấy nhầm rồi!

"Em xin lỗi, để em đi đổi lại."

Tôi vội vã đứng lên khỏi người anh, chạy vào trong bếp lấy ra cái khăn khác, lại nhào đến lau lau.

Cổ tay lần nữa bị giữ chặt, lần này mặt anh còn đen hơn ba lần khi nãy cộng lại nhân đôi. Hức hức, em lại làm gì sai nữa sao anh?

"Cô là đang trêu chọc tôi? Đây chẳng phải là cái khăn tối qua cô dùng để lau miệng?"

Hèn chi mà trên đó còn dính nước sốt mì. Khụ khụ, em sai rồi anh à!

Có lẽ, thấy tôi lù lù cúi đầu trông thật đáng thương, nên anh cũng không nỡ nói nặng trách móc câu nào, chỉ đứng dậy rồi đi lên lầu, để tôi một mình tiu ngưu ngồi trên sofa. Hức, anh giận thật rồi!

Tôi nắm chặt tay, hơi ngẩng đầu, ánh mắt loé lên sự kiên quyết. Để chuộc lại lỗi lầm mà tôi đã gây ra, tôi buộc phải làm điều này.

Vừa thấy anh từ trên lầu đi xuống, kính chiếu hậu của tôi liền nhá đèn. Tôi hít sâu một hơi, quyết tâm dâng tràn, sẵn sàng tư thế nghênh đón anh.

Anh vừa đi vừa gài cổ tay áo, vẻ mặt chuyên chú, vẫn chưa thấy tôi đợi dưới lầu. Chờ đến khi anh nâng mắt nhìn lên, chào đón anh.. chính là hai cái bàn tọa của tôi.

Tôi khom người chống tay lên gối, đem hai cái cháo thu sóng hướng thẳng vào anh, không thèm nhìn đến vẻ mặt cứng đờ sững sờ người của anh nơi đó. Tôi quay lại nhìn anh, khí thế ngất trời, một thân hào hiệp, nói.

"Ông xã, em làm sai nên em chấp nhận chịu phạt. Cái mông này của em mặc anh xử trí, anh muốn đánh muốn chém gì thì tùy ý anh, nhưng.. nhẹ nhẹ tay thôi nha anh." Em sợ đau lắm anh à!

Tôi nhắm chặt mắt, chờ đợi anh tiến đến hành hình cái mông tôi. Hi vọng anh có thể xem xét đến thái độ tích cực hợp tác và tinh thần can đảm đứng ra nhận tội mà khoan hồng đôi chút, sẽ không để lại quá nhiều "Như lai thần chưởng" khiến mông tôi nở hoa, dăm bữa nửa tháng ngồi đâu cũng phải lót gối.

Tuy nhắm mắt, nhưng tôi có thể cảm nhận được anh đang đến gần, bằng chứng là tim tôi bắt đầu bật nhạc khiêu vũ khiến đầu tôi ong ong cả lên. Anh đã đứng ngay trước mặt tôi rồi.

Tôi càng nhắm chặt mắt hơn nữa, tự cổ động mình, mọi việc rồi sẽ xong ngay thôi. Ôm theo cái quyết tâm chìm xuống đó, tôi ra sức hò hét hồi thúc anh trong lòng. Lẹ lẹ để em còn đi ăn anh ơi!!

Chớ có hiểu lầm tôi là heo thật, vừa ăn xong bữa sáng đã tưởng nhớ bữa trưa. Ban này thấy anh ăn ngon quá nên tốt bụng nhường luôn phần của mình cho anh, thấy anh tròn mắt nhìn tôi, tôi liền hiểu ý mỉm cười gật đầu. Em biết là anh cảm động, nhưng không cần phải vì thế mà cảm ơn em đâu anh, mình là vợ chồng mà. Thế là anh ăn luôn cả hai phần ăn. (Lí do ngộ độc đã quá rõ ràng ^^~)

Sau đó, anh đóng đồ trong nhà vệ sinh hơn một tiếng đồng hồ, tôi vì lo cho anh nên cũng đứng đó không đi đâu. Chẹp, giờ mới thấy đói bụng ghê á!

Thình lình, mặt bị giữ chặt kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ. Tôi mở mắt, anh đã đưa tay bẹo má tôi từ khi nào.

Nhắm hàng, nhắm hàng rồi anh à! Đây là mặt chứ không phải là mông! Nghĩ vậy nhưng tôi không lên tiếng, thôi thì anh có thể vui vẻ trở lại là tốt rồi, mặt hay mông đều được nốt. Tôi biết tôi đây rộng lượng không chấp nhất với anh, bản tính tôi lương thiện đó giờ nên rất dễ dàng tha thứ, chỉ là.. cái miệng lại không chịu thua kém mà "Ai ài" la lên. Hic, nghĩ thì vẫn dễ hơn là làm.

Nghe tôi kêu đau thì lực tay của anh có hơi thả lỏng một chút, nhưng chỉ là một chút thôi nhé, vẫn đau thấy mồ. Sau đó, nghe anh thấp giọng mắng một tiếng: "Đồ ngốc!"

Không phải chứ? Tôi đây đã đưa mặt ra chịu trận để anh thoải thích cấu véo rồi, mà anh vẫn còn chưa hài lòng hay sao? Hức hức, tôi thật là đứa trẻ đáng thương mà!!

Còn chưa để tôi kể lể ra oan ức của mình, anh đã kéo tôi đứng thẳng dậy, bảo tôi lên phòng thay đồ rồi chải tóc lại, chớ có đem cái đầu nắm rom bù xù này mà đi ra đường. Tôi nghe theo lời anh phân phó đi lên lầu, nhưng miệng thì không nhịn được lăm bầm phàn bác. Cùng lắm chỉ là đầu nắm đồng cô thôi, chứ nắm rom hôi nào đâu! >.<

Kết thúc hồi tưởng. Tôi bị anh nhét vào xe rồi đưa tới đây, chờ đến một cái siêu thị tiện dụng rồi bảo tôi ngồi chờ, bản thân anh thì đi vào đó, gần mười phút rồi mà vẫn chưa thấy anh ra. Tôi xoa xoa bụng mình, nó cũng hưởng ứng mà đáp lại tôi bằng mấy âm từ đơn giản. Nghe nhé! Ợt ọt ọt~ Đói!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Nắm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nhà bếp là chiến trường khốc liệt

Đương lúc tôi nhắm mắt định thần, phiêu du vào xứ sở thần tiên thì cửa xe bật mở, anh bước vào mang theo tất cả niềm ao ước của tôi. Bánh mì Sandwich kẹp thịt cộng rau-bina và hộp sữa tươi con bò cười, một bữa sáng ngon lành đầy chất lượng.

Nước miếng tôi chảy dài, suýt chút nữa thì hoá thân thành sói đói nhảy bổ vào anh. May mắn là định lực của tôi không tồi, bằng không thì hôm nay tôi thế là sẽ ăn luôn cả người lẫn bánh.

"Cầm lấy." Anh nói, đưa tôi cái giỏ nhỏ chứa đồ ăn bên trong, bảo tôi:"Ăn đi."

Tôi tràn trề cảm động nhìn anh, mắt ngân ngấn nước. Ôi, thì ra là anh đi mua bữa sáng cho em đấy ư? Cực khổ cho anh quá!!

Tôi hớn hờ tháo cái bọc kiếng gói miếng bánh Sandwich hình tam giác bên trong, cầm lấy bánh, hít hà một tiếng. Thật là, nhỏ nhỏ xinh xinh lại còn thơm ngát ngây, vừa nhìn là đã muốn cắn một miếng. Còn chần chờ gì nữa, mỹ thực đã ở ngay trước mắt, chiến thôi!

Tôi định ngoạm một phát ra trò, ánh mắt bất chợt lại đảo sang nhìn anh, liền bất gặp một đôi mắt đắm chiều nhìn tôi, dường như vẫn luôn nhìn như vậy chỉ là do tôi không để ý. Tôi nghi hoặc nghiêng đầu. Làm sao vậy, đói hả anh?

Là một người vợ biết san sẻ, mặc dù bụng dạ có lên tiếng kháng nghị, tôi cũng đành dứt ruột dứt gan mà ngoảnh mặt quay đi, run run tay đưa miếng bánh còn nóng hổi sang cho anh.

"Ông xã, anh cũng ăn đi nè. Ban nãy đi ngoài như vậy, chắc giờ bụng anh cũng trống rỗng rồi." Thôi thì, vợ chồng ta có phúc cùng hưởng có hoạ cùng chia vậy.

Anh lại nhìn tôi, tôi chợt dạ, bối rối không biết đưa mắt nhìn đâu cho phải. Đừng nhìn em như thế em chỉ nói cho có, em mời anh ăn thiệt mà!

"Không cần, cô ăn đi." Mãi một lúc sau anh mới lên tiếng, đưa mắt nhìn thẳng trước, vươn tay tính khởi động xe.

"Không được, em sẽ không ăn mà không có anh, anh phải ăn thì em mới ăn." Tôi nghĩa khí nói.

Thật ra, nói xong câu này mà tôi cũng muốn treo lười sái quai hàm, nhớ lại bộ tiểu thuyết võ hiệp mà tôi vừa xem cách đây không lâu. Nam chính trong tình huống bất đắc dĩ phải ở lại làm bia đỡ đạn. í lộn, là cản địch thay nữ chính, nữ chính một mực lẳng nhăng muốn "Sống chung chẵn, chết chung mộ" kiên quyết không chịu để y một mình ở lại, sợ lơ lơ lại tạo thời cơ cho nữ phụ nhảy vô hốt hàng, khóc suốt mướt cầm tay nam chính nói:"Không được, ta sẽ không đi mà không có chàng, chàng phải đi thì ta mới đi." Cũng chính là câu tôi vừa biến tấu trên. Giờ nghĩ lại.. Á há há, rốt cuộc thì nam chính vẫn bị tấn một trận ra trò vì đại gái. (Chị này đọc ngược luyến tàn tâm mà cứ y như đọc tình cảm hài ^^~)

"Tôi không ăn." Anh nói.

Tôi hiếm khi tâm huyết dâng trào, cũng khí phách đáp:"Vậy thì em cũng không ăn." Chết mất, cứ nhường qua nhường lại thế này thì khoẻ tôi chết thật, chết vì đói ~ (Thế mới biết cái giá phải trả cho tội ham hố ^^~)

Anh quay sang nhìn tôi, không dám không nạt nói.

"Rốt cuộc thì cô muốn gì?"

Còn muốn gì nữa? Tôi đưa thẳng miếng bánh tới ngay miệng anh, cười tươi như hoa:"Muốn anh ăn cùng em nha!" Lí do quá rõ ràng rồi!

Anh lại im lặng. Sao mà anh hay im lặng quá, dùng một nửa câu chữ mà anh đã nói với em trong nhà hàng mà nói gì đi nào!

Để ý thấy hai hàng lông mày anh nhíu lại, tôi băn khoăn. Có phải mình làm khó anh quá rồi không, biết đâu chừng là anh thật sự không muốn ăn? Nhưng nghi vấn của tôi nhanh chóng bị đánh bật, thấy anh mở miệng cắn xuống một phần bánh.

"Ăn đi." Anh nói, má phồng lên nhai nhai đồ ăn trông cực kì dễ thương, khởi động cho xe chạy đi.

Tôi nhìn nhìn miếng bánh trên tay, nặt có hơi đỏ lên, trong lòng thì đã la hét ầm ĩ. Yá á á...!!! Nụ hôn gián tiếp nha!!! *Trái tim, trái tim bay X"D)

Tôi vui vẻ cắn một cái, nhai nhai nhai, nhìn anh, cười cười. Thấy anh ăn hết, tôi lại đưa bánh sang dứt cho anh, nhìn anh không do dự cắn xuống, mặt của tôi đã muốn phồng lên đến tận trời, cảm giác như đang bay lượn giữa không trung, thật sáng khoái. Hi hi, tôi một miếng, anh một miếng, ngày hôm nay thật hạnh phúc quá đi!!

Xe chúng tôi bon bon chạy trên đường.

"Cô ấy tên Phương Gia Hân, từ giờ cô ấy sẽ là học viên ở đây, mong được thầy giúp đỡ."

Anh cùng một người đàn ông trẻ tuổi trung niên mặc trang phục bếp trưởng đứng trò chuyện, dặt tay tôi hệt như dặt trẻ lên ba đi mẫu giáo, chỉ có điều

đây không phải là lớp chồi mà là lớp dạy nấu ăn.

Hề, ban nãy mình còn trò chuyện vui vẻ lắm mà anh, sao đừng một phát anh đem em bỏ chợ rồi?

Tâm trạng tôi hết như từ thiên đường rơi thẳng xuống đáy cốc, giống như đứa con nít không muốn rời xa mẹ mà nắm chặt áo anh, à không, là nắm luôn cả quần mà lôi lại ấy chứ. Anh à, mười mấy năm mãi mộng trên ghế nhà trường là đủ rồi, mãi nữa là chai luôn hết xài đó anh!

Trước ánh mắt như con thỏ nhỏ vạn phần đáng thương của tôi, anh nhìn tôi rồi vỗ nhẹ đầu tôi một cái, nói.

"Học hành chăm chỉ vào, khoảng 11h30 tôi sẽ quay lại đón cô." Lời vừa dứt, anh đối với ông thầy đứng phía sau tôi gật đầu chào rồi quay lưng đi mất.

Khô..ô..ôngggg!! Đừng bỏ lại em một mình lẻ loi nơi hũu quạnh này mà ông xã..!!!!

Tôi ngã ngồi trên đất, vuron tay hét lên không thành lời, dù vậy vẫn chẳng thể níu giữ được bước chân anh. Tôi ra sức khóc lóc ăn vạ, mặc kệ ánh mắt như là thấy quái vật của thầy dạy nấu ăn. À nhân tiện, tên của thầy là Lý Thanh Phong.

Tôi được đặc cách vào lớp thầy Phong, chẳng những thế mà còn được thầy ưu ái đứng kế bên chiếu cố. Này thì lột hành lá xắt hành tây, này thì bào gừng đập tòi. Nước mắt tôi chảy dài. Ông xã, anh ác quá! Mục đích anh đưa em vào đây là để trả thù vụ hồi sáng nay, có đúng không? Hức hức, cay quá hà!!

Phải công nhận một điều, lớp học nấu ăn này thật sự rất tân thời. Nội thất trang nhã, các gian bếp được xếp ngay thẳng cách đều nhau một khoảng vừa phải chừng mực, đó là chưa kể ở đây có đầy đủ các bộ dụng cụ nấu bếp mà tất cả các bà nội trợ hằng ao ước.

Ngày hôm nay chúng tôi sẽ học nấu món khoai dầm, thầy Phong đứng trên gian bếp chính giảng giải một lượt, rồi cho các học viên bắt tay vào thực hành. Khi thấy các chị em cùng khoá tí mỉ chọn khoai rồi bào vỏ, tôi không thể ngăn được mình trợn mắt lên.

Ó, thế nãy giờ bắt người ta lột vỏ xắt hành gần chết rớt cuộc là để làm gì? Tôi còn tưởng đâu là chuẩn bị trước nguyên liệu để nấu món "Thịt bò xào gừng" nữa chứ, thế không phải à?

Nghi, nghi lắm mà! Tôi chắc chắn là anh đã thông đồng với ông thầy này để bắt nạt tôi. Hừ hừ, Nu - Ma - Ka - Chi!! (Hãy đợi đấy ^^~)

Không biết có phải là tôi tưởng tượng hay không, nhưng thầy Phong dường như có mối quan tâm đặc biệt đến tôi, cứ lượn là lượn lơ như bóng ma, đi xung quanh gian bếp tôi nấu mà nhắc này nhắc nọ. Nào là bào vỏ quá thô, xắt khoai quá dày, miếng to miếng nhỏ không đẹp mắt.. Tôi nghe mà mồ hôi chảy đầy đầu, tay chân lúnh quýnh cả lên, vợ thứ này chụp thứ kia loạn xạ.

Đúng là số khổ! Lớp cơ bản tập tành cầm dao nấu bếp thì anh không đưa tôi vào, lại đưa hẳn vào lớp học cấp tốc chuyên nghiệp nâng cao. Đúng là một bước lên mây mà!

Thầy Phong nhắc chán nhắc chê rồi, rồi mới dời chân sang chỗ khác tiếp tục chỉ điểm. Mắt liếc thấy thầy đi, tôi mới dám thở phào ra một hơi. Có thầy đứng kế bên, thánh mới nấu ăn được.

Thảm kịch cũng từ đó mà phát sinh, tôi vì một giây phút lơ là mà gây ra đại hoạ, mãi đến sau này tôi vẫn nhớ về ngày hôm nay như in. Quên mất mình vừa vặn lửa ở mức Maximum, tôi đưa tay lấy chai dầu ăn trút vào, định bụng chiên sơ qua khoai để nó thêm giòn như thầy dạy. Lúc đó, vì không cẩn thận khiến dầu trần ngoài, lửa cứ thế bén phụt lên cao. Tôi hoảng hồn, ném luôn cả chai dầu ăn vào đó, thật đúng như câu đồ dầu vào lửa, lửa đã cao nay lại càng thêm cao.

Rồi, xong đời nhà em!

Mọi người quanh đó đều la lên, thầy Phong vội vã chạy đi lấy bình cứu hoả vào dập lửa. Sự việc diễn biến quá bất ngờ khiến tôi cực độ ngỡ ngàng, chờ đến khi tôi từ con ngu người sức tỉnh thì lửa đã muốn cháy cao lắm rồi. Tôi quay đầu nhìn quanh, tìm xem có cái gì có thể giúp dập được lửa hay không? Dù sao cũng là do tôi gây ra, tôi phải có trách nhiệm với việc làm của mình. Nhìn nhìn nhìn. A, thấy rồi!

Đối diện với gian bếp tôi đứng có vài chai nước được chất lên, tình huống khẩn cấp nên tôi cũng không suy nghĩ nhiều, lờ đi luôn cái mùi mà đáng ra nước không nên có, cứ thế lần lượt đổ hết các chai vào một cái xô chậu inox lớn, cầm lấy hét lên báo mọi người."Tránh ra!" rồi hất cả xô vào đám lửa đang bùng cháy.

Cộp..ộp.ppp..

Không biết có phải là tôi nhìn lầm hay không, nhưng.. hình như lửa còn cháy lớn hơn hồi nãy nữa. Đưa tay nhặt lên cái vỏ chai tôi ném đi ban nãy. Ồ, hoá ra là rượu vang chứ không phải là nước nha. Chết con rồi tía má ơi!

Xiiii..

Tr..Trời, Trời ơi. Hình.. Hình, hình, hình như tôi ngửi thấy mùi gas thì phải? Ức. Sẽ, sẽ, sẽ..

Bùm.!!!

Trong văn phòng sang trọng đầy đủ tiện nghi của một toà cao ốc vĩ ngạn, một người đàn ông anh tuấn ngồi trên sofa theo dõi tin tức thời sự trên đài.

Vốn anh định xem bản tin kinh tế thời vụ, nhưng không biết thế nào mà lại bấm trật đi vài kênh, vô tình bắt gặp một người quen thuộc khiến anh ngỡ người chết sống.

Chiếm hơn cả phần lớn diện tích màn hình là một khuôn mặt vô cùng gây ấn tượng, một cô gái mặt đen đen đầu xù lên hết như nắm rom tổ quạ, hai hàng nước mắt lưng tròng. Khi được phóng viên tường thuật đưa mic hỏi đến sự việc, cô chỉ nghẹn ngào nói đúng một câu.

"Ông xã, đến đón em về đi anh."

Nam Cung Duệ.. Vợ ơi là vợ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Nắm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Ông xã mặt than

Lần thứ hai đội lên quả đầu nắm rom bù xù, tôi sắm vai người bị hại ngồi ru rú trên bồn hoa, khép nép co cụm người thẳng tắp nhìn xuống hai gối, thật không có dũng khí ngẩng đầu đối diện với quang cảnh hỗn loạn trước mắt.

Xe cứu hỏa hú còi inh ỏi, lính cứu hỏa không thua kém làm việc rất năng suất, chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ đã khống chế được ngọn lửa trong toà nhà. Các y tá cho người bị ngộp thở ô-xi, rất lấy làm kinh ngạc chăm chú nhìn chăm chăm các hội viên, về mặt đầy nghi vấn.

Ôi, mọi người muốn biết gì xin cứ bảo tôi nói cho nghe, tôi sẽ giải đáp tường tận mọi thắc mắc của bạn. Bất quá, chắc chẳng có ai còn tâm trạng nói chuyện phiếm với tôi đâu, mọi người bận bịu thế cơ mà. Thôi thì tôi tiếp tục nói chuyện một mình vậy, không biết bao giờ thì anh đến đón tôi đây?

Cộp.

Trước mặt xuất hiện một đôi giày bóng lờng, tôi hơi mờ to mắt cứng còng người. Rốt cuộc thì cũng đến phiên tôi bị cảnh sát sờ gáy ư? Ông xã, anh ở đâu, nhanh đến cứu em, em sắp được mời vào đồn ăn mì gói rồi nè!!!

"Đứng lên đi, chúng ta về thôi."

Một giọng nói trầm thấp từ đỉnh đầu truyền xuống, kịp thời trấn an tôi đang trong cơn hoảng loạn. Mắt tôi phiếm nước, không do dự ngẩng đầu nhìn lên.

Anh mặc cái áo sơ-mi trắng lúc ra khỏi nhà, một tay giữ ngang áo vest đen, một tay cho vào túi quần, dáng đứng cực kì phong độ. Nói thật là bây giờ anh như thiên thần trong mắt tôi, tôi nguyện làm tín đồ ngoan đạo mà ôm chăm lấy chân anh, à, ôm cả người vẫn hơn nhĩ?

Tôi vùng dậy lao thẳng vào người anh, vờn tay ôm lấy hông anh chặt cứng, vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc, không bao nghĩ muốn ra nữa. Ông xã, em cần an ủi gấp! (Nhân hoàn loạn sảm sờ ông xã nhà ^^~)

Có lẽ vì động tác của tôi quá mạnh, anh hơi lảo đảo lùi về sau một bước mới trụ vững người, im lặng mặc tôi ra sức ăn vạ trên người anh. Tôi vui vẻ cọ cọ đầu, phải chỉ lúc nào anh cũng dịu dàng như thế này thì tốt quá!

Anh cũng không trách tôi làm loạn, chỉ cúi đầu thì thầm vào tai tôi: "Khá thật. Tôi bảo cô đừng đem cái đầu xù này ra ngoài, thế là cô cho tất cả mọi người ở đây đều đầu xù theo cô."

Nghe thấy, tôi ngượng ngùng đỏ cả mặt. Anh đang khen hay đang nói móc em vậy?

Vâng, đây cũng chính là lí do mà các cô y tá nhìn chúng tôi bằng ánh mắt hiếu kì. Bởi vì tất cả hội viên trong lớp học nấu ăn đều đeo quả đầu xù như tôi, không loại trừ thầy Phong xông pha tính làm anh hùng cũng bị dính chương.

Hức, tôi không ngờ sức công phá của nó lại lớn như vậy!

Chốc sau thì tôi bị anh tóm ra, anh cầm lấy tay tôi đi tới chỗ thầy Phong đang đứng nói chuyện với vài người. Tôi hơi khựng lại một chút, nhưng vẫn ngoan ngoãn để anh dắt đi.

"A, Nam Cung tổng?!!" Thầy Phong đang cùng người trò chuyện, thấy anh đến liền ra vẻ rất ngạc nhiên, có chút khó tin nhìn tôi đứng nép sau lưng anh, như là hiểu được vấn đề mà ồ lên nói: "Cậu đến đây là vì cô ấy sao?"

Anh gạt đầu, không quanh co mà đi thẳng vào vấn đề: "Phải. Xin lỗi vì những sự cố mà cô ấy đã gây ra, tôi sẽ đền bù đầy đủ mọi thiệt hại cho học viện, bao gồm cả tổn thất tinh thần của học viên."

Mắt tôi long lanh toả sáng nhìn anh, dường như anh đang phát ra hào quang chói lóa của bậc đại thánh. Bảnh quá anh ơi, em nguyện sẽ theo anh suốt cuộc đời!! X"D

Thầy Phong cười cười, lắc lắc tay."Không cần đâu, dù sao cũng có một phần là lỗi của tôi, cậu đã cảnh báo tôi là đừng rời mắt khỏi cô ấy, thế mà tôi lại lơ là."

Anh nói thế thật á? Ông xã, chỉ vì em chiến thắng thất bại mà anh đối với em mất lòng tin đến vậy ư?

Anh lại gạt đầu:"Nếu như không còn việc gì nữa, tôi xin phép đưa cô ấy đi trước."

Sao mà không còn việc gì hở anh, trái tim em vừa tan nát đây này!

"Được." Thầy Phong hào sảng nói, mãi đến khi chúng tôi đi được một đoạn thầy mới với theo hỏi:"Nam Cung tổng, cô ấy là gì của cậu vậy?"

"Uì!" Anh thỉnh thoảng dừng lại khiến tôi đâm sầm vào lưng anh, tôi kêu đau một tiếng vội xoa xoa mũi. Hic, sao thắng gấp mà không báo trước cho em một tiếng vậy anh? Ờ, mà thầy Phong vừa hỏi gì thế nhỉ?

"Cô ấy là vợ tôi."

Anh quay đầu nói với thầy Phong, ánh mắt sắc bén nghiêm nghị nhấn mạnh từng lời. Xong, anh một đường kéo tôi đi nhét tôi vào xe, bỏ lại thầy Phong một mình đứng chết sững.

Tôi qua lăng kính xe đưa mắt nhìn thầy Phong, áp sát cả mặt mà nhìn bóng thầy dần khuất. Trời nắng lắm, mau vào nhà đi thầy. Tóc của thầy giờ không thể chịu thêm tổn thất nào từ tia cực tím nữa đâu, tin em đi, em có kinh nghiệm mà.

Tôi ngồi ngay ngắn trở lại, cười tủm tỉm. Thật may là anh đã đến đón tôi, một mình lẻ loi ngồi ở đó sợ chết đi được. Hi hi, tôi nghĩ nếu như có hội "Những người phát cuồng vì ông xã", tôi chắc chắn sẽ có một chân trong đó, chẳng những thế còn là thành viên VIP.

À đúng rồi, hình như khi này thầy Phong gọi anh là "Nam Cung tổng" thì phải? Anh họ "Nam Cung" thì tôi biết rồi, nhưng còn "Tổng" là sao? Nếu tôi nhớ không lầm thì tên của anh "Duệ" mà, vậy thì "Tổng" là Nickname à? Nam Cung tổng, Nam Cung tông. Nickname nghe cũng dễ thương đó chứ! Oa, tôi cũng phải đặt biệt danh gì đó cho anh mới được!

Ừm, để xem nào! Gọi là "Sweet Honey" thì có hơi quá ngọt, gọi "Cực cưng" thì có hơi quá sỗ sàng, gọi "Anh Duệ" thì có điểm chưa được thân thiết mấy. Hay yà, xem ra nghĩ biệt danh cho anh cũng không phải là chuyện đơn giản, tôi cần phải nghiêm túc hơn trong vấn đề mang tính gia đình này.

A, hay gọi anh là "Ông xã mặt than" đi, nghe cũng ngẫu nhiên quách lắm đó chứ! Hỏi vì sao bao nhiêu cái Nickname đẹp để tôi không lấy, lại chọn lấy cái tên "Mặt than" gọi anh ư? Này nhé! Thứ nhất, anh ít cười. Lấy nhau về cũng phải hơn một tuần gần hai ngày rồi, mà cũng không hề miệng ra cười với tôi được một cái. Thứ hai, anh ít nói. Tuy biết là chúng tôi vượt cấp nhảy thẳng tới giai đoạn hôn nhân, nhưng ít ra anh cũng nên phát biểu cảm tưởng một tí chứ, gì đâu mà thờ ơ thế không biết. (Ai đó vẫn còn để bụng vụ hiến thân bất thành đây mà ^^)

Thôi, quyết định vậy đi, cứ thế mà làm. Ông xã, từ giờ em sẽ gọi anh là "Ông xã mặt than" nha? Hi hi, anh không trả lời tức là anh đồng ý rồi! (Anh chưa học được "Độc tâm thuật" của má nàng nên đành chịu, có mà trả lời bằng niềm tin ^^~)

Một lần nữa, xe chúng tôi lại bon bon chạy trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Tối đó, chúng tôi ăn mì gói

Em là chú heo nhỏ ~ Mỗi ngày chỉ cầu ba bữa ăn no ~ Em là chú heo nhỏ ~ Ăn no rồi lăn ra ngủ ~

Em là chú heo nhỏ ~

"Uì!"

Tôi nhú mồm, ai mà gọi hoài vậy không biết, tôi mới chớp mắt có.. Trời ơi, sáu giờ tối rồi ư? Vậy là tôi chớp mắt được những năm tiếng rồi cơ à?

Em là chú heo nhỏ ~

Chuông điện thoại bật reo, trong căn phòng tối đen chưa bật đèn này, quả là thử thách tim gan không hề nhỏ. Tôi giật bắn người vuốt vuốt lồng ngực mình, là anh gọi, tôi đưa tay bắt máy.

"Cô đang làm gì?"

A, ra cuộc gọi kiểm tra định kì sao?

"Dạ, em. em mới ngủ dậy anh."

Đầu dây bên kia im bật, chắc là anh đang tự hỏi về khả năng ngủ siêu việt của tôi.

"Đã ăn tối chưa?"

Ơt ơt ~

"... Em nghĩ đây đã là câu trả lời tốt nhất rồi, cần hỏi thêm gì nữa không anh?

"..Cô thay đồ rồi đi ra trước nhà chờ tôi, chúng ta sẽ đi siêu thị."

"Vâng, à phải rồi. Anh thích em mặc kiểu đẹp rạng ngời mà không chói lóa, hay là kiểu khoe được chỗ nào thì khoe hả anh? Anh cứ việc thoải mái nói ra sở thích của mình, là một người vợ biết thấu hiểu, em sẵn sàng đáp ứng mọi nhu cầu thị hiếu dù là biến thái nhất của anh."

"..."

"A lô? A lô anh à?" Tôi gãi gãi đầu, rất lấy làm khó hiểu. Sao đang nói chuyện nghiêm túc mà anh lại cúp ngang xương vậy chứ? Mà thôi kệ, đi tắm rửa rồi đi chơi thôi. Là là la..

Nói đi cũng phải nói lại. Trưa nay lúc anh đưa tôi về rồi cho tôi ăn xong, anh dẫn tôi trong lúc anh không có ở nhà, tuyệt đối không được đi vào phòng bếp. Muốn ăn gì thì gọi người mang đến, cần cái gì thì gọi ngay cho anh. Nghiêm cấm tất cả các hành vi chơi dao nghịch lửa, cách xa những thứ có thể cháy nổ trong phạm vi bán kính an toàn.

Sau khi dặn hết một lượt những điều như thế, ngoài mặt tuy không nói ra nhưng trong lòng tôi vẫn luôn không ngừng tự hỏi. Anh rốt cuộc là lấy tôi về làm con hay là lấy tôi về làm vợ?

Đều nói, đằng sau mỗi người đàn ông thành đạt luôn có bàn tay của người phụ nữ. Giờ thì tôi hiểu rồi, đằng sau anh phải có bàn tay thần sầu phá hoại của tôi, thì anh mới có thể cố gắng mà ăn nên làm ra được. (Để còn có cái cho chị phá nữa ^^~)

"Lấy cái bắp cải này đi anh, nhìn nó ngon nè!" Tôi chỉ tay vào giá đựng rau củ sạch, khí lạnh của máy phát điện giữ cho rau củ tươi ngon làm tay tôi hơi tê tê.

Anh đưa tay cầm nó lên, nhìn sơ qua một chút rồi nói:"Ngon thì sao chứ, cô biết cách chế biến nó à?"

Bắn một phát chết tươi con nai tơ, sao anh toàn lựa chỗ hiểm mà đâm chọc không thể?

Tôi bĩu môi, không chấp nhận việc anh coi thường tôi, cãi cớ:"Cứ đem bỏ hết vô nồi là được, việc còn lại đã có ông Táo lo!"

Anh nhìn tôi, vẻ mặt như ngờ ngợ lí giải được, tại sao các ông Táo đứng bếp lúc nào người cũng đen thui thui.

Anh đặt bắp cải sang bên, thay vào đó chăm chú nhìn các loại rau củ khác, khoanh tay gác cằm phân tích.

"Cà rốt này ăn thì bỏ mắt, rau xanh này ăn thì bỏ da, sao không thấy loại nào ăn bỏ não nhỉ?"

Tôi tròn trĩnh mắt nhìn anh. Ý anh là não em có vấn đề cần tu bổ hả?

Dĩ nhiên anh sẽ không nghe thấy tôi hỏi mà trả lời, dù có nghe được nghi là anh cũng sẽ chọn cách làm lơ mà đi. Mà anh đi thiệt ấy chứ, đã sang gian hàng khác mất tiêu rồi.

Tôi vội vã chạy theo anh, chậm chân một chút có thể là tôi sẽ đến quầy trẻ lạc mà phát loa tìm anh. Hên mà hôm nay ra đường có mang khẩu trang nhét túi, nên lỡ có làm ra việc gì đáng xấu hổ cũng không sợ. ^^~

Tôi kéo anh sang quầy bán sô-cô-la, bánh snack khoai tây và các đồ uống có cồn khác, chủ yếu là nước ngọt và nước tăng lực. Anh lại dẫn tôi sang quầy bán hạt dẻ, hạt điều, hạt.. mua cho tôi những ba kí về cắn cho đã miệng. Bảo nhân viên bán hàng gói cho một đồng khoai tây còn nguyên vỏ, xong xuôi mới quay sang hỏi tôi:"Bao nhiêu đây đã đủ chưa?" Ghê gớm nhất chính là anh dắt tôi sang quầy chuyên bán các loại trà xanh thảo dược, cần ngay vài kí mang về, bảo mai sẽ nấu cho tôi uống. Đi hết một vòng anh tỏ ra sấn sóc hỏi:"Còn cần thêm gì nữa hay không?" Tôi khóc không ra nước mắt, nghẹn ngào nhìn anh.

Có chứ, nhưng em có chết cũng sẽ không dại dột mà nói cho anh biết. Quên đi, đợi khi nào không có anh tự thân em sẽ đi mua.

Đường như chỉ có những lúc này là tâm linh của anh và tôi lại tương thông, anh nói.

"Muốn mua gì thì cũng phải nhớ đem hoá đơn về cho tôi."

Anh là cái tên độc tài đáng ghét!! >.<--

Về đến nhà tôi ngã lăn ra ghế sofa, đi siêu thị với anh thật sự là quá mức thử thách tinh thần tôi. Nhớ khi xưa tôi bé ngây thơ được má dắt đi siêu thị, ít ra tôi còn vui được một thời cô-cô-la đứng nghĩa chứ không như bây giờ. Hức, toàn là đồ chưa qua chế biến không hà!

"Theo tôi vào bếp nấu bữa tối."

Anh chất hai giò đựng thức ăn lên cái bàn trong phòng bếp, rồi đi ra gọi tôi vào. Muốn ăn thì lăn vào bếp. Ấy dà, cái lưng đáng thương của tôi. Đành phải liều mình bồi quân tử vậy!

Anh xắt hành thái rau, động tác sao mà.. chuyên nghiệp thế? Tôi đứng nhìn mà lé hết cả mắt, nhìn anh thuần thục xử lý các nguyên liệu không ngại tay. Hoá ra là anh giấu nghề nha!

"Cô cho cái này vào cháo rồi xào sơ qua, vặn lửa nhỏ thôi, miễn sao nó chín đều là được. Không vấn đề gì chứ?" Anh đưa tôi cái tô thủy tinh trộn hỗn hợp các loại rau củ, hơi nhúng mày hỏi tôi.

"No problem, không thành vấn đề anh à! Anh cứ yên tâm mà giao cho em đi!" Tôi vui vẻ nhận lấy cái tô từ tay anh, cuối cùng cũng có việc để làm rồi.

Tôi bật gas vặn lửa, chiếu theo lời anh mà cẩn thận cho dầu ăn vào. Điều nói, quá tam ba bận, từ sáng đến giờ tôi đã hết hai lần ôm quả đầu xù rồi, kiên quyết sẽ không phạm thêm bất kì sai lầm nào nữa, tuyệt đối không để chạm mặt nó lần thứ ba.

Tôi hơi liếc mắt sang nhìn anh, vẻ mặt chuyên chú đứng nấu bếp của anh cũng thật bảnh. Trước đây có lần nghe được ai đó nói, khi người đàn ông bước vào bếp sẽ toả ra sức hút lạ thường. Ngày trước chưa quen anh nên tôi chưa hiểu, giờ thì đã có thể tường tận hiểu được rồi. Quả thật là vô cùng hấp dẫn trời ạ!! XD

(Vâng, chỉ vì một phút mơ màng trước sắc đẹp của anh xã nhà, chị đã không nhận ra mình sắp đổ hết cả một chai dầu ăn cỡ vừa. Tham thực cực thân, tham sắc bỏ mạng. Chị vẫn cứ hồn nhiên vô tư đứng chém gió, anh xã đứng kế bên thế nhưng không liếc mắt nhìn qua mới đau thương ^^~)

Đồng vợ đồng chồng tát biển đông cũng cạn. Tôi tin chắc với tài trí và kỹ năng điêu luyện của hai vợ chồng nhà tôi, món ăn này nhất định sẽ..

Bùm..!!

Tối đó, chúng tôi ăn mì gói.. với hai quả đầu xù!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Muốn ăn một bữa cơm cũng khó

Trong ánh sáng nhàn nhạt toả ra từ chùm đèn Italy sang trọng, tiếng dao nĩa chạm nhau thỉnh thoảng lại vang lên trong nền nhạc Jazz dịu êm.

Cả một căn phòng rộng lớn như thế này, chỉ để dành cho tôi một mình độc ẩm. Tôi nhếch môi, vươn tay tào nhả nâng ly rượu đến gần kề miệng để thưởng thức, còn chưa kịp uống thì đã bị người phía sau vỗ vào lưng một cái, nghe thấy giọng nói đều đều của người phụ nữ cắt ngang.

"Cô Phương, cô lại khom người nữa rồi. Quy tắc đầu tiên của một quý cô, đó là dù trong bất kì hoàn cảnh nào, sống lưng cũng phải thẳng."

Tôi gật đầu như gà mổ thóc: "Vâng vâng, chị nói chí lí. Em xin được tiếp thu."

Người phụ nữ lắc đầu, đẩy cặp kính hơi xéch mắt, lại từ tốn nói.

"Cô Phương, những lúc thế này cô chỉ cần nói: "Vâng, tôi hiểu" là được."

Hỏi tôi làm sao lại rơi vào tình cảnh này à? Hỏi đi, ai đó làm ơn hỏi đi. Hic, không ai hỏi thì tôi tự trả lời vậy, đều là tại anh chứ ai!

Nằm ở nhà ăn chơi được ít hôm, anh lại nhảm chán bày việc cho tôi làm. Đạo trước là đi học nấu ăn, giờ thì lại đi học nghi lễ trên bàn ăn. Thật khó, muốn ăn một bữa cơm cũng khó!

Tính từ thời điểm tôi bước chân vào nhà hàng này, tôi đã đặt mộng ngồi đây gần hai tiếng rồi, những hai tiếng cơ đấy, mộng cũng nhanh phát cứng lại, mỗi lần nhúc nhích là y như ngổm ngang ngồi trên đồng lửa. Ấy thế mà người phụ nữ thoát nhìn đã qua tuổi trung niên này, từ đầu buổi tới giờ vẫn luôn đứng bên cạnh tôi mà không hề than lấy một tiếng, vẻ mặt nhàn nhạt hệt như là đã quen với điều này lắm rồi vậy, không biết anh là từ đâu mà mời được người tới.

"Đây là cô Ngô, từ giờ cô ấy sẽ phụ trách giúp đỡ cô làm quen với những lễ nghi căn bản. Cô Ngô đã có nhiều năm kinh nghiệm trong việc quản giáo, không ít các tiểu thư khuê các đã thành danh qua tay cô ấy, cô hãy đi theo cô Ngô nhìn cô ấy mà học tập."

Anh nói thì dễ lắm á, anh thử ngồi đây một buổi mà xem, khi đứng lên mông anh không vuông một góc chín mươi độ với cái ghế mới là lạ.

Cách.

Cậu bồi bàn đặt bát súp trước mặt tôi, mỉm cười làm tư thế mời, nhẹ gập đầu một cái rồi rời đi. Tôi âm thầm cảm thán trong lòng, tặng một Like cho nhà hàng năm sao này. Đội ngũ nhân viên phục vụ mới chu đáo và chuyên nghiệp làm sao, đó là chưa kể ở đây toàn là trai thanh nữ tú. Ăn súp miệng nhìn súp, thêm một Like nữa cho nhà hàng này.

"Cô Phương."

Dường như nhận ra sự lơ đãng của tôi, cô Ngô lên tiếng kéo lại đôi mắt mơ màng đang chăm chăm nhìn vào bờ mông của cậu bồi bàn. Khụ khụ, tôi thì là tôi không có bất kì ý nghĩ xấu xa nào với cậu ta hết. Đánh chết tôi cũng không khai là cậu ta chưa "khóa cửa sổ", lộ ra cái quần trái tim màu hồng hồng bên trong đâu.

"E hèm, cô Phương." Cô Ngô kiên nhẫn gọi tên tôi, giọng nói vẫn từ từ chậm rãi như thế, nhưng tôi có thể nhận ra tần số biến động trong câu từ đó. Chắc cô ấy sẽ không vì lúc tôi ăn thịt bò quên chưa chùi mép, uống rượu bị sặc mà ho vắng đây bàn, hay cả lúc tôi lột tôm mà bay nguyên cái vỏ vào mặt cô ấy... mà nổi giận đâu ha?

Này cũng không thể trách tôi được, có ai mới đầu vào mà đã quen với việc đang ăn mà có người đứng dòm miệng bắt lỗi bắt phải đâu cơ chứ. Tôi đây là bị căng thẳng, là bị căng thẳng đó. May mắn là nó không ảnh hưởng nhiều đến khẩu vị của tôi, tôi thật là dễ nuôi mà.

"Cô Phương, cô đã biết cách dùng qua món súp chưa?"

Chuyện, cứ cho hết vào miệng là xong, đó là cách duy nhất để thức ăn đi thẳng tới bao tử.

Nhưng đó là cách thông thường thôi, bây giờ học làm quý cô rồi thì phải đi đường vòng vèo một chút.

Tôi mỉm cười khiêm nhường, nói: "Cái đó thì, hay là chị đợi em ăn xong rồi nhận xét nha?"

Không nhìn đến đôi mắt tròn ngược của cô Ngô, tôi bắt đầu nhớ lại kinh nghiệm mười mấy năm luyện phim và luyện truyền, tuyệt đối không thể để những năm tháng mài mòn đó trở thành công cốc vô nghĩa.

Xem nào, nếu tôi nhớ không lầm thì khi ăn súp không được phát ra tiếng động, đây là cớ kị lớn nhất trên bàn ăn. Người ta sẽ nhìn vào cách ăn súp mà đánh giá con người bạn, là chọ búa hay tiểu thư, ở một phút này là lời ra hết. Tiếp theo thì sao nữa nhĩ? Hình như, là phải nghiêng cái thìa theo một góc bốn mươi lăm độ giữa răng và môi, rồi thông qua khe hở giữa đường tơ kẻ chỉ, để cho nước súp chảy vào mặc kệ nó còn nóng hay nguội. Có thể nói, bát súp chính là một thử thách cấp độ khó, là điều kiện tiên quyết để lọt vào mắt xanh của bà thông gia.

"Cô Phương." Cô Ngô lại lên tiếng, giọng cô ấy có chút run run giống như đang áp chế điều gì đó.

"Vâng, chị gọi em." Tôi chu môi, cố gắng kiềm giữ đôi tay đang run rẩy, truyền đến cái thìa run bần bật, từ từ đưa nước súp tiếp cận vào gần miệng, dừng lại một giây để trả lời cô ấy.

Nếu tôi có thêm hai con mắt nữa mọc trên đỉnh đầu, tôi nhất định sẽ trông thấy, trên trán của người được xưng tụng là bậc thầy của quý cô đó, có hai cái dấu tức giận nho nhỏ xinh xinh đang dần biến lớn.

"Cô đã ăn bát súp này được hơn nửa tiếng rồi, phải mất thêm bao lâu nữa thì cô mới dùng xong nó?" Có làm không nhĩ, dường như tôi vừa nghe thấy tiếng cô ấy nghiến răng kèn kẹt thì phải?

Để giải đáp cho vấn đề thâm sâu này, tôi giương mắt nhìn vào bát súp, ước lượng một chút rồi nói.

"Chắc cũng phải nửa tiếng nữa chị à, để em vớt hết mớ thịt lên ăn cái đã." Phải nói chứ, tôi thật sự vô cùng khâm phục bản thân mình, có thể kiên nhẫn ngồi lâu như vậy mà không cảm bát súp này lên húp "Rột rột" một phát cho xong.

Bịch.

Đang tính húp thêm một thìa súp nữa, phía sau thỉnh thoảng vang lên tiếng vật nặng ngã xuống, khiến tôi không thể không quay lại. Cô Ngô đã lặn xuống, ăn dầm nằm dề trên đất.

Tôi hoảng hồn đứng bật dậy, vô tình kéo luôn cả tấm khăn trải bàn và cái ghế ngã đè lên người cô Ngô. Không quản một thân cô dính đầy nước súp, tôi vội vã đi đến nâng cô dậy.

"Chị ơi, chị làm sao rồi? Mau lên tiếng trả lời em đi chị, chị đừng làm em sợ!"

Tôi la lên vỗ vỗ vào mặt cô Ngô, ra sức lay lay để cho cô nhanh chóng tỉnh lại. Mắt khê đảo, tôi chợt thấy một tay cô Ngô đang giữ chặt lấy gáy. Là bị chuột rút sao?

"Chị đã mua bảo hiểm chưa?" Như sợ cô Ngô không nghe thấy mà tôi lớn tiếng gào lên: "Nếu chị chưa mua thì nằm đây đợi em một lát, em đi kiểm dầu

nước xanh về sứt cho chị."

Xuất phát từ lòng quan tâm, sợ cô Ngô không có bảo hiểm y tế vào năm viện sẽ phải chịu chi phí đắt đỏ. Dù sao thì cũng chỉ là chuột rút thôi, có dầu nước xanh rồi thì nằm một chút là khỏe ngay ấy mà. Nhưng tôi đã lầm, một lúc sau, tôi phát hiện cô Ngô có thêm triệu chứng là sùi bọt mép.

Ồ..E..Ồ..E..!!!

Nhìn hai nhân viên cứu hộ đẩy cô Ngô lên xe cứu thương, nghe thấy mọi người xung quanh bàn tán không biết có phải là do bị ngộ độc thực phẩm hay không? Lại dưới ánh mắt còn nóng bỏng hơn cả tia laser của toàn thể nhân viên trong nhà hàng, đang lưu luyến đọc lỗ khoét ốc trên người tôi. Tôi âm thầm ra một thân mồ hôi hột, gãi gãi đầu.

Giờ này chắc là gọi cho anh được rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tôi và anh giống như hai đường thẳng, vô tình đi ngang qua cuộc đời nhau

Tiếng giày cao gót nện trên nền sàn nghe thật rõ ràng, một cô gái trẻ trung xinh đẹp bước đến, trên tay cô còn bê theo một cái khay đựng trà và hoa quả. Nhẹ đặt khay bàn, cô nhìn tôi lễ độ gật đầu một cái, đưa tay hướng tôi mỉm cười.

"Mời cô dùng."

Tôi căng thẳng gật đầu, máy móc nói.

"Vâng, xin cảm ơn chị, thư kí Kim."

Ngày hôm nay, rốt cuộc là ngày Hoàng đạo gì?

Sáng tỉnh dậy trong lòng anh, mọi chuyện vẫn tốt, tôi như cũ ăn vài miếng đậu hũ của anh trước khi rời giường, xỏ dép vào đi xuống bếp làm bữa sáng cho anh. Bánh mì Sandwich phết bơ không hơn.

Trưa tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài (ngủ bù cho sáng phải dậy sớm), nhận được một cú điện thoại của anh, tôi lật đặt sữa soạn lên đường đến nhà hàng anh bảo, đặc huấn rèn luyện làm quý cô hết ba giờ đồng hồ, trước khi người hướng dẫn tôi là cô Ngô lên tầng xông nhập viện.

Tiếp đó, tôi nhớ là đã gọi cho anh để báo cáo tình hình, nhưng chưa nói lời nào thì anh đã biết hết, bảo tôi cứ đứng yên đó đợi, sẽ có người đến đón tôi ngay.

Chờ mãi mà vẫn chưa thấy ai tới, vừa mới định bước vào đi Toilet công cộng, thì một chiếc ô tô màu đen chuẩn xác dừng ngay trước mặt, cậu thanh niên tây trang chỉnh tề bước xuống mời tôi lên xe. May mà tôi còn nhớ mặt cậu ta, người đã giao cho anh tập hồ sơ ngày mà chúng tôi đi đăng kí kết hôn, không thì tôi đã la làng lên là bắt cóc rồi.

Đặt mông ngồi lên ghế da cao cấp, việc đầu tiên tôi làm là rút điện thoại ra.

"Anh ơi, em lên xe rồi anh à!"

Hơi liếc mắt một chút, tôi vô tình nhìn thấy cậu thanh niên cầm cái điện thoại trên tay rồi nhét trở vào túi quần. Gãi gãi đầu, có khi nào tôi vừa cướp việc của cậu ta không nhỉ?

Cậu thanh niên trở tôi đến một toà cao tầng, có lẽ nên gọi là công ty thì đúng hơn, đứng chờ tôi sửa lại cái cảm vừa rớt đất, nhanh tay nhanh chân chạy theo cậu ta đi vào. Sau đó, tôi được cậu bàn giao cho một nữ nhân viên ở đây, cũng chính là cô gái được gọi là thư kí Kim này. Sau đó nữa thì, tôi ngồi ngay người ở trong phòng tiếp khách, ăn ăn và uống, quét sạch sành sanh những gì trên bàn. Đều nói, không nên lãng phí thức ăn nha!

Ăn no rồi, não tôi bắt đầu hoạt động. Không ngờ, anh được làm việc trong một công ty lớn như này. Tôi thật là có phước, có thể lấy được một người chồng làm việc trong văn phòng, lương hưu của anh hẳn là phải rất cao, sau này có thể thành thói ăn chơi tới già mà không lo bị đói rồi!

Trà đã uống xong, bánh trái cũng đã xoi hết, không biết khi nào thì anh mới xuất hiện đây? Mà giờ anh có xuất hiện hay không, không còn là vấn đề nữa. Vấn đề chính hiện giờ đó là, Toilet rốt cuộc là nằm ở nơi nào, tôi có việc cần phải đi giải quyết gấp, nhịn lâu không tốt cho sức khỏe. (Ba chức năng của nữ chính: Ăn, ngủ và đi Toilet ^^~)

"Thưa cô, cô cần gì sao?"

Có lẽ nhận ra được sự túng quẫn của tôi, thư kí Kim tiến đến nở nụ cười điềm đạm cùng một vẻ mặt sẵn lòng giúp đỡ. Tôi nhìn cô, do dự một hồi rồi nói.

"Ngại quá, có thể phiền chị đưa tôi đến nhà vệ sinh được không ạ?" Hức, sắp tè ra quần "rùi".

Nụ cười chuyên nghiệp cứng đờ trên mặt cô ấy, không biết có phải là trí tưởng tượng của tôi quá phong phú hay không, mà dường như tôi cảm thấy nó còn hơi nứt ra nữa. Thư kí Kim nhìn tôi lặng đi một lúc, mãi đến khi tôi "Nhu cầu cấp bách" đứng lên rồi rút xua tay xua chân, thì cô mới dẫn tôi đi.

Khò, mém tí nữa là "Vỡ đê" rồi!

"Không biết tổng giám đốc nghĩ gì, mà lại bảo tớ đi tiếp đãi cô ta nữa."

Vừa mới giải quyết xong "Cuộc khủng hoảng ở nhà máy thủy điện", đang định vịn nước rửa tay thì tôi nghe thấy tiếng người trò chuyện, cách một cánh cửa bên ngoài nhà vệ sinh, là giọng của thư kí Kim.

"Giờ chứ, còn tưởng là vị nào đặc biệt lắm, ai ngờ lại là một con bé trông như nhà quê mới lên tỉnh. Trời ạ, cậu phải nhìn cách mà cô ta ăn đi, so với heo còn muốn giống hơn. Hi hi, thật đó, không tin à?"

"Không phải Điền tổng, là Nam Cung tổng, Nam Cung tổng ấy."

"Ừ, tớ cũng bất ngờ lắm. Lúc nhận được cuộc gọi của anh ấy, tớ còn không tin nổi đó là lời của vị tổng giám đốc mặt lạnh nổi tiếng là khó gần. Cậu biết anh ấy đã nói gì không? Anh ấy bảo là tớ hãy chăm lo chu đáo cho cô ta. Không phải chứ, cô ta cũng đâu còn là trẻ con nhỏ nhất gì nữa. Thật phiền toái."

Cô ấy vẫn còn tiếp tục nói chuyện điện thoại, thỉnh thoảng lại truyền đến vài tiếng cười khúc khích, có vẻ rất chuyên tâm đến nỗi không nhận ra cánh cửa nhà vệ sinh này chẳng có cách âm gì hết. Tôi thật rất muốn ra ngoài để nói cho cô ấy biết. Chị ơi, có muốn nói xấu người khác thì cũng nên tìm chỗ nào kín đáo hơn một chút chứ, tôi nghe thấy hết rồi.

Nhưng tôi không làm thế, bởi vì lòng tôi đang có điều trăn trở. Vậy hoá ra, "Nam Cung tổng" không phải Nickname, mà là chức danh của anh sao?

Tôi cũng không buồn đứng nghe thêm nữa, mở cửa ra ngoài nhìn cô ấy vội vàng hô: "Tí nữa gặp lại" rồi tắt máy, mỉm cười đưa tôi rời đi.

"Sao vậy? Thấy không khỏe ở đâu à?"

Lần này, tôi được thư kí Kim đưa thẳng lên phòng làm việc của anh. Anh đang ngồi xem sổ sách, vẻ mặt thật điềm tĩnh ngược lên nhìn tôi. Thấy tôi không trả lời, anh liền đi tới hỏi.

Tôi lắc đầu, xiu xiu đáp: "Không có."

Thư kí Kim nhìn tôi, vẻ mặt lo lắng bối rối, giống như sợ tôi đã nghe thấy những lời cô ấy nói trước cửa nhà vệ sinh. Anh quay sang nhìn cô ấy, càng khiến cô ấy thêm giật thót người, lạnh nhạt nói: "Cô có thể ra ngoài được rồi."

Cô ấy cắn môi, do dự nhìn tôi một cái rồi mới không yên lòng rời đi.

Tôi không biết anh đã nhìn ra điều gì, tôi chỉ cúi đầu, cúi cúi đầu, tự kỉ mình ên tôi. Anh nâng mặt tôi lên, đưa tay xoa nắn hai má tôi thành đủ hình dạng, treu chọc làm càn đến mức tôi bắt đầu rom rớm nước mắt.

"Còn nhớ giao ước trước đây của chúng ta không?" Anh đột nhiên nói, hơi chuyển tay kéo nhẹ cằm tôi đối diện thẳng với tầm mắt anh: "Tôi là người chỉ phối cô, tất cả mọi thứ trong cuộc sống, kể cả cảm xúc mà cô sở hữu. Hiện tại tôi muốn biết, rốt cuộc thì vì lí do gì, mà khuôn mặt này trở nên nhăn nhó khó coi như vậy."

Có nhăn nhó khó coi lắm sao?

Tôi cụp mắt, không trả lời mà đưa tay ôm ngang hông anh, vùi người vào lồng ngực anh, mặc kệ anh có làm gì thì cũng không nguyện ý ngẩng đầu lên. Tôi nói, giọng nhỏ bé đến đáng thương.

"Chỉ một chút thôi, anh chịu khó đứng một chút nhé. Hiện tại, em nghĩ muốn ôm anh."

Anh không nói gì, lẳng lặng mặc cho tôi ôm.

Tại sao khi biết anh là "Tổng giám đốc" của một công ty lớn như thế này, tôi lại không có một chút vui mừng nào vậy nhỉ? Có phải là do, khoảng cách giữa chúng tôi lại càng cách xa nhau thêm?

Có đôi khi, tôi thật sự không hiểu là anh đang nghĩ gì? Tôi biết anh cưới tôi, không phải là vì anh yêu tôi. Tôi cũng vậy, không phải là vì yêu nên mới lấy anh. Giữa chúng tôi, chỉ là một tờ giấy chứng nhận kết hôn ràng buộc trên pháp lý. Giống như một trò chơi, tôi là vợ còn anh là chồng, chúng tôi ở bên nhau, đơn giản là vì tìm kiếm một thứ gì đó, một nơi mà chúng tôi thuộc về.

Tôi tự hỏi, nếu như ngày đó ở trong nhà hàng đi xem mắt, anh không đưa ra cái yêu cầu kì lạ như vậy ngay từ lần đầu gặp mặt, và tôi cũng không đồng ý

chấp nhận nó. Thì liệu rằng, quan hệ giữa chúng tôi sẽ là gì, phải chăng, chỉ là hai người đứng xa lạ không hơn không kém?

Tôi thì chẳng có gì đáng để tự hào, bằng thức học vị chỉ để đó chung cho vui nhà vui cửa. Tài năng không, phẩm giá không, cách cái gọi là, hình mẫu "Quý cô lí tưởng" của anh xa tới vạn dặm. Vậy mà chẳng hiểu tại sao anh lại chọn một người như tôi?

Càng nghĩ lại càng thấy. Tôi và anh giống như hai đường thẳng, vô tình đi ngang qua cuộc đời nhau.

"Thật là, còn muốn ôm tôi khi nào?" Qua được một lúc, anh đem tôi đang ở trong người anh làm đà điều kéo ra, lại ngất ngất nhéo nhéo hai má, nói: "Vào trong rửa mặt đi, cũng sắp tới giờ tan tầm rồi, chúng ta ra ngoài dùng cơm rồi hãy về."

"Lại đi ăn nhà hàng hả anh?" Tôi hỏi.

"Ừ." Anh đáp.

Tôi hơi chau mày, suy nghĩ một chút rồi ngược lên nhìn anh, nói: "Hay là mình đi siêu thị đi anh, em ngán ăn cơm ở ngoài lắm rồi, mua đồ về rồi cùng nấu bữa tối nhé?"

"..."

Anh im lặng thì tôi hiểu, nhưng về mặt này của anh là sao? Ông xã, em cũng đâu phải là khủng bố, anh sợ em ném bom nhà bếp của anh đến vậy?

Mỗi người nhường một bước thì nhà cửa mới ấm êm, tôi nhường anh mười bước, nói: "...Anh nấu, em đứng ở ngoài phụ việc lật vớt thôi." Sao trông anh vẫn có vẻ nghi ngờ thế nhỉ? Có cần em giữ tay thế không anh?

"Được rồi, đi đi." Anh thở ra một tiếng, chấp nhận điều kiện đàm phán của tôi.

Vừa nghe anh đồng ý một cái, tôi nhảy cẫng lên hào hứng hoan hô, tung tăng đánh chân sáo đi rửa mặt, khôi phục lại toàn bộ sức sống ban đầu. Hí hí, hôm nay rốt cuộc cũng được thưởng thức tay nghề của anh!

Nam Cung Duệ nhìn theo Phương Gia Hân khép lại cửa nhà tắm, được thiết kế dùng riêng trong phòng làm việc của anh, về mặt ám trầm, nhắc chân đi tới bàn làm việc. Cầm lên điện thoại cục bộ, Nam Cung Duệ bấm máy gọi tới phòng quản sự trường, giọng nói không nghe ra được tâm tình.

"Ngày ngày mai, tôi muốn nhìn thấy đơn xin thôi việc của thư ký Kim."

Ở ngã ba đường tấp nập người qua lại, một nhóm sinh viên băng qua xa lộ nói cười rôm rả. Chiếc ô tô chở Nam Cung Duệ và Phương Gia Hân dừng ở đèn hiệu, chờ đến đèn xanh liền lao đi. Một người trong nhóm sinh viên bỗng quay đầu nhìn lại, giọng nói không nén được sự kinh nghi.

"Anh hai? Còn cô gái bên cạnh anh là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: A lô, phải 113 đó không ạ?

Tĩnh tĩnh!!

Cửa thang máy bật mở, Nam Cung Duệ nện chân bước ra ngoài, theo sau là một cậu trai tuần tú với ánh mắt sáng như sao, đuổi theo anh không ngừng truy hỏi.

"Anh hai, làm ơn đi mà, nói cho em nghe một chút thôi! Cô gái cùng anh trên xe ngày hôm qua, rốt cuộc là ai vậy anh?"

"Cậu thật phiền!" Anh nhàn nhạt đẩy cửa phòng làm việc đi vào, không kiên nhẫn nói với người từ chớp sáng đã xuất hiện, lẳng nhặng bám đuôi anh lên đến tận đây.

Cậu trai này, chính là đứa em cùng chung huyết thống với anh, Nam Cung Thiên. Bề ngoài cao ráo đẹp trai, là sinh viên ưu tú toàn diện của khoa, rất năng nổ với các phong trào hoạt động trường lớp, là nam sinh duy nhất ba năm liền đạt được danh hiệu "Quý ông thanh lịch" do ban cán sự và đồng đẳng fan nữ bình bầu.

Có thể nói, Nam Cung Thiên chuẩn men tiêu chuẩn 3G. Đẹp giai, con nhà giàu, học giỏi. Đào hoa nhưng không lẳng nhặng, ga lẳng kể cả nam lẫn nữ, với tuyệt chiêu tất sát là nụ cười dương quang toả nắng đón hạ bao trái tim yếu mềm, là tình nhân trong mộng mà vô số chị em phụ nữ ao ước được một lần nắm tay hẹn hò.

Trước đừng trách ông trời ưu ái hết cái tốt cái đẹp cho cậu ta, ông trời thật ra là rất công bằng. Chẳng trai hào hoa lịch thiệp tưởng chừng như vô cùng hoàn hảo này, lại vướng phải cái tật xấu mà người đời không ai tránh khỏi, phải nói đây cũng là khuyết điểm lớn nhất của cậu ta. Quá mức tò mò! (Nói đơn giản thì chính là nhiều chuyện.)

Bị làm lơ suốt cả dọc đường từ nhà gửi xe lên đến phòng làm việc của anh trai, Nam Cung Thiên ôm theo quyết tâm thấy chết không từ, thấy khó không nản, truy hỏi anh tới tấp, tất cả đều vì sự nghiệp nhằm thoả mãn tính hiếu kì của mình.

"Nói em biết đi mà anh hai! Làm ơn đi, năn nỉ đó, anh nói một lời thôi cũng được! Từ hôm qua đến giờ em chưa ngủ được chút nào, nghĩ tới việc anh để một cô gái lên xe, chưa nói là hai người là đi đâu, chỉ nhiều đó thôi đã đủ làm em tò mò đến phát điên rồi, anh mà không nói thì chắc là em sẽ điên thiệt mất!" Nam Cung Thiên khổ sở ôm đầu.

Đúng như lời cậu, suốt cả tối hôm qua, cậu vì suy nghĩ việc của anh trai mà hưng phấn tới mất ngủ, chuông báo thức vừa "Reng!!" một cái là cậu đã bật tung chăn lên xe đi tới thẳng công ty anh. Bởi mới nói, đó là lí do vì sao mà đến giờ Nam Cung Thiên vẫn chưa có bạn gái, tất cả đều là vì hội chứng "Cuồng anh trai" này.

Thật ồn ào! Nam Cung Duệ nhú mày. Nếu cậu không phải em trai anh, thì anh đã sớm gọi bảo vệ lên vác cậu đi từ lâu rồi!

Thấy anh một mực giữ im lặng, kiệm chữ còn hơn kiệm vàng, Nam Cung Thiên thông minh vội thay chiến lược.

"Anh hai, nếu như anh vẫn không nói, thì em buộc lòng đành phải tự suy diễn vậy." Nam Cung Thiên đi tới bàn làm việc, chống hai tay lên, nhìn thẳng vào anh, nói như khẳng định: "Nếu em đoán không lầm, thì đó hẳn là chị dâu tương lai của em có đúng không?"

Nam Cung Duệ nheo mắt, rớt cuốc cũng chịu ngẩng lên nhìn Nam Cung Thiên.

Biết ngay mà, trúng trọng điểm rồi! Mắt cậu loé lên.

Hơn ai hết, Nam Cung Thiên rất rõ tính tình của anh trai cậu, trừ bỏ người nhà ra, anh ấy sẽ không dễ dàng để bất kì ai ngồi lên xe mình. Nếu có, cũng chỉ có mỗi chị Tuyết Liên là được phép, nhưng đó đã là chuyện của lâu lắm rồi. Từ sau cái đêm xảy ra sự kiện đó, chiếc ô tô giống như tâm hồn của anh, cả bên trong lẫn bên ngoài đều vây kín khoá chặt, không để một ai đặt chân bước vào.

Cậu biết anh vẫn còn yêu chị, tình cảm mười năm, đâu phải nói muốn xoá bỏ là xoá bỏ được. Cậu biết anh vẫn đang chờ chị, vì chị mà tự phong bế chính mình.

Không phải cậu ghét chị Tuyết Liên, nhưng cũng không thể nào thích nổi người đã gây ra tổn thương sâu sắc cho anh trai mình. Ngày chị rời đi trên chuyến bay đến Mat-xơ-va, cậu cảm thấy như trái tim anh cũng theo đi cùng chị, và có lẽ đã rơi ở đâu đó ngoài kia đại dương giá lạnh.

Mùa đông tháng mười một năm ấy, lần đầu tiên cậu biết đến nước mắt của anh trai. Hoá ra người anh mà cậu vẫn luôn tự hào là mạnh mẽ kiên cường đó, cũng sẽ có lúc đau lòng mà bật khóc không thành lời.

Cậu theo sau anh rời khỏi phi trường, nhìn anh bước đi không quay đầu nhìn lại, bóng dáng to lớn nhưng ngập tràn bi thương đó, đến giờ phút này cậu vẫn không thể nào quên được.

Sau ngày đó, anh thay đổi, trở thành con người trầm tĩnh khó đoán như hiện tại. Cũng sau ngày đó, người con gái mang tên "Tuyết Liên" biến mất khỏi đời anh.

"Cậu nói đúng một phần!"

Nam Cung Duệ nói, lười cùng Nam Cung Thiên đối co, một lời sáng tỏ toàn bộ mọi nghi vấn thắc mắc của cậu.

"Nhưng cô ấy không phải là chị dâu tương lai của cậu, mà đã là chị dâu của cậu rồi!"

Nhìn thấy cậu em thiên tài hiếm khi đàn mặt ra, Nam Cung Duệ không chán chờ bồi thêm phát nữa.

"Cô ấy là vợ anh!"

Pính.. Poong!!!

Nghe thấy tiếng chuông cửa ngân vang, đang ngồi trên sofa ôm gối xem chương trình ti vi, tôi liền ngẩng đầu ngoái ra sau nhìn.

Là anh sao? Không thể nào, nếu là anh thì anh đã mở cổng vào rồi, cần gì phải đứng đó nhún chuông. Hay là anh quên đem theo chìa khoá nên mới vậy? Cũng không thể nào, nếu là anh thì anh đã gọi điện thoại rồi, cần gì phải đứng đó làm chi cho mệt.

Tôi nhớ là từ khi kết hôn với anh tới giờ, tôi chưa hề cho bất kì ai địa chỉ liên lạc với mình. Ba má không, hai nhỏ bạn thân không, càng đừng nói đến những người hàng xóm xung quanh, bởi tôi chưa từng gặp qua họ bao giờ.

Này không phải, kia cũng không phải, rốt cuộc là ai nha?

Mãi đến khi người nhấn chuông nhấn đến mỗi tay, tôi mới sực nhớ là phải đi ra xem mặt người tới cái đã, chứ cứ ngồi thế này thì có thánh mới biết được.

Thấy tôi ra, người đứng trước cổng cũng thôi không bấm chuông nữa, tôi loáng thoáng nghe được tiếng thở phào nhẹ nhõm. Chờ lâu như vậy mà còn chưa đi, người nọ xem ra đủ kiên trì.

Đến gần mới thấy, đó là một cậu trai khôi ngô, ăn mặc tươm tất chỉnh tề, trên tay còn cầm theo một bó hoa hồng lớn, mỉm cười nói với tôi.

"Chào chị, hân hạnh được ra mắt! Em là Nam Cung Thiên, rất vui được gặp chị!"

Cậu trai cười. Ôi, nụ cười đó mới toả sáng làm sao! Đường như ngay cả ánh mặt trời kia cũng lu mờ trước nụ cười của cậu!

Tôi đưa tay che mắt, không vì thấy sắc quên thân, mở cổng dẫn người lạ vào nhà, đứng ở bên trong mà cùng cậu đối thoại.

"Xin lỗi nhưng, có phải hay không cậu nhầm lẫn tôi với ai rồi? Hình như, chúng ta chưa từng gặp nhau trước đó."

Cậu cười, chắc tôi phải vào lấy kính râm ra đeo thôi, không thì bị say nắng mất.

"Vâng, vậy nên em mới nói là rất vui được gặp chị, chị dâu."

Chị.. Chị dâu? Hà, là sao???

Tôi lắp bắp hỏi lại: "Cậu, vừa gọi tôi là chị dâu?" Có lầm hay không, dung không từ đâu lại nhảy ra cậu em chồng ngang xương vậy?

Có lẽ là nhìn thấy nghi vấn trên mặt tôi, cậu từ tốn nói: "À, anh hai vẫn chưa nói gì với chị sao? Em là em trai của anh ấy, cũng là con út trong nhà."

Nhìn cậu làm tôi nhớ đến tin thời sự vừa mới xem, mà theo như tình tiết của những vụ án gần đây thì..

Đẹp trai lịch thiệp? Có, ngời ngời sáng loá nữa là đẳng khác.

Mánh khoé quà tặng? Có, rất đầu tư bê luôn cả sạp bán hoa đi.

Vờ làm người quen? Có, xưng là em chồng đó thấy.

Xin đi vào nhà vì một lí do bình thường tới bất thường? Chưa mở miệng nhưng vẫn có thể đoán trước được.

Tôi nhìn cậu trai tươi cười thân thiện trước mặt, móc điện thoại ra, nghiêm túc bấm bấm số.

"A lô, phải 113 đó không à? Xin lỗi, nhưng trước cửa nhà tôi có một tên lừa đảo muốn chiếm đoạt tài sản. Vâng, trông hắn rất đẹp trai, nhưng về mặt lừa tình đó thì không lẫn đi đâu được. Tôi cũng không biết nữa, nhưng tôi sẽ cố kéo dài thời gian, các anh cảnh sát mau đến tóm hắn nhé!"

Nam Cung Thiên. Vợ của anh hai có khác!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cậu em chồng tinh quái

Ánh nắng bừng sáng lên không gian cả căn phòng, trên chiếc ghế sofa mềm mại, cậu thanh niên tuấn tú với khuôn mặt hệt như thiên thần ngồi đối diện cười tủm tỉm với tôi. Cậu là Nam Cung Thiên, vị em chồng đích danh chính hiệu đã qua chứng nhận của phường.

Tôi cúi đầu, thành tâm ăn năn sâu sắc, cảm thấy kiếp trước quả là tích nghiệp không ít nên ông trời mới xui rủi cho kiếp này phải chạm mặt với cậu. Nhớ lại một màn náo động ban nãy, thật nửa đời sau chắc tôi phải xức kem chống nhục hiệu "Con cá nục" mới dám bước chân ra khỏi nhà.

Quay lại một giờ trước. Tôi hiểu lầm cậu là phường đạo tặc trộm cướp, nên đã gọi điện báo cho cơ quan công an gần nhất, để họ sớm kịp thời cử người đến đây chụp đầu cậu. Cứ tưởng cậu nghe tôi nói thế sẽ bị dọa chết khiếp mà nhanh chân rời khỏi, ai dè cậu vẫn kiên trì (mặt dày) đứng ở đây, đã thế còn học người mẫu quảng cáo kem đánh răng mà nở nụ cười sáng đến chói mắt.

Tôi thề là tôi đã nhìn thấy trên gương mặt điển trai đó, nụ cười của cậu so với hồ li còn muốn giảo hoạt hơn. Lạnh người quá, tự dưng tôi có linh cảm không lành.

Tay tôi chân chờn bầm bầm dấy số, phân vân không biết có nên gọi tới bệnh viện tâm thần để hỏi thử xem ở đó có bị lạc mất bệnh nhân nào hay không? Chứ người đứng trước cửa nhà tôi, nhìn sao cũng thấy nghi ngờ quá!

Không phụ sự kì vọng của tôi, chỉ một lát sau lực lượng cảnh sát tinh anh đã kéo đến rầm rộ, đèn còi hí vang inh ỏi một vùng, vô cùng quyết đoán bao vây chặn hết đường ra lối thoát. Tôi vượt ngực thở phào một hơi, không cần phải đứng đây chơi trò mất to trừng mắt nhỏ với cậu nữa rồi!

Một anh sĩ quan cảnh sát tiến đến làm tư thế chào với tôi, vẻ mặt nghiêm nghị, nói.

"Rất cảm ơn cô vì đã phối hợp với cơ quan an ninh, trong việc truy quét các loại tội phạm có thể đe dọa đến cuộc sống của người dân."

Tôi đỏ mặt, xua tay: "Có gì đâu, việc nên làm thôi mà!"

Anh sĩ quan này sao mà đẹp trai quá, nhìn lâu một người có tính là tội không anh? Nếu không, phiền anh cán bộ đứng yên đó cho đồng bào ngắm một chút để thoải lòng.

Giữa lúc tôi đang đắm đuối ngắm nhìn dung nhan của anh sĩ quan, một giọng nói rất không hợp thời cắt ngang nhã hứng của tôi.

Cậu từ khi nào đã móc điện thoại ra, ung dung thản nhiên trước bao nhiêu ánh nhìn, bấm bấm số.

"Làm sao đây anh hai? Chứng đăng trí hiểm gặp của chị dâu lại tái phát nữa rồi. Phải, lỗi cũng tại em sơ sót, quên mất bác sĩ đã dặn là phải cho chị uống thuốc đúng giờ, vậy nên chị mới phát bệnh thành ra thế này. Anh có thể về đây một lát được không, chị lại không nhận ra em nên đã báo cảnh sát bắt em ở trước cửa nhà nè!" Nói rồi còn đưa mắt mỉm cười đắc ý với tôi.

Cái.. Cái gì cơ? Đâu, ai là bà chị dâu mắc bệnh đăng trí trong miệng cậu ta đâu? Sặc, sao mọi người lại quay sang nhìn tôi chằm chằm như vậy? Anh sĩ quan, đừng nói với tôi là anh cũng tin lời cậu ta nha?

Chỉ thấy cậu cúi đầu cáo lỗi với mọi người, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ, nói y như thật.

"Tôi rất xin lỗi vì chị dâu tôi đã làm phiền đến mọi người. Số là trong lúc chơi trốn tìm với thằng cháu, chị vì mải mê chơi mà không may trượt chân té lều, tuy may mắn không biến thành thương binh liệt sĩ, nhưng đại não lại bị chấn động mạnh thành ra trí nhớ lúc có lúc không." Cậu lại lần nữa cúi đầu, hai chữ "Thành ý" chỉ còn thiếu chưa ghi lên mặt: "Thành thật xin lỗi các anh cảnh sát, mong các anh bỏ quá cho chị tôi lần này! Tôi cam đoan là tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa đâu ạ!"

Lời cậu nói câu nào cũng chân thật cảm động lòng người, phối với gương mặt con ngoan trò giỏi đó, thật là không muốn tin cũng phải tin sái cổ. Các anh cảnh sát cũng bị cậu ta làm cho cảm động, tiến lên vỗ vỗ vai khuyên cậu ta vài lời, chỉ có trời mới biết mắt tôi đang không ngừng co giật.

Làng giải trí có phải đã bỏ sót tài năng nào rồi không? Kỹ thuật diễn xuất nhập thần thể này mà không cho đi đóng phim thật quá uổng!

Còn nước còn tát, tôi ra sức níu lấy tay anh sĩ quan, rung rung mắt nói.

"Anh tin tôi đi, tôi thật sự là không quen cậu ta." Anh không xem tin tức à? Đạo này muốn hành nghề lừa đảo trước tiên phải học qua một lớp đào tạo kĩ năng điện ảnh đó anh, không thể xem thường những nghệ sĩ đường phố này được đâu.

Anh sĩ quan nhú mày, nhìn thẳng vào mặt tôi như để xác nhận xem tôi là đang nói thật hay nói dối. Tôi mở to mắt long lanh nhìn anh, đặt toàn bộ hi vọng vào vẻ mặt đáng thương này, chỉ mong sao có thể thức tỉnh khả năng phán đoán của anh.

Anh sĩ quan đơ người nhìn tôi một lúc, không biết có phải là tôi nhìn lầm hay không, cư nhiên lại thoáng thấy mặt anh phớt chút màu hồng khả nghi.

"Cô.."

"Cô là đang làm gì?"

Còn chưa kịp nghe anh sĩ quan nói gì, một giọng nói âm trầm khác đã lấn át mất giọng anh. Tôi quay đầu về nơi phát ra giọng nói quen thuộc, mừng đến phát khóc chạy tới bổ nhào vào người anh, hô một tiếng.

"Ông xã, cuối cùng thì anh cũng về rồi!!" Hu hu, này giờ em sợ chết đi được!

Anh không nói gì mà nâng tay xoa đầu tôi, thế mới nhận ra lồng ngực anh ấm áp và an toàn biết bao.

"Có chuyện gì đang diễn ra ở đây?"

Anh hỏi, tôi len lén liếc thấy anh trừng cái người xưng là "em chồng" kia.

"Như em đã nói, này chỉ là hiểu lầm mà thôi."

Cậu cười, khiêu khích nhìn tôi ở trong lòng anh nghiêng răng kèn kẹt.

Anh nhú mày, có vẻ hơi khó chịu khi bị nhiều người để ý như vậy. Cầm tay tôi, không quản những lời xì xào bàn tán, một mạch dắt vào cổng.

"Được rồi, tôi đưa cô ấy vào nhà trước, chuyện ở đây giao lại cho cậu."

Tôi vui vẻ đi theo anh, cầu còn không được nữa là, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi vụ lộn xộn rừng beng. Trong lúc đi qua người anh sĩ quan, tôi để ý thấy đường như trên mặt anh có một chút mất mát khó hiểu.

"Cậu đến đây làm gì?"

Đặt khay nước lên bàn, anh ngồi xuống bên cạnh tôi. Lúc này anh đã thay vào bộ đồ ở nhà vào, một cái áo len mỏng xẻ cổ và một cái quần dài thuần trắng, bắt chéo chân lười biếng nhìn người trước mặt.

Bộ phận nào đó của tôi bắt đầu rục rịch không yên, trừ một điểm cho các bạn đầu óc đen tối nhé. Bác sĩ, thuốc của ông đúng là hàng nhập lậu mà. Ông xem, mũi của tôi lại chảy máu nữa rồi. Anh à, hấp dẫn quá cũng là một loại vũ khí gây chết người đó anh!

"Chắc, anh tiếp đãi đưa em trai độc nhất của anh như vậy sao? Chỉ một cốc nước lọc?"

Cậu nâng cốc nước lên sẫm soi, ra vẻ thương tâm khiến tôi nổi hết da gà, tiện thể còn đảo mắt sang cốc nước cam trên tay tôi.

Tôi đưa cốc nước ra xa, nhìn cậu đầy cảnh giác. Gì đây? Không có "chia hia" đâu nhá!

Chả biết hành động này của tôi có gì đáng buồn cười, thế mà cậu cười làm như vui sướng lắm. Tôi nghi hoặc, nghiêng đầu hỏi nhỏ anh.

"Em trai anh không bị động kinh đó chứ?"

"Khụ khụ!" Lần này thì cậu chuyển sang sắc nước miếng.

Hầy, sao mà tai thánh thế không biết, nói nhỏ vậy mà cũng nghe được!

Là một người vợ và một chị vợ có tấm lòng rộng mở khoan dung, tôi tốt tính đẩy cốc nước sang cho cậu, đương nhiên là nước lọc chứ chẳng phải nước cam đâu nhé.

Cậu lại cười, tôi có chút khó hiểu nghiêng đầu nhìn cậu.

"Chết mất! Chị làm thế nào mà quen được anh em vậy?"

Hờ, ý cậu là sao? Này nhá, là anh cậu dụ dỗ tôi trước đây nhé, tôi đây chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi!

"Phuttt!!" Cậu bùm miệng, cười còn ghê hơn hồi nãy nữa.

What? Lại làm sao nữa vậy?

Cậu xua tay, cười đến chảy nước mắt: "Xin lỗi, nhìn mặt chị hài quá, em đỡ không nổi!"

Tôi đen mặt. Anh, hôm nay em nhất định phải đồng quy vu tận với cậu ta!

"Cậu rút cuộc đến đây để làm gì?"

Anh lên tiếng, ngăn cậu em đang lên cơn cười đến không còn hình tượng của mình.

Cười đủ, cậu bắt đầu nói ra mục đích của chuyến ghé thăm phong ba lần này.

Cậu cười, nói: "Anh hai, mẹ bảo anh đưa chị dâu về nhà!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Nắm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Trêu chọc cô rất thú vị

Không biết so với việc quăng bom và việc ôm bom thì việc làm nào nguy hiểm hơn? Tôi giống như một người lính quả cảm nơi chiến trường khốc liệt, sẵn sàng ôm bom lao đầu vào địch thủ liều chết với đối phương.

Đã 18 tiếng trôi qua kể từ thời điểm cậu em chồng Nam Cung Thiên quăng bom vào nhà tôi, hay nói đúng hơn là bố cáo một tin động trời. Má chồng muốn gặp nàng dâu!

Sấm chớp rạch giữa trời quang, tôi bị giáng cho một cái ngầy người, dần mặt ra chẳng hiểu cậu đang nói tiếng hành tinh gì. Ông xã nhà tôi thì vẫn một bộ thần nhiên như không, chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu khiến đầu dây bên kia chết máy.

"Cậu đã nói cho bao nhiêu người biết việc tôi có vợ?"

Cậu hiếm khi ngưng ngưng, đảo mắt sang bên không dám nhìn thẳng vào anh.

"E hèm, không nhiều lắm! Chỉ có cha biết, mẹ biết, Lưu quân gia biết, thím Trần biết. Cô dì chú bác thì em có nói sơ qua một chút, còn có anh em họ hàng gần xa nhà mình. Ngoài ra thì không còn ai biết nữa."

Tôi tròn mắt. Vậy là cả làng đều biết rồi còn gì?

Nhìn thấy vẻ mặt vô tội của cậu, tôi thật sự có loại xúc động muốn xông lên chụp lấy cậu thi hành gia pháp, nhất định phải đánh cho mông cậu nở hoa mới thôi.

Tôi nghiêng răng, nhìn thấy ý cười xấu xa trong mắt cậu mà tức muốn học máu, khẳng định mười mười là cậu muốn xem cảnh mẹ chồng ngược nàng dâu đây mà.

Ông xã! Em ruột anh chắc chắn là mẹ kế đầu thai đến đây để hành em, hoặc cũng có thể là truyền nhân của người cha độc ác bắt em đi bán diêm giữa trời đông giá lạnh. Nói tóm lại, cầu ông xã chiều cổ bảo kê em! (P/s: Từ cô bé lọ lem và cô bé bán diêm)

Vậy nên tôi lên xe, lên đường đi bái tổ quy tông.

Bắt quả ai đó làm ơn giải thích dùm, cái cậu em chồng hận không thể cách xa trong phạm vi bán kính trăm mét đó, vì có gì lại ngồi chung xe với tôi, đã vậy còn ngồi sát rất kề bên.

"Là anh hai bảo em đi cùng chị, anh làm xong việc rồi sẽ đến sau."

Có lẽ là đường nhìn của tôi quá mức nóng bỏng, cũng có thể là quá mức ai oán khiến cậu không chịu nổi mà nói ra nguyên nhân. Tôi vừa lòng gật gù, vẫn là anh chu đáo nghĩ cho tôi!

Cũng không quan cậu đang nhìn tôi, tôi thu mình về một góc hơi bất an nhìn về phía trước. Sao giờ, quên đem theo đồ ăn vặt rồi!

"Chị dâu, em có chuẩn bị sẵn cho chị rồi này!"

Gì vậy? Tôi nghiêng đầu nhìn cậu loay hoay lục cái ba lô bên người.

Tôi thoáng có chút cảm động. Không ngờ cậu em chồng này lại tâm lý như vậy, biết tôi lần đầu về nhà chồng sẽ vô cùng hồi hộp, nên mới có ý chuẩn bị kẹo bánh cho tôi ăn để đỡ sợ đây mà. Tôi hít hít mũi. Trước đây là tôi không đúng, đã trách lầm cậu rồi!

Trong khi tôi đang vật kiệt não để tìm từ ngữ ca ngợi con người cao thượng của cậu, cậu cũng đã tìm thấy thứ mà mình muốn tìm, vui vẻ giơ ra trước mặt tôi.

"Ta da! Bắp nóng hồi vừa thổi vừa ăn đây!"

Tôi tròn mắt há hốc mồm. B, Bắp?!! Á bờ ập, bờ ập bắp sắc bắp. Không phải kẹo bắp mà là nguyên trái bắp. Lạy thánh, troll nhau đấy à!!

Lờ đi cái vẻ mặt ngây dại của tôi, cậu cúi trái bắp trắng nõn vào tay tôi, cười tủm tỉm.

"Ban này lúc tan học em có gặp một xe bán bắp đứng trước cổng trường, thấy di ấy bán rẻ nên em có tới mua vài trái, ai ngờ di ấy thấy em đẹp trai lại còn khuyến mãi cho thêm, thành ra nhiều quá ăn không hết, ha ha. Chị cứ ăn thiệt tình đi đừng ngại, em vẫn còn nhiều lắm ở đây nè!"

Tôi đen mặt, cầm trái bắp trên tay mà run run người. Một lần nữa khẳng định, kiếp trước tôi với cậu chắc chắn là kẻ thù không đội trời chung.

"Chị dâu, mau ăn đi chứ!"

Nói rồi cậu lấy trái bắp khác ra gặm gặm, tôi cũng đưa trái bắp lên gặm gặm, lệ nóng quanh tròng.

Anh à, không biết em còn sống tới lúc gặp được cha mẹ anh không nữa! Thề xác và tinh thần em đang bị dày vò vô tận, ô ô...!!

À nhân tiện, trái bắp này ăn ngon thiệt nha!

-- * -- * -- * --

Chiếc ô tô vững vàng lao trên xa lộ, vì là giờ cao điểm nên nó đã đi chậm hơn so với dự tính ban đầu, dù thế vẫn không làm phiền giấc ngủ ngọt ngào của ai đó bên trong xe.

Gia Hân thực hiện rất tốt chính sách "Ăn được ngủ được là tiên", cả một đoạn đường dài kẹt xe nhằm chán khiến cô mơ màng đi vào giấc ngủ, chẳng quản trời trăng mây gió gì nữa.

Nam Cung Thiên kể bên nhìn cô, đánh giá từ trên xuống dưới cô gái mà anh trai cậu chọn làm vợ này.

Mặt - Bình thường đến không thể bình thường hơn, thuộc loại nếu đề lẫn vào đám đông thì coi như mất tích.

Thân hình - Chẹp, tuy cách chữ S thần thánh xa đến vạn dặm nhưng miễn cưỡng có thể chấp nhận được.

Còn tính tình thì.. Chắc là cùng họ nhà trư có quan hệ bà con, biết đâu chừng kiếp trước còn là tướng dưới trướng của Thiên Bồng Nguyên Soái. Háo sắc, ham ăn, mê ngủ đều có đủ. Mới tiếp xúc qua mà cậu coi như đã nhìn thấu bản chất của cô rồi, cô đích thị là Trư Mama đầu thai.

Anh hai, từ khi nào sở thích của anh lại nặng như vậy?

Hình tượng "Anh trai hoàn mĩ" trong lòng cậu lặng lẽ vỡ một góc nhỏ.

Cậu nhú mày, hơi trầm tư. Lẽ dĩ nhiên, người chị dâu này so với chị Tuyết Liên năm xưa thua kém không chỉ một chút, từ khí chất cho đến phẩm vị phải nói là thua đứt mấy đuôi con nòng nọc. Nhưng so với chị Liên luôn mỉm cười điềm đạm, cậu lại thích người chị dâu hiện tại này hơn. Nghĩ gì nói đó, rất thẳng thắn không che giấu con người thật của mình. Có lẽ, đây cũng là ưu điểm duy nhất ở cô.

Cậu thờ dài. Cậu không biết vì sao anh chọn cô, cô khác xa so với hình mẫu "Tuyết Liên" trong lòng anh. Nhưng như vậy thì cũng tốt, chí ít anh đã chịu mở lòng để ở bên một người.

Giá trị của Gia Hân trong lòng cậu thoáng chốc được nâng lên, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu sẽ từ bỏ việc thôi không trêu chọc cô, bởi vì cậu cảm thấy rất thú vị, trêu chọc cô là một chuyện vui ngoài sức tưởng tượng.

Đáng thương Gia Hân còn chưa biết mình bị cậu em chồng xảo quyệt này chú ý, vẫn còn đang gật gà gật gù rung lắc theo chuyển động của xe. Bỗng xe thắng gấp một cái khiến cô theo quán tính lao về phía trước, suýt nữa thì đụng đầu vào lưng ghế phía trên, may mà cậu kịp thời giữ cô lại.

Ngồi trên ghế lái là tài xế chuyên dụng kiêm thư kí của Nam Cung Duệ - Vũ Lâm - anh hơi quay xuống gật đầu xin lỗi, Nam Cung Thiên chỉ nhú mày tròng cậu ta một cái coi như cảnh cáo. Trái lại, không thể không khâm phục cô nàng Gia Hân này, phải nói là công phu ngủ của cô đã đạt tới cảnh giới thượng thừa. Người bình thường ít ra còn mở mắt ngó nghiêng xem có chuyện gì hay không, còn cô thì chỉ "Chẹp chẹp" hai tiếng rồi "Khò khò".

Nam Cung Thiên.. Anh hai, đến tháng bán heo nhớ báo em biết!

Cậu phì cười, vươn tay giữ lấy đầu cô tựa vào vai cậu, nhét một bên tai nghe vào tai cô, những lời tình ca đầy lưu luyến thoáng chốc ngập tràn trong không gian nhỏ hẹp.

Không biết cô mơ thấy gì mà bên môi mỉm cười, ngọt ngào đến mức cậu nghĩ muốn nheo cô một cái cho cô tỉnh dậy. Nhưng lẽ dĩ nhiên là cậu đã không làm thế, cậu đâu ác đến vậy, chỉ là thích chinh người chút thôi. E hèm!

Thả lỏng thân thể để cho ai đó tựa vào càng thêm thoải mái, khẽ cười thương thức giai điệu mềm nhẹ thiết tha. Đắm chìm trong những cung nhạc cảm xúc, Nam Cung Thiên chậm rãi nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng ngủ lúc nào không hay.

Chiếc điện thoại trong túi xách của Gia Hân từ lâu vẫn lặp đi lặp lại một điệp khúc, đáng tiếc hai người đang ngủ say hoàn toàn không nghe thấy.

Cuộc gọi đến báo tắt, trên màn hình liên hiện lên số của cuộc gọi nhờ - Nam Cung Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Giai đoạn đầu của thích - Độc chiếm!

Dời đi chiếc điện thoại trên tay, Nam Cung Duệ nhìn cô gái gốc gốc nghiêng người nằm ngủ trên màn hình mà không khỏi nhú mày.

Đó là một buổi sáng nọ, Nam Cung Duệ đứng trước gương lớn trong phòng ngủ chỉnh lại cà vạt cho ngay ngắn, vô tình liếc thấy người vốn nên xuống bếp chuẩn bị bữa sáng thế nhưng lại tựa vào đệm giường ngủ ngon lành.

Màn cửa nhẹ nhàng lay động, vẫy tay đón con gió tươi mát tràn vào căn phòng. Nấm sớm đậu trên mặt cô gái như lung linh toả sáng, khung cảnh thật yên bình.

Với tay lấy chiếc điện thoại trên bàn, anh hướng máy về cô chỉnh góc độ rồi nhấn nút chụp, lưu lại khoảnh khắc có thể gọi là kì diệu này. Suyt, đây là bí

mặt của anh đó!

Không phải lại đang ngủ nữa đấy chứ?

Like một phát cho anh nào, đúng là không ai hiểu rõ vợ bằng chồng. Nàng quả thật là đang ngủ đấy chàng ạ!

Cố ý làm xong nhanh việc ở công ty, anh liền một đường lái xe đến căn biệt thự ngoại ô mà cha mẹ anh ở hiện tại. Bất ngờ nhất vẫn là, hai người mà anh nghĩ sớm đã đến đây thì lại chưa thấy mặt mũi đâu, ngay cả điện thoại cũng không liên lạc được.

Này là nói lên điều gì? Chính là đêm nay Gia Hân đáng thương sẽ phải ra ban công mà ngủ.

Từ đằng xa, một chiếc ô tô bóng loáng lao đến, chỉ liếc một cái anh liền nhận ra đó là Lâm Vũ. Đúng như anh nghĩ, chẳng mấy chốc xe đã giảm tốc độ rồi dừng thẳng tắp trước mặt anh.

Lâm Vũ bước xuống gật đầu chào anh một cái, đi vòng ra trước mở cửa xe cho hai người ngồi sau. Lúc mở cửa nhìn vào trong, cậu có hơi giật mình.

Gia Hân và Nam Cung Thiên đang tựa vào nhau mà ngủ.

Nam Cung Duệ cũng đã đi đến, Lâm Vũ cung kính đứng tránh sang một bên. Anh đưa tay vỗ lên vai Nam Cung Thiên một cái, vốn ngủ không sâu cậu liền chập chồn tỉnh dậy.

"Anh hai?" Giọng cậu có chút khàn khàn, vốn chỉ định chớp mắt một chút ai ngờ lại ngủ quên mất tiêu.

Nam Cung Thiên day day trán. Gần đây vì mãi mê làm luận án nên cậu thức khuya lắm cú đêm có hơi nhiều, giờ mới thấy quả thật có chút mệt.

Vai chùng xuống khiến cậu nhất thời tỉnh táo, quay lại thì thấy cô vẫn đang tựa vào vai cậu mà ngủ.

"Chị.."

Đang nghĩ gọi cô dậy thì một cánh tay còn nhanh hơn đã vươn tới, chuẩn xác phủ lên cái mũi của Gia Hân.

Nam Cung Thiên tròn tròn mắt. Anh hai, anh mang về mặt nghiêm túc như thế mà lại làm ra cái hành động trẻ con này, thật quá kinh người đi!

Đây thật sự là anh trai mặt lạnh đông đá vạn dặm của cậu sao? Không phải Alien biến hình đấy chứ?

5 giây, 10 giây, 15 giây.. Gia Hân bắt đầu mở miệng ngáp lấy ngáp để.

Không phải chứ, lại cúp ô-xi nữa rồi?!!

Tình huống có điểm quen thuộc khiến cho cái đầu mịt mùng sương mù của Gia Hân thoáng chốc thanh tỉnh, còn chưa mở mắt ra đã nghiêng răng.

"Ông xã!!"

Nếu có một ngày cô chết, tin chắc thủ phạm không phải ai xa lạ, chính là cái người mặt lạnh lì nhưng nguy hiểm này đây. Cô còn có thể tưởng tượng ra cái ngày mà anh bị còng đầu rồi thẩm tra về lí do sát hại nạn nhân, anh sẽ dùng dụng mà trả lời rằng:"Gọi vợ mà vợ không dậy!"

Cảnh sát:"..."

Nguyên án khép lại, tên tuổi của cô sẽ được ghi vào sách thánh linh thiêng "Những người chết vì mê ngủ!"

Gia Hân với tay quàng eo người bên cạnh, bắt đầu dĩ thờ dài.

"Ông xã, chắc em chết với anh quá!"

Vâng, chị sắp chết thiệt rồi đấy ạ! Nhầm hàng rồi!

"Ái ái ái!!" Hu hu, sao tự dưng lại mạnh tay như vậy? Cái mũi đáng thương của cô, nó đã làm gì sai trái mà phải chịu cảnh lãng trì này?

Khụ khụ, trước mở mắt ra đã rồi mình nói chuyện tiếp nàng ạ!

Gia Hân đau đến rom róm nước mắt ngẩng lên nhìn người kế bên, không nhìn thì thôi, nhìn một phát liền đơ người.

Hú! Hú! Sao hóa gọi sao kim! Đẳng áy thế nào rồi?

"Oa! Tại sao lại là cậu?!! Ai nha--!!"

Quá mức kinh ngạc khiến Gia Hân vội đứng bật người dậy, lại quên mất mình vẫn còn trong xe khiến cái đầu đáng thương phải ăn đau, ngồi thụp xuống "Ai ái" ôm đầu.

Mọi việc diễn ra quá nhanh chóng khiến anh em nhà Nam Cung không kịp trở tay, Nam Cung Thiên có ý muốn nâng cô dậy thì Nam Cung Duệ đã đưa tay kéo cô ra khỏi xe.

"Không sao chứ? Sao lại ngốc như vậy." Anh vỗ nhẹ đầu cô nói.

Thấy anh cũng không thật có ý muốn trách móc, Gia Hân giữ lấy tay anh cười hi hi lấy lòng.

"Anh thôi thôi cho em thì sẽ không sao nữa."

"Ngu ngốc!"

"Nha, thôi đi mà anh!"

Hai người cù kéo qua lại, làm như đây là chốn không người mà cứ liếc mắt "đưa tình" bắn trái tim ị xèo. Nam Cung Thiên đỡ trán, bắt đắc dĩ lên tiếng nhắc nhở hai người.

"Đủ rồi đó, đau mắt quá đi! Hai người đứng thật là không biết xấu hổ mà, nở lòng nào ở trước mặt một F.A như em mà diễn sô ân ái tình tứ như thế. Mà chị dâu nè, chị cũng thật nhẫn tâm nha. Uống công người ta hi sinh làm cái đệm thịt người miễn phí cho chị, dùng xong liền phủ phàng thế đấy!"

Dưới ánh mắt có thể gọi là vô cùng "ai oán" của Nam Cung Thiên, Gia Hân bỗng có cảm giác như mình là một tội đồ không thể tha thứ được.

Em chồng à, đổi nghề đi em! Tương lai ngành điện ảnh trông cậy hết vào em đấy!

"Được rồi, chúng ta vào nhà thôi!"

Nghe anh nói, bấy giờ Gia Hân mới nhớ ra mục đích của chuyến đi lần này.

Phải rồi, suýt chút nữa thì quên mất.

Len lén ngó nghiêng nhìn quanh, âm thầm đánh giá một hồi, Gia Hân không khỏi than ra tiếng. Không biết kiếp trước cô tích được bao nhiêu đức mà "rước" được đại thiếu gia nhà này, được anh nhận về làm con. à, là làm vợ mới đúng!

Đứng trước căn biệt thự vô cùng xa hoa hào nhoáng. Chà, cô bắt đầu hiểu được cảm giác của nàng lọ lem trong truyền thuyết rồi!

Ông xã, chiều chiều anh dắt em ra vườn thả diều nha!

Nam Cung Thiên từ lâu đã đi mất, chỉ còn anh đứng đó hơi xoay người nhìn cô. Anh là đang chờ cô!

Tim Gia Hân nhảy cẫng lên một phát. Chết rồi, tim mà cứ nhảy thế này thì chắc cô đứt gánh giữa đường quá!

Ông xã, lực sát thương của anh quá cao, chuyến này em phải đi đòi bác sĩ gấp!

"Ông xã, nắm tay em đi anh!"

Nam Cung Thiên kinh ngạc nhìn cô gái mỉm cười tươi tắn dưới ánh nắng, trong lòng thoáng chút rung động nhưng trên mặt lại làm ra vẻ phiến toái.

"Cũng không phải trẻ con!" Ý là, chỉ có trẻ con mới cần được người lớn nắm tay dắt đi.

Cô bấu môi:"Ai nói không phải chứ, em là con nít sống lâu năm nha!" Vậy thì cũng là trẻ con rồi còn gì!

"..."

May mắn cô không phải nhân viên trực thuộc của anh, bằng không thì với mớ lí luận cùn đến không thể cùn hơn của cô, chắc là anh đóng cửa công ty nghỉ sớm quá!

Nói thì nói thế, nhưng anh vẫn chìa tay về phía cô.

"Lại đây!"

Liếc thấy vẻ mặt nhàn nhạt của anh, dù đã cố kiềm chế nhưng vẫn không nén được sự kích động đang dâng lên trong lòng. Gia Hân cong mắt, cười đến không thấy ông mặt trời đâu, vui vẻ chạy tới nắm tay anh.

Ấm nóng từ lòng bàn tay truyền đến khiến cô cảm thấy an toàn hơn bao giờ hết. Khép lại mười ngón tay giao nhau, cô ngẩng đầu nhìn anh cười, dừng khi đây áp tựa tin cùng anh sải bước.

Cha mẹ chồng, con dâu đến rồi đây!

Chương 15: Dạ tiệc đêm gặp mặt tình địch

Ai đã từng trải qua tình huống "Vào sinh ra tử", làm ơn cho tôi biết tâm trạng vào lúc đó với? Ừc, sao càng uống lại càng khát thế này? Là vì "Hiệu ứng nhà chồng" khiến bầu không khí nóng lên chăng?

Nhìn quý bà đoan trang mỉm cười bên cạnh. Tôi cười. Cười gượng, cười gạo, cười đến sắp khóc.

Bấn loạn quá! Tôi đã tưởng tượng ra không biết bao nhiêu tình huống, nhưng có chết cũng không ngờ được tình huống này sẽ phát sinh.

"Con dâu, ăn thêm đi con! Món này là mẹ đặc biệt xuống bếp chuẩn bị cho con đó!"

Người phụ nữ với nụ cười hiền hoà trước mắt, khí chất tao nhã thanh cao, xứng đáng là hình mẫu tiêu biểu của phu nhân mọi thời đại. Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là người đã sinh ra cặp anh em yêu nghiệt.. Ít nhảm, là ông xã nhà tôi và cậu em chồng - bà Châu Diệp Nghi - cũng là mẹ chồng của tôi.

Đây là loại tình huống gì? Vừa vào đến nhà, mẹ chồng mặt mày niềm nở hân hoan chào đón, dọn ngay một bàn thức ăn nóng hổi chiêu đãi con dâu từ xa tới, còn quan tâm hỏi han tôi thích ăn gì mà gấp cho, bầu không khí giữa mẹ chồng và nàng dâu phải nói là thân thiết không gì bằng.

Tôi ngậm đũa, trong lòng trộm ra mồ hôi. Cũng không phải là tôi thích ăn ngược gì cho cam, chỉ là thái độ tích cực của mẹ chồng thật sự quá mức quý dị.

Tôi sớm đã chuẩn bị tốt cho tình huống, vừa bước vào cửa đã bị hắt nguyên thảo nước muối, ăn thêm một tát, nghe mẹ chồng phun ra những câu thành ngữ mà dân chợ búa hận không thể viết thành sách để học theo, cuối cùng là giáp mặt với "Chổi chà đại pháp" đánh đuổi ra khỏi nhà. Tương lai bi thảm, chồng chán mẹ chê, trước sau gì cũng được cấp cho một tờ đơn li dị cuốn gói lưu lạc nơi phương trời.

Chớ trách tôi nhiễm phim quá nặng, đều là tại ngày thường má tôi cứ thích xem mấy phim tình cảm Hàn Quốc dài tập, mà phim nào mẹ chồng cũng ngược nàng dâu đến chết đi sống lại, đâm ra tôi mới trở nên nhạy cảm vậy đó chớ.

Nhưng tình huống thật sự là, mẹ chồng hào hứng dắt tôi đi tham quan khắp nhà, phớt lờ hai thằng con giai đứng trước cửa không thèm nhìn đến, tự hào kể về truyền thống lịch sử rạng rỡ của gia đình, cầm tay tôi cười tươi như hoa.

"Con dâu, đã đói chưa con?"

Tôi câm nín. Là ai đã tiết lộ thông tin cơ mật này? Anh thì chắc chắn không phải rồi, cầu cho anh nói còn không được nữa là. Huống hồ, anh sẽ không ngốc đến mức mà đi vạch áo cho người xem lưng, khoe ra "tập tính tốt đẹp" của bà xã nhà.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một người là có khả năng lớn nhất, cũng là người hơn ai hết hiểu rõ nội bộ gia đình tôi - cậu em chồng Nam Cung Thiên quý hoá.

Thôi rồi, thôi rồi. Từ nay trở đi ấn tượng về tôi trong lòng mẹ chồng, chắc chắn chỉ là một con heo ngốc tham ăn mà thôi!

"Chị, sao chị ăn ít vậy? Nãy giờ có một bát com mà cầm hoài, chị ăn thêm cái này đi!"

Cậu em chồng cứ ba bốn phút lại đảo mắt sang nhìn tôi, còn quan tâm đẩy đĩa tôm hùm sang chỗ tôi. Tôi cảm động đến muốn rơi lệ.

Nếu không phải ngại mẹ chồng ở đây, tôi thật muốn xuất ra mười tám loại chiêu thức có thể nhanh chóng dọn sạch bàn ăn này. Nhưng, nhưng là.. Ấn tượng đầu tiên đã không tốt, tôi không thể hi sinh luôn ấn tượng lần hai được, không thì chắc tôi đâm đầu vô khối đậu hũ trước mắt từ từ luôn quá.

Chỉ có điều.. Ừc, mỹ thực trước mắt thật khó lòng mà cưỡng lại nha!

Thật khó cho tôi khi đứng giữa bên lí bên tình. Lí trí thì cương quyết bảo không nên ăn, nhưng tình thì không đành lòng dứt nổi với con tôm đang đá râu vậy gọi. Ai nha, mày đừng nhìn tao như thế! Mày mà còn vậy nữa, tao sẽ kim lòng không đậu mà lao vào thịt mày mất! (Tôm hùng:"Come baby ~")

Làm sao đây?

Tôi cầm đĩa tôm lên, giờ khắc quyết định đã đến, tay tôi run run đem đĩa tôm.. đặt lại chỗ tôi.

"Cảm ơn em!" Thôi thì vậy tay chào hình tượng con dâu ngoan hiền nhé!

Cậu cười:"Đều là người một nhà, on nghĩa gì, chị mau ăn đi!" Ừ thì tôi ăn đây, nhưng sao mặt cậu nhìn gian thế?

"Được!" Tôi cười tít mắt, hí ha hí hôn bắt đầu công cuộc hưởng dụng con tôm thơm ngon.

Ăn được một món lại ăn thêm một món, cuối cùng thì không dừng lại được nữa. Hết như thầy tu mà đã ăn thịt thì khó lòng mà giữ đạo ăn chay, tôi mò mắt trước một bàn đầy món ăn hấp dẫn, tay với tay gấp liên tục nhai nhai.

Thật hạnh phúc quá!! X'D

Cậu thấy tôi ăn hào hứng như vậy liền phì cười, nói một câu làm tôi suýt mắc nghẹn.

"Chị, chị là trư yêu trá hình trà trộn vào nhân loại có đúng không? Nể tình em kêu chị một tiếng chị dâu, hay là chị hiện về nguyên hình để em được một lần chiêm ngưỡng chân thân của chị đi."

Tôi tròn mắt. Mọi người ta ăn cho đã rồi xỏ xiên thế đấy, uống cho tôi còn nghĩ cậu có lòng tốt. Hừ hừ, nhớ đó! Tôi sẽ không để bị lừa nữa đâu!

Bất thành linh một bàn tay phủ nhẹ lên đầu tôi, tôi ngạc nhiên quay sang liền thấy gương mặt vô biểu tình của anh.

"Con tôm này có ăn nữa hay không?" Hỏi cho vui chứ, anh đã đem con tôm tôi để dành cắn hết nửa đầu rồi!

"..."

Ông xã, sao em có cảm giác thứ anh vừa cạp không phải con tôm mà là trái tim em vậy nhỉ? Hu hu, mai mua đèn cho em kí tôm đó!

Nhận thấy biểu cảm như trời sập của tôi, nét mặt nghiêm nghị của anh dường như nhu hoà hẳn ra, đem nữa có phần đuôi con tôm còn lại nhét vào miệng tôi.

Tôi cười toe toét, nhai nhai nhai. Ông xã, em nguyện ăn đuôi tôm suốt phần đời còn lại của mình, hi hi!

Ồ mà, sao tự đứng lại im ắng thế nhỉ? Ngẩng đầu lên. Em chồng! Mẹ chồng! Sao hai người nhìn con như thể người ngoài hành tinh thế kia?

Tôi ngốc ngốc quay sang nhìn anh tìm lời giải thích, đáp lại tôi là gương mặt nghiêng nghiêng tựa như mỉm cười của anh. Tôi ngây người.

Ông xã, so với một bàn đầy mỹ thực này, anh còn muốn ngon lành hơn cả! Ưc ực! Anh cho em cắn anh cái nhé!

Sau cùng, tuy không được thỏa ý nguyện muốn cắn anh một phát. Nhưng không sao, vẫn còn nhiều cơ hội, đợi anh ngủ rồi đánh lên anh cũng được. Hi hi, bí mật nhé, tôi làm vậy suốt đó! Đương nhiên là chỉ lúc anh ngủ thôi, chứ bình thường cạp cho tôi mấy cái lá gan cũng không dám làm.

Bước tiếp bàn cơm chính là bàn trà, tôi ngồi ngay ngắn thẳng lưng đối diện với ánh mắt sâu xa của mẹ chồng. Lau mồ hôi, nâng lên tách trà bày ra vẻ điềm đạm nhã nhặn, mở to mắt long lanh khiến người khác mũi lòng yêu thương.

Mẹ chồng à, con dâu rất ngoan nha!

"Khục khục!!!"

Hề, sao lại có tiếng ai đó nghe như đang nỗ lực áp chế giọng cười của mình vậy nhỉ? Cười thì cười đại đi, cười kiểu đó đau phổi chết mất.

Len lén ngó quanh, vô tình liếc thấy ai đó ghen cười đến đỏ mặt, tay cầm tách trà của tôi không khỏi lung lay.

Lại là người a, tên tiểu quỷ họ Nam Cung tự là Thiên kia ~ (Phiên bản cổ trang ^^~)

"Mẹ cũng không khó khăn gì hai đứa, đều lớn cả rồi, tự biết nên làm gì là tốt cho mình."

Đầu bên kia mẹ chồng tôi chợt lên tiếng, dường như muốn cứu vãn chút còn lại của bầu không khí nghiêm trang. Bà nói tiếp, giọng điệu mềm nhẹ, vừa như răn dạy vừa như bảo ban con cái.

"Mẹ chỉ muốn nhắc nhở hai con, đã là vợ chồng thì phải biết tôn trọng lẫn nhau, một điều nhịn chín điều lành, không nên vì những việc nhỏ nhặt mà xung đột bất hoà. Cuộc đời còn dài, khó khăn còn ở phía trước, hết thấy mọi thứ đều đang chờ đợi cả hai bước tới. Quan trọng nhất vẫn là hai con phải biết san sẻ động viên nhau, chứ không phải chỉ riêng một người đơn lẻ gánh vác hết tất cả. Nên nhớ, hai con là vợ chồng, một ngày mà pháp luật vẫn còn, thì ngày đó hai con vẫn phải có trách nhiệm với nhau."

Tôi rung rung mắt, nghĩ xem có nên trở chân quỳ trên sô pha dập đầu với mẹ chồng để thể hiện lòng biết ơn của tôi không nữa.

Ôi, đúng là tấm lòng bao dung cao cả của cha mẹ trong thiên hạ. Mẹ à, cứ tin tưởng ở con, sau này con sẽ coi mẹ như cha mẹ đẻ mà hiếu kính phụng dưỡng. (Ông Phụng, bà Phụng: "Mày đừng có bày bừa gì nữa là ba má mừng rồi!")

"Vâng, thưa mẹ!"

Tôi cười cảm kích, vâng vâng dạ dạ. Nhìn mẹ chồng mỉm cười hài lòng, tôi mới dám thở ra một hơi đưa tách trà lên môi. Hic, này giờ khát nước mà không dám uống, chỉ sợ mẹ đang nói mà tôi ngang nhiên uống nước lại thành ra vô lễ không có phép tắc.

"Chỉ có điều..."

Tôi ngược mắt. Chỉ có điều gì à?

"Khi nào thì hai đứa định đẻ cháu cho mẹ chồng đây?"

"Phuttt...!!!"

Khụ khụ! Khổ thân tôi, uống có một ngụm nước mà cũng không xong, ho muốn vắng luôn phổi ra ngoài. Mẹ chồng à, mẹ quá thẳng thắn rồi!

"Vấn, vấn đề này.." Tôi lấp bắp.

Mẹ à, hôn anh con còn chưa hôn được nữa là, phải lén lén lút lút canh đêm tối mà rình trộm sắc anh. Mẹ, hay là mẹ con ta tìm chỗ nào kín đáo một chút rồi bàn tiếp nha, chứ nói ở đây thì bẽ mặt mất.

"Khi nào tên nhóc này kết hôn, chúng ta có thể bàn về vấn đề này sau." Anh từ tốn nhấp một ngụm trà, gác chân ngồi tựa ra sau, tư thế kia bảo có bao nhiêu tao nhả thì có bấy nhiêu.

Không thể không khâm phục anh, chỉ bằng một câu vồn vện như vậy là đã đá hết trách nhiệm sang cho nhà bên kia. Nhưng này cũng có nghĩa là, tôi không thể quang minh chính đại mà hôn hôn anh rồi. Hic, góc tường kia có kiến thì phải, ra đó ngồi đếm chút nào! (Tự kiêu á! ^^)

"Anh hai, anh biết rõ em theo chủ nghĩa độc thân mà." Tôi vòng tai nghe giọng cậu bắt mẫn lên án, định bụng phát cờ ủng hộ cậu thì nghe cậu nói tiếp: "Nuôi một chị dâu đã muốn ăn định mỗi tuần phải vác bao gạo về rồi, nuôi thêm nữa chắc nhà mình táng gia bại sản mất."

OAO?!!! Không phải chứ, ngồi xa thế mà cũng bị dính đạn nữa?! Bác sĩ, tôi cần phẫu thuật gấp để gỡ đầu đạn oan gia này ra!!

"Anh con nói đúng, khi nào thì con mới đưa người về ra mắt mẹ đây?"

Hi, biết là có hơi xấu xa một chút, nhưng tôi thật rất vui sướng nhìn mũi nhọn truy vấn của mẹ chồng chuyển hướng sang ai đó.

Cậu tru tréo: "Mẹ à, con vẫn còn nhỏ lắm, chưa muốn yêu đương gì đâu!" Sặc, chết cười! Sao có cảm giác như đang nghe chuyện hài bốn phương vậy nhỉ?

"Hừ, cỡ này ngày xưa mẹ đã có hai đứa rồi, còn nhỏ nhít gì nữa!" Thêm một Like cho mẹ chồng, tiếp đi mẹ!

"Mẹ à ~ "

"Không có mẹ à mẹ ời gì hết! Hai đứa các người rớt cuộc có muốn để lão bà đây ẵm cháu không hả?" Mẹ chồng, ra đây mới là mục đích chính của mẹ sao?

Mất thấy thuyết phục mẹ chồng không được, cậu liếc sang nhìn tôi, tôi rùng mình. Cái mặt gian gian kia là sao nha?

Cậu cười meo meo như gà trộm được nắm thóc: "Mẹ à, thay vì lo tìm nàng dâu cho con, chẳng phải chúng ta nên mở tiệc chào mừng chị dâu hơn sao?"

Ác, sao lại đá banh hiểm sang đây rồi? Chuyện, chuyện gấp!

Tôi còn chưa kịp mở miệng thì đã thấy mẹ chồng vỗ đùi một cái, hào hứng la lên: "Phải ha, con nói đúng, phải làm tiệc chào mừng chị dâu con chứ!"

Nhìn mẹ vội vàng vàng đem điện thoại ra bấm bấm bấm, tôi thật phát hoảng rồi nha.

"Honey, tối nay em muốn tổ chức tiệc chào mừng con dâu nhà mình. Em đi nấu nướng, anh đi mời khách nha!"

Chỉ vài câu đơn giản như vậy, mẹ chồng buông máy, tung tăng vui vẻ chạy đi. Em chồng cũng nhận mệnh đứng lên, bước tiếp bước theo sau mẹ đi chuẩn bị. Chỉ còn lại hai vợ chồng nhà tôi.

Khụ khụ. Anh ~ liếc mắt nhìn tôi ~ Tôi ~ liếc mắt nhìn anh ~ Anh ~ ở yên trên ghế ~ Tôi ~ bị người khiêng đi ~ (P/s: Bé và ông mặt trời phiên bản Tôi và ông xã mặt than^^~)

Nếu bạn đang xem phim, đến tình huống này có lẽ sẽ là cảnh tôi đứng trước một Salon làm đẹp, với đội ngũ nhân viên chuyên nghiệp dàn hàng hai bên, chuẩn bị cho một màn "Vịt hoá thiên nga" của thế kỉ. Nhưng vì bạn đang xem truyện, đặc biệt là những trang sử kí của đời tôi, nên tôi chỉ nói ngắn gọn vài từ, thăm họa nhân sinh.

Trời mới biết bộ dáng của tôi lúc này có bao nhiêu đáng thương, tôi chỉ ước có một cái lỗ để tôi chui xuống luôn cho rồi.

Hic hic, cái kiểu tóc "Bòm sư tử" này là sao? Còn có cái váy trễ ngực đuôi cá rục rờ này nữa? Đó là chưa kể hai cái khuyết tai hình lưỡi liềm nặng trĩu, cùng với bộ trang sức quý bà thời thượng đeo trên người tôi. Ác nhất vẫn là đôi gấuoác tám tác không quai hậu này, may mắn mà được các chị các cô đỡ, không thì tôi té đập mặt nằm xóp lóp rồi.

Oa oa, đẹp đâu không thấy, chỉ thấy tôi trở thành cái giá treo đồ di động móc đủ mọi thứ thôi. Cũng vì lí do đó, tôi trở thành "Hàng triển lãm" được mọi

người trầm trồ thán định trong suốt buổi tiệc.

Khóc. Cần lắm một bờ vai lúc này, tốt nhất là mang theo một đĩa mì xào thịt bò nữa. Hu hu, tôi vừa mệt vừa đói.

"Cô là vợ của anh Duệ?"

Đang đứng làm cảnh thì đột nhiên nghe thấy giọng nữ mềm mại từ phía sau, tôi hơi nghiêng người quay lại. Là một cô gái, hơn nữa còn vô cùng xinh đẹp và hấp dẫn.

Anh Duệ? Xưng hô như thế chắc hẳn đây là người quen của anh.

Tôi gật đầu.

"Vâng, là tôi. Xin hỏi cô tìm tôi có việc gì không ạ?" Hic, cứ mỗi lần căng thẳng tôi lại dùng kính ngữ.

"À, cũng không có gì. Chỉ là ghé qua nhìn chị một chút, nhân tiện nói cho chị biết."

Cô gái uyển chuyển bước đến trước mặt tôi, mỉm cười đầy quyến rũ, ghé vào bên tai tôi nhỏ giọng.

"Tôi sẽ không dễ dàng buông tay anh ấy, mặc kệ cô có phải là vợ của anh ấy thật hay không?"

Tôi tròn mắt.

Sặc. Đây là tình địch của tôi, thật sự là tình địch của tôi? Sao khí thế hiển ngang quá vậy?

Ngó ngó vòng một vĩ đại của đối thủ, rồi liếc xuống "sân bay quốc tế" nhà mình.

"..."

Khóc. Thua ngay vòng gửi xe rồi lượn ơi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cô thư kí xinh đẹp và nàng tạp vụ

Tập đoàn Nam Cung thị.

Tầng 20 - Văn phòng tổng giám đốc.

Ngả ra chiếc ghế dựa bọc da cao cấp phía sau, Nam Cung Duệ nghiêng người, ngón trỏ đặt bên môi tựa hồ có điều suy nghĩ, đầu mày nghiêm nghị cũng chùng xuống.

Nắng hắt ngược ánh sáng buông loe trên bộ vest sang trọng, càng làm cho bóng lưng cứng cáp thêm mấy phần nhu hoà.

Khẽ thở ra một hơi, hiện tại anh có chút chuyện phiền não.

Từ sau cái đêm dạ tiệc đó, anh liền nhận ra cô đang có tâm sự. Lúc ăn thì luôn ngẩn người, anh gọi thì cứ thờ ra không đáp. Nghiêm trọng nhất chính là lúc nửa đêm, vô tình giật mình tỉnh giấc thì phát giác cô từ khi nào đã ngồi ngay bên cạnh, mái đầu rũ xuống mở to mắt ra mà chăm chăm nhìn anh, hại anh suốt chút nữa thì rớt tim.

Một người thích ăn ưa ngủ như cô vậy mà lại bỏ bữa thức đầu đêm, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó mà anh không biết.

Gần đây tình trạng của cô có cái biến đôi chút, ăn uống cũng trở lại bình thường, về mặt thì đặc ý hơn hờ, tung tăng hoạt bát ríu rít bên tai anh. Tình thoảng anh còn nghe thấy cô hát nghêu ngao trong buồng tắm, hay đôi khi đứng trước gương ngoác miệng ra cười.

Anh đã từng có suy nghĩ muốn mời bác sĩ đến nhà khám cho cô, nhưng đại khái cô vẫn chưa làm ra chuyện gì quá mức bất thường nên thôi, nhẫn nhịn quan sát cô thêm chút nữa vậy.

Để tránh cho đêm dài lắm mộng, nửa đêm uống thuốc trợ tim vì bị cô nhìn. Anh đành đem cô gói gọn vào lồng ngực, chặt chẽ không cho thoát ra ngoài, nhờ vậy mà chất lượng giấc ngủ của anh phục hồi như cũ.

Ngón tay nhịp nhàng gõ lên mặt bàn, liếc nhìn tập hồ sơ vừa được mang đến, anh thật không biết tư vị hiện tại trong lòng mình là gì.

Trên hồ sơ là một cô gái ăn mặc chỉnh tề, có lẽ là do lần đầu đi phỏng vấn nên cô bị căng thẳng, mặt cứ cứng đờ ra nở nụ cười cực kì gượng gạo, thay vì gọi là cười thì nên gọi là nhếch mép thì đúng hơn. Thật xấu! Anh thầm nghĩ.

Hồ sơ cũng ghi rõ tên tuổi và địa chỉ của cô gái, nhưng cái làm anh đau đầu chính là..

Họ tên: Phương Gia Hân.

Giới tính: Nữ.

Tuổi: 24.

Vị trí ứng tuyển: Lao công.

Nam Cung Duệ.. Vợ của anh thật một chút tiền đồ cũng không có!

Vốn nghĩ nếu cô gia nhập vào công ty anh, anh có thể sắp xếp để cô làm những công việc nhẹ nhàng trong văn phòng. Dù sao đi nữa cô cũng là vợ anh, anh đương nhiên sẽ thiên vị cô đôi chút.

Nhưng, nhìn cái hồ sơ này.. Nên nói cô là quá mức khiêm tốn hay là tự nhận biết năng lực của bản thân đây?

Anh cúi đầu, gương mặt nghiêng nghiêng lộ ra góc cạnh tinh tế. Nhắc tay gọi đến phòng quản sự trưởng.

-- * -- * -- * --

Căn phòng được bày biện theo phong cách Châu Âu, tạo ra không gian thoáng đãng ngập tràn ánh nắng. Từng quyển sách được xếp ngăn nắp tỉ mỉ thành một hàng dài đều đặn, cho thấy chủ nhân của nó là một người ôn trọng câu từ.

Lần thứ hai đặt chân đến căn phòng này, nói thật tôi cảm thấy có chút xa lạ, còn có chút hồi hộp nữa.

Ưỡn ngực, nâng mông, tay cầm chổi hiên ngang bước vào phòng. Tôi nay đã trở lại và lợi hại hơn xưa, hơn hơ.

Thật cũng không phải khoe khoang gì, nhưng tôi đã thành công đá bại được năm người khác để vinh quang giành lấy cây chổi này đó. Nói nghe nói nghe, trước khi đi làm tôi còn chụp hình lưu vào album "Những việc để đời không thể quên", và đương nhiên là cùng với chữ V chiến thắng rồi. V^o^V

Để tự thưởng cho thành công đầu tiên của mình, tối hôm đó tôi dè anh hun suốt nguyên đêm. He he, bí mật nhé, đó cũng là lí do mà ngày hôm sau anh đi làm với bộ mặt sung vui.

Vừa bước vào liền thấy anh chống tay nhìn tôi chăm chăm, khí thế ban đầu "Đùng" một phát tuột dốc thảm thương. Tôi ngượng ngùng đưa tay gãi mặt, cười tủm tỉm.

"Ông xã, anh gọi em lên đây là có việc gì nha?"

Không phải khen chứ, ông xã nhà tôi quả thật là có khí chất của băng sơn nam nhân, chỉ riêng giọng nói của anh thôi cũng đủ làm tôi cảm nhận được, mùa đông năm nay dường như đến sớm hơn thì phải. Hắt xì! Bác sĩ, tôi có khả năng bị cúm H5N1 không?

"Trong công ty, cô nên gọi tôi là tổng giám đốc."

Lạnh, lạnh quá anh à! Đông năm nay dự là em sẽ trùm chăn ru rú ở trong nhà rồi!

Mà suy đi nghĩ lại thì thấy cũng đúng thiệt, trong công ty mà xưng hô thân thiết quá cũng thành ra không ổn!

Để chứng tỏ mình là "Con ngoan trò giỏi", "Cháu ngoan Bác Hồ". Tôi lễ phép gật đầu, vâng dạ thưa chuyện.

"Tôi hiểu rồi ạ! Vậy thưa tổng giám đốc, chẳng hay ngài gọi tôi đến đây là có việc gì chăng?"

Về mặt anh có chút bị kiềm chế, nhưng nhanh chóng đã đổi thành nhíu mày, trong giọng nghe ra sự không hài lòng mà tôi chẳng hiểu vì sao.

"Không được xưng là "Tôi", cũng không được dùng thái độ xa cách đó!"

Này là do anh muốn em giữ kẽ mà?

Tôi cầm nín, sâu sắc cảm thấy anh so với tôi còn muốn thay đổi chóng vánh hơn. Lau mồ hôi. Ông xã, trời chuyển mùa nên anh cũng muốn chuyển tính sao?

Tôi trưng ra vẻ mặt hề hề đáng thương. Chỉ nghe qua "Ma mới bắt nạt ma cũ", chứ chưa nghe qua "Ông xã tổng bắt nạt vợ lao công" bao giờ.

"Hic, tổng giám đốc, rốt cuộc thì anh gọi em lên đây để làm gì ạ?" Dồn vật nhau à anh?

Nghe thấy giọng nói uy khuất của tôi, vẻ mặt anh hoà hoãn đôi chút, cũng không làm khó tôi nữa mà đi thẳng vào vấn đề.

"Chẳng phải cô muốn làm việc sao? Tôi gọi cô đến chính là để làm việc."

Tôi ngó nghiêng nhìn quanh, ngó ngó nghiêng nghiêng, ngó đến mức cái đầu nghiêng hẳn sang một bên.

Chà, tường nhà ai mà sáng thế kia, phải dùng sơn Liston hay không nha? Ồ, còn có cái sàn này nữa, là nước rửa chén Sunline hảo hạng ha?

Sạch bong, sáng bóng. Ông xã ông xã, mặt em phản chiếu trên nền sàn này!!

Hức, một phút mặc niệm bắt đầu.

Không phải khen chứ, chỗ này đã sạch sẽ đến mức, ruồi mà có đậu xuống cũng trượt chân té đập mặt, căn bản là không cần đến tôi phải ra tay dọn dẹp. Nhưng đó là tôi nghĩ thế thôi, biết đâu dưới sàn còn có hạt cát nào mà tôi chưa dùng kính hiển vi soi nên chưa thấy chăng?

"Ông x.. À, tổng giám đốc! Anh xác định là muốn em dọn dẹp sao?"

Không phải tôi muốn lười biếng gì cho cam, nhưng đây là vấn đề cấp thiết cần phải suy nghĩ thấu đáo nha.

Anh nhướn mày, có vẻ khó hiểu với câu hỏi của tôi.

"Tôi chưa từng nói đùa với ai bao giờ."

"Em hiểu rồi!" Là anh nói đấy nhé!

Mười phút sau.

"..Thôi, đừng làm nữa. Cô chỉ cần đứng yên đó là đã giúp tôi rồi."

Tôi ôm lấy trái tim nặng nề ngã xuống. Tôn thương quá! Bác sĩ, tôi cần thở ô-xi gấp!

Hu hu, này sao trách được tôi nha, tôi đã bảo tôi không chuyên về nữ công gia chánh rồi mà! Hic hic!!

Căn phòng vốn đẹp đẽ tươm tất của anh, chỉ trong vài phút ngắn ngủi được bàn tay tôi nhẹ nhàng "lướt" qua một chút. Che mắt. Ai nha, đã thành bãi chiến trường kinh thiên động địa rồi.

Vỗ đùi. Ngay từ đầu tôi đã biết trước rồi mà, cái sàn của anh đến ruồi còn vấp chân ngã được, thì con người như tôi làm sao mà trụ nổi. Bất quá nó còn có cánh bay đi, thoát khỏi kiếp xe lăn bệnh viện, còn tôi thì tôi.. Khụ khụ, tôi đưa tay chụp lấy giá sách của anh, hệ quả là kéo cái xô nước tung mình bay giữa trời quang, cái chổi cũng phi thân bay thẳng vào chậu kiểng, chậu kiểng ngã, cô thư kí mở cửa bước vào, vô tình đập trúng té lăn quay.

Thông báo một tin mừng. Ha ha, tôi vẫn bình an vô sự.

Khóc. Trừu ui, tin em đi ông xã, em đã từng thấy cảnh này trong mơ rồi, chỉ là.. Hic, mệnh trời khó tránh, em cũng quẩy đạp dữ lắm mà vẫn không sao ngăn được.

Thình lình anh đứng dậy, từ chỗ ngồi đi thẳng ra chỗ tôi. Tim tôi giật thót.

Ngay khi tôi đã chuẩn bị tốt tâm lí để nghe anh mắng một trận, mắt cũng nhắm chặt rồi, chỉ chờ người tới thôi. Nhưng, anh lại lướt qua người tôi. Tôi mở mắt, có chút không dám tin.

"Em không sao chứ?"

Anh nâng cô thư kí đáng thương vẫn còn đang choáng váng kia dậy, vẻ mặt săn sóc đến trong mơ tôi cũng chưa nhìn thấy.

"Em không sao!"

Cô đỡ trán, nở nụ cười khiến anh an tâm. Mà khi cô vén tóc lên để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp của mình, tôi sững sờ đến ngây người.

Á, đây chẳng phải là tình địch mà tôi đã gặp trong bữa tiệc sao? Bỏ sung, cũng là nguyên nhân khiến tôi mất ăn mất ngủ nhiều ngày qua đây nè!

À, nhân tiện. Cô tên là gì thế nhỉ?

Nhục mặt quá trời ơi, có mỗi tên của tình địch mà cũng quên không hỏi. Ai nha, mà nhắc mới nhớ. Đây cũng đâu phải vấn đề gì to tát, mãi đến khi thành

gia lập thất xong, tôi cũng có biết tên anh là gì đâu.

Phù, không sao rồi. Tình địch tỷ tỷ, trước sau gì tôi cũng biết tên của tỷ thôi.

"Phuong Gia Hân!"

Anh gọi, may mắn mà anh kịp thời gọi, ba hôn bảy vía của tôi mới không long nhong phiêu bồng vào xứ sở thần tiên. Ngó qua. Ô, sao cả anh lẫn cô đều nhìn tôi ghê vậy?

Tôi ngượng ngừng gãi gãi đầu, phui phui bụi quanh người rồi đứng lên.

Nha, giờ mới phát hiện, vừa rồi anh gọi cả họ lẫn tên tôi, này là hiếm hoi lắm. Có phải khi tôi ngăn người đã bỏ qua chuyện gì rồi không?

"Chào chị, tôi là Trịnh Tuyết Linh, rất vui được biết chị!"

Cô tự tin mỉm cười bước tới gần tôi, thắt chặt mối quan hệ cộng sinh bằng một cái bắt tay hữu nghị.

Vui, tôi cũng vui lắm, nhưng cô có cần phải nắm tay tôi chặt như vậy không? Nổi gân xanh lên hết rồi kìa!

Tôi cười gượng: "Tôi cũng rất vui được biết cô!"

Trời cao chứng giám, đừng vì những lời bịa đặt này của con mà giáng thiên lôi nhé!

"Từ bây giờ tôi sẽ thay thư kí Kim làm thư kí trợ lí của anh Duệ, rất mong được chị giúp đỡ."

H.. Ha ha! A ha hahh!! Ai cười với tôi cái đi!! Hu, thấy trước kết cục rồi nhé! Ông xã, dù có ngán cơm đến mấy cũng đừng ra ngoài xoi phở mình ên anh nhé, cẩn thận bị người ta "chặt đẹp" đó!

Em nói nghe nè, em không cần túi xách giày da gì đâu, anh chỉ cần thấy cho em mấy bao thực phẩm ăn liền là được. Giặt giặt tay áo. Nuôi heo dễ nuôi hơn hồ li anh à!

Tôi đưa ánh mắt ai oán nhìn về phía anh, anh thế nhưng lại đưa tay búng trán tôi một cái, chậm rãi quay về bàn làm việc.

"Tôi còn có việc, cô ra ngoài trước, đồng bữa bọn này để sau dọn dẹp cũng được."

Tôi cắn khăn. Đây là ý tứ đuổi người sao? Hic hic, ông xã, anh chán em rồi hả?

Liếc qua thấy ánh mắt hàm chứa ý cười khiêu khích của tình địch tỷ tỷ, tôi xụ mặt, cảm thấy uể oải vô cùng, hơn phân nửa sức sống ban đầu rũ nhau đi nhẩy sông hân huyên tâm sự.

"Em biết rồi!"

Tôi xiu xiu đáp, lững thững rời đi. Trước khi ra cửa còn không quên ngó lại.

Nam, anh tuần có thừa. Nữ, kiểu mị có dư. Đặc biệt là cặp giò nóng đến bỏng mắt đó. Hic, cũng may tôi là heo chó hồng phải sói, không thì đã ngứa cao đầu cất tiếng tru rồi.

Đột nhiên lại cảm thấy, hai người họ trông xứng đôi vô cùng, căn bản không có chỗ cho tôi chen chân vào. Tâm không khỏi thất chặt.

Chết rồi! Ở cùng anh nhiều ngày như thế, chắc là tôi bị bệnh tim thật rồi! Bác sĩ, có thuốc nào chữa loại bệnh này không?

Mang theo cái xô cùng bộ dụng cụ nghề nghiệp vừa được cấp, tôi vác chổi thiêu thiêu rời khỏi văn phòng anh.

Hầy, ngày hôm nay sao mà dài quá!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Nắm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ru rú ở nhà cũng có rất nhiều nguyên nhân

Vù vù!!

Ngồi trong mô hình công viên xanh nhân tạo, đón gió lồng lộng thổi từ tứ phía. Tôi đá đá chân vung vẩy, mỉm cười tựa như cô gái đôi mươi ngây thơ

ngẩng đầu nhìn mây bay.

Đây là chỗ nào thế nhỉ?

Khụ, nguyên nhân thứ hai sau nguyên nhân thứ nhất là lười biếng, khiến tôi luôn ru rú ở nhà đã xuất hiện. Khóc. Tôi là bị mù đường nha!

Cần xuống một phần trên thanh sô cô la, tôi gác tay lên chân, chống cằm. Hơi mơ màng nhớ lại quá khứ, cũng là nguyên nhân khiến tôi bị mù đường.

Tôi có một người anh trai hơn mình tám tuổi, anh học giỏi, đẹp trai và là một người đầy tham vọng. So với tôi thì anh khác một trời một vực, anh tỏa sáng như sao Ban Mai còn tôi thì chìm chìm chìm chìm. Có đôi khi tôi còn nghĩ, ba má tôi là bắt cóc con nhà người ta về nuôi, không thì sao mà anh khác chúng tôi dữ vậy.

(Ông Phuong cúi với bà Phuong: "Tôi đã nói với bà là năm xưa để trứng hộp vịt lộn còn tốt hơn là để đứa con này rồi mà! Xem, cách mà nó trắng trợn khinh thường chúng ta kia!")

Bà Phuong nghiêm mặt, cầm tay ông Phuong dắt ông đi lạy Phật: "Cũng ông. Ai bảo ông năm xưa mạnh miệng nói cười được tôi sẽ đi chùa lạy Phật làm chi? Kết quả là uống cho say vào rồi lăn đùng ra ngủ." Đây là quả báo nhãn tiền nha!

Ông Phuong cầm nín, rớt cuộc đã hiểu thế nào là "Cái miệng hại cái thân" T^T~

Gia Hân: "...Ba, má! Đừng nhảy loạn vào hồi ức của con chứ!")

Khụ khụ ~

Từ bé, tôi đã luôn đi theo sau anh, hết như một cái đuôi nhỏ, anh đi đến đâu là tôi đi đến đó. Bạn bè anh cũng tốt tính, mỗi lần thấy anh đến đều dự sẵn kẹo trong túi, tôi vừa lộ mặt ra là nhét ngay hai viên vào miệng, có vẻ rất thích thú với việc đút cho tôi ăn. Tôi cười tủm tỉm, phối hợp há to miệng, tấp được cái gì là tấp tất, bộ dạng vui vẻ chọc cười người xung quanh.

Anh trai tôi dù ôn nhu, nhưng khi cần nghiêm khắc thì cũng rất nghiêm khắc. Giờ giấc ăn ngủ của tôi so với ba má còn muốn quản chặt hơn, ba má tôi cũng yên tâm mà giao tôi cho anh.

Tôi quần anh còn hơn là bạch tuột quần, đeo chân anh còn hơn là đĩa đeo. Anh không phiền nhưng bạn gái anh thì phiền, đợi đến lúc anh không chú ý, chị liền xách tôi lên mắng tôi một trận té tát. Tôi sợ muốn chết, thế là xa lánh anh.

Đợi đến một ngày anh thấy thái độ tôi không đúng liền đi vận hỏi, kết cục có thể dự đoán trước, anh đương nhiên chia tay với chị bạn gái kia.

Tôi đó, tôi trộm sang nhà hàng xóm bút bông.

Tung bông, tung bông. Ha ha, cuối cùng thì cũng chia tay rồi!!

Thời thơ ấu tôi rất hạnh phúc nha, trong mắt tôi, anh trai còn hơn cả thế giới. Nhìn những đứa trẻ cùng lớp đưa ánh mắt hâm mộ nhìn anh trai đạp xe đến đón tôi, tôi không khỏi tự hào chết đi được.

Anh trai tôi là nhất, ai cũng không sánh bằng.

Năm cuối cấp hai của anh, khi đó tôi bảy tuổi còn anh thì mười lăm. Vì thành tích nổi trội ở trường, anh được tài trợ một suất học bổng loại ưu ra nước ngoài du học.

Thầy cô vui, bạn bè vui, không ngớt những lời hân hoan ca tụng. Nhưng đó chỉ là bên ngoài thôi, ba má và tôi tuyệt một chút cũng không vui mừng, vì điều đó có nghĩa là anh sẽ rời đi chúng tôi.

Nhưng bất chấp có nhớ thương con đến mấy, vì tương lai của anh, ba má vẫn để anh đi. Ngày hôm đó, tôi đã khóc suốt.

Sáng hôm bên trường cử người đến đón anh ra sân bay, anh trai nắm tay tôi, bảo muốn đưa tôi đi ăn kem. Tôi còn nhớ lúc đó nha, tôi làm mình làm mẩy, một câu cũng không nói chuyện với anh. Nhưng đó chỉ là lúc đầu thôi, lúc sau thì tôi bị những lời ôn nhu hứa hẹn của anh, dỗ cho ngoan ngoãn vâng lời.

Anh dắt tay tôi đi qua mấy con đường, mua cho tôi kẹp tóc và vô số thức ăn vặt. Tôi hớn hờ nắm tay anh cười đến tí mắt, chia cho anh một nửa cây kẹo bông gòn của tôi.

Sau đó, chúng tôi dừng chân ở một xe kem bên đường.

Anh trai bảo tôi chọn kem rồi quay đi nghe điện thoại, lúc đó tôi mê chơi nên cũng không nghĩ nhiều. Chỉ thấy giọng anh hỏi hỏ, một lúc sau thì trở nên gấp gáp.

Thấy anh vậy, tôi cũng không dám nhiều lời. Anh bảo tôi ngồi trên băng ghế đợi anh, anh có việc đi rồi sẽ trở lại ngay.

Tôi gật đầu vâng dạ, ngoan ngoãn ngồi trên băng ghế ăn hết cây kem đợi anh về, hoàn toàn quên mất việc hôm nay anh phải đi nước ngoài, và có lẽ anh cũng vậy, quên mất rằng tôi vẫn đang chờ anh.

Tôi vẫn ở đó chờ anh, mãi cho đến lúc mắt nhoè đi khi thấy ba má từ đằng xa vội vàng chạy đến. Trời đã tối rồi.

Bác sĩ nói, việc tôi bị mù đường là một loại bệnh tâm lý, tôi cảm thấy sợ hãi khi bị bỏ lại một mình. Một năm, hai năm. Đến một lúc nào đó, nó sẽ tự biến mất. Hoặc sẽ như một cái ghim ở đó, tôi vĩnh viễn vẫn là một đứa nhóc bảy tuổi dỗi theo bóng lưng anh trai rồi đi.

Kể từ ngày đó, tôi không đi đâu nữa.

"Chị kia, đang trong giờ làm việc mà chị dám ăn vụng sao? Tôi nhất định phải báo lại với cấp trên của chị."

Tôi hết hồn, giật phăng người, hai tay bắt giắc giờ cao lên đầu. cùng với thanh sô cô la vừa bị cắn hết phân nửa.

"Oaa, oan uổng quá! Đây là tôi đang bổ sung năng lượng để làm việc chứ không phải là ăn vụng gì đâu! Hai cái này thoát nhìn giống nhau về hình thức, nhưng về ngữ nghĩa, về ngữ nghĩa vẫn là khác nhau đó!"

Ô ô, ngày hôm nay rốt cuộc là ngày hoàng đạo gì tai bay vạ gió đầy trời? Đã lên lên lút lút rình canh không có ai mới dám ăn vậy mà.. Hic, biết thế sáng nay ra cửa đã không đá lông nheo với con mèo nhà hàng xóm rồi!

"Phụt!! Ha ha hahh!!!"

Hề? Chủ nhân của giọng cười này sao mà nghe quen quá? Sẽ không phải là...?

Tôi nghiêng đầu hơi quay ra sau, quả nhiên không phụ sự kì vọng của tôi, cậu em chồng nào đó mà ai-cũng-biết-là-ai kia, đang ôm bụng cười đến vô cùng mất hình tượng.

Tôi bĩu môi, đồng thời cũng thở phào một hơi. Làm tôi sợ hết hồn hà!

"Sao cậu lại ở đây?" Thiệt ra là tôi muốn hỏi, "Sao cậu biết là tôi mà chọc hay thế?"

Cậu hơi dừng cười, quệt mắt:"Chị nói thử xem?"

Tôi trợn mắt. Tôi mà biết được thì chắc đã đổi sang nghề coi bói rồi. Nhưng mà tốt quá, cậu ở đây thì sẽ có người dắt tôi đi xuống.

Nghĩ còn phải nhờ vả cậu, nên tôi xuất hết khí khái nhẹ nhàng từ tốn ra mà nói năng với cậu, còn phôi theo một nụ cười mà tôi tự nhận là vô cùng đẹp mắt.

"Sao chị biết nha, em đi đây đó vì vụ chị biết đâu mà lần. Sẵn em ở đây rồi, hay chị em mình cùng ra thang máy trò chuyện đi, giờ chị mới nhớ ra chị vẫn chưa lau chùi ở đó."

Hơ hơ, với lí do hoàn hảo đến từng milimet này, cậu nhất định phải đưa tôi đi thôi. Ờ mà sao cậu nhìn tôi chăm chú thế, vẻ mặt giống như đang phân tích hiện vật kia là sao?

"Chị dâu, bộ mặt chị bị chuột rút sao hả?"

"..."

Giờ thì chuột rút mặt tôi thật, biết ngay là không thể nói chuyện đàng hoàng được mà.

"Không có, em dẫn chị ra thang máy đi!" Đừng nói chuyện với cậu một hồi chắc tôi nhập viện vì lên tăng xông quá!

"Vì sao?"

Còn hỏi vì sao nữa?

"Đương nhiên là vì chị mù đường rồi!"

Sực nhận ra mình vừa nói gì, lại ngược lên thấy vẻ mặt gian tà của cậu, tôi mém tí nữa thì cắn trúng lưỡi. Ngày hôm nay, đúng là bị sao quá tạ chiếu thật rồi!

Ôi, cái bí mật mà chỉ có ba má biết, bạn bè biết, hàng xóm biết, duy chỉ có nhà chồng chưa biết kia! Rốt cuộc thì cũng bị cậu biết rồi!

Em chồng à, đời này chị chỉ nhờ em đúng một việc. Cái bí mật này của chị, em hãy sống để bụng chết mang theo nhé! Đừng hạ điểm của chị trong mắt ba mẹ chồng nữa, hu hu!!

Tôi rung rung mắt nhìn cậu, không hiểu sao lại cảm thấy uỷ khuất vô cùng, nước mắt không kiềm được cứ thế tuôn ra. Tôi khóc.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi nói tôi khóc, nhưng lần này là tôi khóc thiệt á.

Cậu thấy tôi đột nhiên đứng khóc tình bơ như thế, không khỏi lộ ra vẻ mặt bối rối, tay chân quỳnh quáng không biết nên đỡ từ đâu.

Thấy cậu có lòng, tôi đây cũng không ngần ngại. Lao thẳng vào lòng cậu xì mũi một phát, còn không quên cọ mặt vào lau lau.

Cậu có chút đỡ khóc đỡ cười nhìn tôi, nhưng không như bình thường buông lời chòng ghẹo, mà nâng tay lau đi khoé mắt ướt át của tôi.

"Đừng khóc, em đưa chị đi ăn nhé?"

Dường như ở trong tiềm thức của cậu, chỉ cần được ăn ngon là tôi sẽ vui vẻ trở lại. Khụ, mà công nhận là đúng thế thật!

"Nhưng chị vẫn chưa hết giờ làm việc." Tôi đưa tay dụi mắt.

Tính từ thời điểm tôi ra khỏi phòng anh cho đến khi bị lạc tới giờ, chắc chỉ khoảng mười giờ thôi, cách giờ cơm trưa tầm một tiếng nữa lận.

Cậu cười, kéo tay tôi ra giúp tôi lau lau mắt.

"Không sao, em gọi cho anh Điền Dư báo với anh ấy một tiếng là được. Về phần anh hai em, chị cũng không cần phải lo lắng. Công ty nhiều việc như thế, anh ấy sẽ không hơi đâu mà đi quản việc thất thoát một người."

"Thật không? Có chắc ăn không?" Sao nghe sắc mùi dụ dỗ con nhà lành quá?

"Em nói được là được mà, quan trọng là chị có muốn đi cùng em hay không thôi?"

Cúi đầu nghĩ nghĩ. Lời đề nghị rất hấp dẫn nha, tôi hiện tại cũng đang bị áp lực tâm lý, ra ngoài xả stress xui chắc là không sao đâu ha?

Cậu thấy tôi cứ mãi do dự như thế, liền hip mắt, quyết định tung đòn sát thủ.

"Chị dâu, em biết một quán bán sùon chua ngọt rất ngon, đảm bảo ăn xong ở quán còn muốn mua mang về."

"Được, chị đi cùng em!"

Tôi đã từng nói qua, tôi là tù binh của món sùon chua ngọt chưa nhỉ? Chỉ cần có sùon chua ngọt, tất cả những món ngon khác đều là mây bay, tôi thậm chí có thể ăn suốt như thế trong vòng một tháng. Bất quá, làm sao mà cậu biết được món ăn ưa thích của tôi vậy nhỉ?

Mặc kệ nghĩ vẩn của tôi, cậu vui vẻ kéo tay tôi đi.

"Vậy thì còn chờ gì nữa, mau đi thôi."

"Ừm!"

Tôi cũng cười vui vẻ, hớn hờ tung tăng theo cùng cậu. Chỉ cần có thể qua được ngày hôm nay, bảo tôi làm gì tôi cũng làm.

Lúc xuống ga-ra xe, đều làm tôi kinh ngạc nhất chính là..

"Em đi mô tô sao?"

Oa, thật là đồng đánh nha.. Í nhầm, phải là thật là bánh mới đúng!

Cậu buồn cười nhìn tôi đưa tay sờ sờ, rất có dáng đứng người mẫu khoác tay lên đầu xe.

"Chị thích không, này là em mới tậu đó! Hàng ngoại nhập, trên thế giới chỉ có 50 chiếc thôi!"

"Thật vậy sao? Thích thật!"

Ôi, không biết chừng nào tôi mới mua được một chiếc như này.. dù rằng tôi không biết chạy xe! T^T~

Cậu cười, đội cái nón bảo hiểm vào đầu tôi, xoay người ngồi lên xe, còn rất khí phách móc móc ngón cái ra sau.

"Chị lên đi, em chờ chị đi một vòng hóng gió thử tốc độ nào!"

"Không!"

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cậu, tôi đoán đây là lần đầu cậu bị từ chối. Nhưng..

"Chị vẫn còn yêu đời lắm, vẫn còn muốn làm sâu gạo thêm vài chục năm nữa. Em chạy từ từ thì chị còn lên, chứ em chơi thả ga không phanh thì.. Xin cáo lỗi, chị già rồi, hay bị yếu tim lắm!"

Sự thật chính là, tôi không muốn cùng cậu đua xe sát môi. Chúng ta hãy là một công dân tốt, biết tuân thủ luật lệ an toàn giao thông.

Cậu tròn mắt nhìn tôi, tôi cũng thể hiện sự kiên quyết của mình bằng cách tròn mắt nhìn lại cậu. Gì chứ vấn đề này thì tôi không nhượng bộ đâu nha!

Đưa mắt nhìn nhau chăm chú một hồi lâu, lâu đến mức một bên mắt của tôi bắt sập xuống vì chóng cự không nổi. Lỡ rồi thì đành bất chấp luôn vậy, tôi cũng không quản nó kì cục thế nào, đưa hai tay vạch mí mắt lên.

Hic, cậu nên vì sự kiên trì của tôi mà chớp mắt cái đi, tôi mệt đến sắp rụng lông mi rồi nè!

May mà trời cao thương tình, cảm động với sự nỗ lực của tôi. Môi của cậu bắt đầu run run, rồi thì cậu phá lên cười không ngừng được. Tôi thì được như nguyên buồng tay, giải phóng cặp mắt đã xả thân chiến đấu oanh liệt của mình.

Nhưng cái gì cũng có cái giá của nó, tôi bùng mặt. Ôi ôi, rất quá đi thôi!

Cậu cười đến nghiêng ngả ngã nghiêng, đến khi thấy được ánh mắt ai oán của tôi mới nuốt nghẹn con cười, vỗ tay ra sau xe nói.

"Được rồi, chị lên xe đi! Em hứa là sẽ chạy từ từ!"

Thiệt không, sao nhìn mặt nghi ngờ quá?

Cậu cũng nhìn ra nghi vấn của tôi, ánh mắt như hàm chứa í cười, vờ quay đi, nói.

"Chị không tin thì thôi vậy, một mình em đi ăn sườn chua ngọt cũng không sao. Chắc, tiếc thật, em còn định đưa chị đi ăn ở vài nơi nữa, nhưng chị đã không muốn thì.." Ác nhất là cậu bỏ lửng câu cuối.

Hic, cái này trăm phần trăm là dụ con nít, nhưng càng đau lòng hơn khi tôi không cưỡng lại được sự dụ dỗ ngon lành này. Còn chưa để cậu nói hết câu, tôi đã một phát phóng lên xe cậu ngồi.

"Ôm chắc vào!"

Chỉ một câu vồn vện như thế, cậu rồ ga chạy đi. Tôi giật mình bám chặt vào người cậu, sống chết ôm khư khư.

Hi hi, sắp được ăn sườn chua ngọt rồi!

Mãi vui vì sắp được ăn ngon, khiến tôi quên mất một chuyện quan trọng. Tôi đã để điện thoại của mình trong ngăn kéo vật dụng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tồi đó, tôi ngủ ở ban công

Em là chú heo nhỏ ~ Mỗi ngày chỉ cầu ba bữa ăn no ~

Em là chú heo nhỏ ~

Cầm chiếc điện thoại đang đổ chuông từ ngăn kéo lên, Nam Cung Duệ nhìn màn hình nhấp nháy sáng, gương mặt không khỏi âm trầm.

Những cô lao công có tuổi khác đứng lố lố ở cửa ra vào, trông thấy vị giám đốc ngày thường không bao giờ rời khỏi tầng 20 kia, ngự giá thân chinh đến nơi này, ai nấy đều nom nớp lo sợ.

Sẽ không phải là đến kiểm tra đột xuất đi? Nhưng nghe nói tới tháng sau mới bắt đầu đợt tổng ra quân cơ mà? Quan trọng hơn nữa, tại sao tổng giám đốc không chọn những ban khác như phòng kế hoạch hay phát triển, mà lại chọn ngay tổ vệ sinh của các cô để "Khai đao" đầu tiên?

Chết rồi, ban này lỡ mua quá trời đồ ăn vặt đem vào, còn có bộ bài Tiến Lên lát đánh chặt heo nữa. Hu hu, ngàn vạn lần đừng kiểm tra qua ngăn của các cô nhé, không thì phen này ra đường húp cháo rồi! T^T~

Một bàn tay đặt trên vai Nam Cung Duệ, anh quay lại, là Điền Dư.

"Ban này A Thiên có gọi đến chỗ tớ, bảo là có chút việc cần đưa người đi, nếu được thì xin cho cô ấy nghỉ hết ngày hôm nay."

Anh bắt đầu đi lắc lắc chiếc điện thoại trên tay, không biết làm gì khác hơn ngoài cười trừ. Nhưng Nam Cung Duệ không nghĩ cứ thế cho qua chuyện, giọng anh còn trầm hơn nước.

"Ngày đầu tiên đi làm đã nghỉ còn ra thể thống gì. Đầu phải cậu không biết nguyên tắc ở công ty ta, trừ những dịp lễ quan trọng trong năm ra, thì ngày

thường nhất định phải có đơn được cấp trên phê duyệt mới có thể nghỉ. Tự ý như vậy.."

Anh không nói nữa, nhưng có thể nghe ra mức độ tức giận của anh đối với việc này. Đầu mày anh cau chặt, quay người tính rồi đi.

"Duệ, tuy tớ không biết cô ấy là gì với cậu. Nhưng cậu làm vậy không phải có hơi quá đáng sao?" Cư nhiên lại gài chip định vị trong điện thoại của cô ấy.

Đặt một chân song song với chân còn lại, Nam Cung Duệ dừng bước, tay cho vào túi nghiêng người nhìn Điền Dur, đôi mắt sắc bén khiến người khác không dám nhìn thẳng.

"Cô ấy là vợ tôi, và tôi có toàn quyền với cô ấy!"

Dứt khoát một câu bá đạo như vậy, cũng không giải thích thêm, Nam Cung Duệ xoay người đi mất.

"Xin lỗi vì đã làm phiền giờ nghỉ trưa của mọi người! Không có vấn đề gì đâu, nên mọi người cứ yên tâm mà làm việc nhé!"

Điền Dur cười, nụ cười thân thiện khiến người khác ấm lòng.

"Đã biết, Điền tổng!"

Lúc này ai nấy mới dám vuốt ngực thở phào một hơi.

Chắc, tổng giám đốc của bọn họ, phải chi cũng mỉm cười dịu dàng được như Điền tổng thì tốt biết mấy! Hic, tháng này lãnh lương ra, nhất định phải mua áo ấm đi làm, không thì bị đông lạnh chết mất!

Lúc ra khỏi phòng nghỉ của tổ vệ sinh, Điền Dur trong lòng vẫn còn nghĩ mãi về chuyện của Nam Cung Duệ. Một Nam Cung Duệ bá đạo ngang ngược như thế, nói thật là Điền Dur thấy có chút khó tin.

Cô gái được gọi là "vợ" của bạn anh đó, lần trước ở bữa tiệc anh cũng có gặp qua một lần. Nhưng khi đó anh ở khá xa, vị trí nhìn cũng không được tốt lắm, chỉ thấy mỗi tấm lưng thôi.

Ấn tượng khó phai trong lòng anh chính là kiểu tóc của cô, cả một cái đầu phồng lên lớn gấp hai lần đầu của người bình thường, đã vậy còn cài đủ thứ ở bên trên.

Mũ của Pha-ra-ông chắc cũng phải nặng ngang tầm này! Anh tặc lưỡi, thầm nghĩ.

Siêu nhất phải kể đến màn giữ thăng bằng của cô, chẳng biết cô chống chọi gì trên người mà phải dàn hai chân ra mới đứng vững được, tư thế phải nói là vô cùng bắt mắt, khiến cho các quý bà khác nhìn mà muốn rớt trứng.

Nói thật là khi đó anh chưa ăn gì, mà cười thôi cũng muốn vỡ bụng rồi.

Sau đó.. Khụ, sau đó lại là một màn kinh điển. Chỉ thấy một đứa bé mặc vest trắng chơi đùa cùng bạn vô tình va vào người cô, cô chơi với đi lảo đảo vài bước trước khi lao thẳng vào hồ cá. Cũng may hồ này là hồ kiếng, nước cũng không sâu lắm, ngang tầm đầu gối một chút thôi, nhưng dù vậy cũng khó tránh khỏi cảnh cá lội lẫn tăn trên đầu.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, phảng phất như nghe được tiếng dế kêu. Chẳng ai kháo ai câu nào, tất cả đều quay đầu sang chỗ khác, cắn chặt môi run run, nghẹn cười đến đỏ mặt.

Không!! Chúng ta là quý tộc! Chúng ta không thể mất hình tượng mà phá lên cười được! Phải nhin! Phải nhin! Á há há háhhh!!!!

Trong lúc hội trường như vỡ ra vì huyên não, vợ bạn anh được vớt lên khiêng vào nhà, còn anh thì trốn ra gốc cây cười như điên suốt một tiếng ở đó.

Khụ khụ, anh thở ra một hơi, vô cùng cảm thán với bữa tiệc đã đi vào lịch sử khó quên của giới thượng lưu.

Chắc cũng chỉ có cô gái như thế, mới có thể đã động được trái tim sắt đá của người kia bằng những hành động ngây thơ ngờ nghệch.

Điền Dur cười, sáng khoái sải chân bước đi. Anh rất mong chờ vào tháng ngày sắp tới, xuân sẽ trở về với bạn anh.

Nam Cung Duệ, cậu nhất định sẽ hạnh phúc!

Trong văn phòng, Nam Cung Duệ nghiêng người tựa vào sô pha, khụy tay gác lên thành ghế chống đỡ một bên đầu. Đáy mắt khẽ đảo sang chiếc điện thoại nằm im lìm trên bàn, gương mặt anh thoáng chốc trầm xuống.

-- * -- * -- * --

"Em đưa chị đến đây để làm gì?"

Ngó ngó cửa hàng quần áo sang trọng trước mặt, tôi ngược lên nhìn cậu.

Không phải là bảo dẫn đi ăn sao?

Cậu cười, dắt tay tôi đi vào trong.

"Trước muốn đi ăn, nhất định phải đến đây đầu tiên."

"Có liên quan gì nha?" Cậu làm bí ẩn quá!

"Chị có biết câu Ăn ngon - Mặc đẹp không? Thế có nghĩa là, phải ăn bận cho thật đẹp để trước, thì đi ăn mới cảm thấy ngon được. Cái áo này hợp với chị nè!"

Có vụ đó nữa hả? Tôi trở mắt kinh ngạc, lơ đi luôn hành động lựa lựa rồi đưa áoướm thử lên người tôi của cậu. Quả nhiên là người học rộng tài cao có khác, cất nghề giải thích từ nghe cũng thật êm tai.

Nhìn xuống. Ặc, cái áo có hình con heo đang cười ngố này là sao nha? Dìm hàng nhau à?

"..Chị không thấy hợp chỗ nào hết!" Xem đi, nhìn cái mặt cười gian kia là biết không có ý tốt rồi!

Cậu cười cười, vẫn nụ cười khoe hàm răng trắng và sáng đó, khiến cho hai nhân viên nữ theo sau chúng tôi ôm tim lẫn ùng ra ngắt.

"Em thấy đẹp mà! Nhìn xem, con heo này với chị hết như sinh đôi, hợp đến lạ thường!"

..Bác sĩ, đừng đặt lịch khám với ai nhé, tôi đang trên đường đến chỗ bác sĩ đây!

Hít vào thở ra, ổn định nhịp tim duy trì ở mức hài hoà, ngăn không cho nó chơi trội mà lập thành tích sút phản lưới nhà (tăng xông ick ^^). Tôi nở nụ cười rạng rỡ.

"Thôi, chị đẹp tự nhiên quen rồi, không cần phải thêu hoa trên gấm đâu!"

Lỡ rồi thì mặt dày luôn chứ biết sao bây giờ, còn hơn là phải chường mặt vác cái áo đó ra đường. Xí hồ chết!

Cậu nghe tôi nói thế cười còn chói mắt hơn. Ôi, con mắt tội nghiệp của tôi, sao mà nhức nhối quá!

"Em công nhận là chị đẹp thiệt, ở chị có một cái nét đẹp mà giới chuyên gia đã lãng quên từ lâu, và giờ thì đang tìm lại để khai phá."

Cậu đảo một vòng quanh người tôi, lại đảo thêm một vòng nữa làm tôi chóng mặt. Săm soi đến toàn thân tôi đều nổi da gà, nhìn đủ rồi mới vừa lòng đứng lại. Chắp tay sau hông, ngẩng đầu khe khẽ thở dài.

"Để gì tìm được cái váy thập niên năm 90 này nữa, hàng tồn kho hiếm thấy khó tìm, tin chắc là giới sử vật sẽ mua lại nó để lưu làm kỉ niệm, giới đồ cổ cũng sẽ tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán để có được. Rồi còn có cái áo sơ-mi của một thời học trò hồn nhiên trốn học rong chơi này nữa, chiều tan trường chạy tung tăng nô đùa trên các bãi cỏ xanh nên thơ, đè nhau ra mà cho vài bạt tai vào mặt, trở thành đại bàng tung cánh bá chủ một vùng. Hoài niệm nhất vẫn là hai bím tóc nghịch ngợm này.. À mà chị gội đầu chưa thể, sao tóc cứng ngắc vậy?"

..Nói tôi nói lui, tóm lại cậu bảo tôi là gái quê chứ gì? Vậy thì nói ngắn gọn xúc tích thôi, chi mà dài dòng văn chương thế.

Cuối cùng, tôi vẫn khuất phục trước tài văn thơ của cậu. Hai hàng nước mắt chảy dài mặt cái áo có hình con heo vào, thêm một cái thắt lưng con heo, kèm với chiếc quần jean một con heo đang nháy mắt sau hông nữa.

Lúc ra thanh toán, cô nhân viên mỉm cười thân thiện nhìn tôi, còn khuyến mãi cho thêm cái nón có hình con heo trên đầu. Đủ một họ nhà heo trên người tôi.

Lúc bước vào, tôi là một cô gái ngây thơ thuần khiết. Khi trở ra, tôi là một con heo hồng chín hiệu. TT^TT~ ^^

Cũng may sau đó cậu giữ đúng lời hứa dẫn tôi đi ăn, tôi mới có sức mà vượt qua nỗi đau tinh thần này. Cùng đi chung với cậu mới biết, cậu thật sự là người rất hào phóng nha. Tôi muốn ăn gì cũng mua cho, ăn no thì lại vào quán nước nghỉ xả hơi rồi lại ăn tiếp.

Tôi chơi vui đến quên cả thời gian, cũng quên mất hậu quả của việc phóng túng này là gì.

Bão sắp nổi lên rồi!

Đứng trước cửa nhà, lần đầu tiên tôi nhìn thấy sắc mặt anh lạnh lùng đáng sợ đến vậy, khiến cho tôi không khỏi run lẩy bẩy.

Anh không nói gì mà xoay lưng vào nhà, tôi với tay theo muốn gọi anh lại nhưng lại không cất giọng được, những lời muốn nói cứ ứ nghẹn vào trong.

Nâng tay đặt lên ngực.

Cảm giác đau nhói này là sao nha?

"Chị dâu, chị cũng mau vào đi!"

Nhìn thấy ánh mắt áy náy của cậu, tôi chỉ gật đầu một cái coi như tạm biệt.

Thấy cậu lên xe rồi rời đi, tôi mới đưa tay khép cửa cổng lại. Xoay người thấy đèn trong nhà còn sáng chung, tôi không khỏi thở dài một tiếng.

Hic, cửa cổng đã qua, cửa phòng không biết có vào được không đây?

Tôi nhón chân mà đi, lén lén lút lút như ăn trộm vào nhà. Ngó ngó.

Nha, anh không có ở đây, chắc là anh đang ở trong nhà tắm hoặc là trong thư phòng làm việc. Dù sao bây giờ hăng còn sớm, mới tám giờ tối chứ mấy.

Mắt tôi loé sáng. Đây đúng là cơ hội ghi bàn ngàn năm có một nha. Lẹ lẹ, tôi phải chuồn lên phòng gấp. Tranh thủ lúc anh còn đang bận việc phải ngủ ngay và luôn, là ai thì cũng không ngờ lòng đánh thức người đang ngủ để hỏi tội đầu.

Nghĩ là phải làm liền cho nóng, tôi phi người bay thẳng lên lầu. Tim tôi đập loạn vì phấn khích, không ngờ trong tình cảnh này mà tôi còn cười được. Cười tùm tùm nhìn thẳng - lọi (phòng - ngủ) trước mắt, he he!

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, đạo cao một thước ma cao một trượng. Nhìn anh nghiêng người tựa vào cửa phòng lười biếng nhìn tôi, tôi hết hồn trượt chân một phát té cái chông gọng.

Hu hu, đầu - thân - chân và mông của tôi, đau quá tía má ơi!!

Nhìn anh một chút cũng không có ý định muốn tiến tới giúp đỡ, so với thương tích trên cơ thể thì vết thương lòng còn đau hơn gấp vạn. Muốn ngồi dậy rồi nhưng thôi, lỡ té rồi thì nằm đây ăn vạ luôn vậy.

Bộp!

Á, cúp điện sao?!!

Trước mắt thình lình tối om, tôi giống như bị nhốt vào một bức màn khổng lồ. Cong cái tay, co cái chân đá đá liên tục. Mãi thăm oán nhà điện tắc trách mà tôi không nhận ra.. Đây chỉ là một cái mềm! T-T

Góc nhỏ tâm sự.

Là heo có gì sai:"Bác sĩ, gần đây ông xã nhà tôi rất thích ức hiếp tôi. Xin hỏi, có phải là do anh ấy đang bước vào giai đoạn đầu của thời kì tiền mãn kinh không?"@Bác là bác bác sĩ

Bác là bác bác sĩ: "... " Trước khi vào khoa tâm lý, cô nên sang khoa sinh lý học một khoá đi đã.

Khụ! Tôi ngượng ngùng vờ ho một tiếng, kéo cái mềm ra rồi đứng lên. Len lén liếc nhìn về mặt lúc này của anh, chỉ thấy anh trừng tôi một cái rồi đánh mắt sang bên, cũng không thêm ừ hử gì mà nhìn luôn bên đó.

Một dấu hỏi chấm to đùng đập thẳng vào mặt của tôi, tôi nghiêng đầu ngó thử xem anh nhìn gì mà chăm chú thế?

Gió lồng lộng thổi qua bức màn đêm không khí se lạnh tràn vào, ban công mà mỗi tối trước khi đi ngủ tôi ra đó hóng trăng hiện ra trước mắt.

Cạch!

Cửa kính khép lại, tôi đứng ngoài còn anh đứng ở trong. Cầm cái mềm ầm áp trên tay mà không hiểu sao toàn thân tôi run rẩy, khoé môi cũng co giật liên hồi.

Ông xã, anh nở đối với em vậy sao anh?

Anh nhướng mày, khoanh tay nhìn tôi. Tôi rung rung mắt, bày ra vẻ mặt cún con tội nghiệp bị bỏ rơi.

Chắc tại anh chưa nuôi cún nên chưa biết đến sự đáng yêu của nó. Chỉ thấy anh "Soạt" một phát kéo màn, rồi thì đèn tắt, tôi đứng ngoài chờ vợ nghe gió lòng hiu quạnh.

Hú!!! Đêm nay trăng sáng và tròn quá đi thôi!!!!!!

Đem cái mềm trùm kín người, tôi dựa vào tường ngồi thù lù một góc, hai hàng nước mắt lăn tăn như mì sợi.

Hic! Tối đó, tôi ngủ ở ban công! *Khóc*

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hôn một cái mà nóng mặt

Bình minh lên chim hót líu lo, những tiếng ríu rít theo nắng sớm tràn vào căn phòng. Tôi mơ màng cọ vào nguồn ấm phía trước, thật dễ chịu nha!

Đưa tay quàng qua lưng anh, vùi càng sâu vào người anh. Đây dường như đã trở thành thói quen của tôi, luôn muốn được anh ôm vào lòng.

Cọ cọ. Nhưng chẳng phải tôi đang ngủ ở ban công sao?

Thình lình nhớ lại ngày hôm qua khiến thân thể tôi "Đùng" một phát biến thành tượng đá, đầu óc cũng tỉnh táo hẳn ra.

Này chần ẻm nệm ấm, còn có gối ôm hình người trước mặt. Nào giống cái ban công cứng ngắt cứng còng tôi ngủ tối qua, sẽ không phải là..

Tôi máy móc chậm rãi ngược lên, có lẽ là sóng tâm linh giao nhau nên vừa hay anh cũng cúi xuống. Thề với lòng là tim tôi đã nhảy một phát vô cùng hoành tráng, khi tôi nhìn thẳng vào mắt anh.

Cấp.. Cấp cứu với bác sĩ! Tim của tôi lại nhảy Lam-ba-đa nữa rồi!!

Ông xã, đẹp trai là thứ vũ khí gây chết người hàng loạt đó anh! Anh tốt nhất là đừng đi đóng phim, kéo lại ngọc sát trái tim chị em phụ nữ qua màn ảnh nhỏ mắt!

Hai má tôi ửng đỏ như mông khi, tôi ngồi dậy nhưng không dám ngẩng mặt nhìn anh. Đầu tôi cúi thấp, cúi thật thấp. Nếu trên đầu tôi mọc thêm hai cái tai nữa, cam đoan lúc này bạn sẽ thấy nó rũ xuống trông thật đáng thương.

"Em xin lỗi!"

Tôi lí nhí thốt ra, tính nói thêm vài lời ăn năn nữa, nhưng vì không nhớ nên đành tắt đài luôn.

Ông xã, nói gì cho em hủ họa theo đi anh!

Anh nhìn tôi một lúc lâu, lâu đến mức tôi suýt chút nữa bị chuột rút phần đầu, cái cổ tê cứng gai gai nhức nhối, mới chịu ân xá nói với tôi một câu.

"Vì sao xin lỗi?"

Khóc. Thật sự không phải uỷ khuất gì mà em khóc đâu anh, nhưng chẳng hiểu sao nước mắt cứ trào ra.

Ông xã, anh ra sau bẻ cái lưng dùm em được không anh? Em không ngồi thẳng dậy được nữa, tê cứng rồi! TT^TT

Chuyện đã đến mức này, vì không để anh nhìn ra biểu hiện đáng ngờ của tôi, tôi không còn cách nào khác hơn ngoài việc sà vào người anh rồi ăn năn trên đó.

"Ông xã, ngàn sai vạn sai đều là em sai! Anh muốn đánh muốn mắng gì cứ việc trút lên người em, em cam đoan là sẽ không mở miệng hé một lời nào tiết lộ những chuyện tốt đẹp mà anh làm, em nguyện hi sinh tất cả bao gồm cả bản thân mình để giữ vững hình tượng của anh!"

Mệt xỉu, muốn đứt hơi luôn rồi! Tôi nói mát thế không biết anh có đánh tôi thật không nhì? Nếu anh thật sự đánh tôi, tôi sẽ la bể làng bể nước cho anh coi!

Khụ, đừng trách tôi không có nghĩa khí. Tôi cũng không có ham muốn đặc biệt thích bị bạo hành, vẫn là đi bạo hành người khác thích hơn.

"Lời này là học được từ đâu?"

"Trong tiểu thuyết á anh!"

"Là cuốn Cứ ngược em nếu anh muốn trong toilet nhà mình sao?"

"Đúng rồi anh, sao anh biết hay v.. " vậy?!!

Chết toi, chưa đánh mà khai rồi! Hic hic, ông xã, anh thật gian xảo, lại lừa em nói tuốt tuột tuột nữa rồi!

Tôi ngóc đầu lên, hai tay giữ chặt lấy tay anh, đáng thương hê hê nói.

"Ông xã, em thật sự biết lỗi rồi! Em không những không nói tiếng nào với anh đã tự ý rời đi, mà còn chơi vui đến quên cả giờ giấc về nhà. Đã làm anh lo lắng, thật xin lỗi, rất xin lỗi. Lần tới.. Không, sẽ không có lần tới nào hết! Em sẽ không làm vậy nữa đâu anh! Anh tha lỗi cho em lần này nhé!"

Tôi rung rung mắt, nâng má cọ nhẹ vào tay anh, muốn có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu.

Ngón tay anh chợt động, như lông vũ lướt nhẹ qua mặt tôi. Tôi nâng mắt nhìn anh, thấy anh cũng thế mà nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt trầm lắng đầy cuốn hút kia như lôi kéo tôi dần chìm sâu vào.

Bác sĩ, quảng cho tôi sợi dây thừng với! Tôi nghĩ, tôi sắp rơi vào vực sâu ái tình rồi!

"Cô.."

Ợt ợt ợt ~ ~ ~

"..."

Tôi thề, tuyệt đối không phải là tôi đâu nhé! Đêm qua ăn nhiều như thế, đến giờ tôi vẫn chưa tiêu hao xong năng lượng đâu!

Mà phòng này chỉ có hai vợ chồng nhà tôi, không phải tôi thì..

"Chuẩn bị bữa sáng đi!"

Anh quay mặt sang chỗ khác, nhàn nhạt nói.

Làm như tôi bị trúng gió rồi hay sao ấy? Đầu văng mắt hoa, suy nghĩ tri tri không được bình thường.

Bác sĩ, làm ơn khám giúp cho tôi với! Là mắt tôi có vấn đề hay ông xã nhà tôi thật sự đang đỏ mắt nha?

Quay ra nhìn trời. Vàng chanh ảm áp, xanh xanh một màu cỏ cây. Không có biểu hiện gió giật trên cấp mười cấp mười hai, càng không có mưa giông mây mù.

Quay lại nhìn màu hồng vẫn còn chưa thối lui, lại quay ra nhìn trời. Ai tới nói với tôi là tôi đang mơ đi, và giờ là ban đêm chứ không phải ban ngày, vậy thì mọi chuyện sẽ hợp lý hơn, tôi cũng sẽ không thấp thỏm vì thời tiết thay đổi như bây giờ.

Khoan đã, bình thường giờ này anh sao đã đi được chứ? Đồng hồ cũng chỉ mới điểm sáu giờ thôi, so với mọi khi thì vẫn còn sớm chán.

Chỉ có thể là..

"Ông xã, ngày hôm qua anh đã ăn gì chưa?"

Tôi giật mình nhận ra, thân thể anh vì câu hỏi của tôi mà hơi cứng lại một chút. Anh lại im lặng không nói gì, tôi có thể cho đây là câu trả lời của anh không?

Ông xã, anh thật ngốc!

Tôi vén tóc, cúi xuống đặt một nụ hôn lên bụng anh, phát giác thân thể anh so với khi nãy còn muốn cứng hơn nữa, chắc cỡ cỡ bê tông cốt thép rồi. Cũng không đề ý đến vẻ mặt kinh ngạc anh quay sang nhìn tôi, tôi mỉm cười nói.

"Xin lỗi, em sẽ không bao giờ ra ngoài dùng cơm một mình nữa! Em đi chuẩn bị bữa sáng, anh ở đây chờ em nhé!"

Nói rồi tôi luống cuống đứng lên rời khỏi giường. Can đảm thế đủ rồi, can đảm nữa là phát sốt ngất luôn đó. Nhất là khi tôi vừa làm ra hành động mà cả đời tôi không nghĩ đến kia.

Hic, khung nền trái tim thật là nguy hiểm mà! Vì đập ruồi của tôi đâu rồi? Phải mau chóng đánh rớt những trái tim đang bay loạn kia thôi!

"Đội đã!"

Thình lình, anh vươn tay giữ lấy cổ tay tôi lại. Đầu tôi "Bùm!" một phát nổ tung, toàn thân thì hết như tôm hùng hấp bia, tim đập loạn xạ khó chống đỡ.

Bác sĩ, tôi có nguy cơ bị đột quỵ hay không

"Cầm lấy!"

Ngay khi tôi còn đang choáng váng với đủ thứ ảo tưởng trong đầu, anh liền đặt một vật vào tay tôi. Xúc cảm mềm mại trơn mát khiến tôi chăm chăm nhìn vào tay mình.

Là chiếc điện thoại anh tặng tôi!

"Sau này, không được bỏ quên nó nữa!"

Anh nói, truyền vào tai tôi sự trầm ấm, ấm đến ngọt cả lòng. Tôi cảm động, mắt hơi ươn ướt.

"Em biết rồi ông xã, em sẽ không bao giờ bỏ lại nó nữa!"

Trời cao chứng giám, tôi ước gì có thể nhanh chóng nhào vào người anh hôn liền mấy chục phát. Nhưng thôi, hình tượng thực nữ vẫn còn đề nặng trên vai, để tới tối hành động cũng được.

"Đi làm bữa sáng đi!"

Anh vỗ nhẹ đầu tôi một cái rồi đi vào buồng tắm, tôi đưa tay sờ nhẹ lên nơi anh vừa chạm. Không biết vì sao nhưng khoé môi không nhịn được cong lên, tôi vui vẻ nhay chân sáo đi làm công việc yêu thích của mình.

-- * -- * -- * --

Dưới vôi sen, Nam Cung Duệ một tay chống lên tường, hơi rũ đầu để nước cuốn đi bọt xà phòng trên đó.

Đầu ngón tay chọt đảo qua vị trí mà Phương Gia Hân đặt nọ hôn, ánh mắt anh trầm xuống....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đi cầu mà cũng không được yên thân!

"Cô sẽ không bao giờ thay thế được chị tôi!"

Như mọi lần, cô khoanh tay tựa vào khung cửa. Ánh xa xăm cắt chứa vô vàn tâm sự, thỉnh thoảng bên tai lại truyền đến tiếng thờ dài khe khẽ. Tôi..

Pùm!! Pẹt pẹt!!!

"Trời ạ! Cô có thể đừng bốc mùi như thế được không? Hôi chết tôi rồi!"

Tôi đen mặt, nhắm mắt cũng có thể hình dung ra người đứng bên ngoài đang khó chịu như thế nào. Nhưng chết ở chỗ, cô thà là bịt chặt mũi chịu đựng cái mùi không được thơm tho mấy đang tỏa ra trong không khí, cũng kiên quyết không chịu rời đi.

Khóc. Bác sĩ, tôi thật sự là ăn không tiêu!

Sự tình này diễn ra cũng được hơn một tháng nay rồi. Từ sau cái đêm ngủ ở ban công kia, hết thấy mọi chuyện đều thay đổi. Tôi giờ là công dân cần cù gương mẫu, không còn nằm trong hàng ngũ thanh niên ăn chơi phù phiếm nữa.

Nhờ trí thông minh và bản lĩnh ăn vạ lạnh ghê, tôi đã lê lét vượt qua bao sóng gió mà chưa bị đuổi cổ. Vui nhất chính là lúc nhận được phong bì chứa tiền lương bên trong, chăm chăm nhìn vào họ tên mình ghi trên phong bì mà tim tôi đập liên hồi.

Đây là tiền do chính tôi dùng công sức của mình mà kiếm được, thật là tự hào quá đi thôi!

Tối đó, tôi hớn hờ cầm phong bì ra khoe với anh, vỗ ngực bảo anh muốn ăn gì đã có tôi lo hết. Thật ra, so với tiêu tiền bên ngoài thì tôi muốn tiêu tiền trên người anh hơn.

Tương tượng nhé! Giả sử như một ngày nào đó thế giới này bị đảo ngược, anh ở nhà nội trợ còn tôi ra ngoài kiếm tiền. Tối tháng lương tôi vui vẻ cầm phong bì ton ton chạy về nhà, cười toe toét nói với anh đang mặc tạp dề đứng trước cửa chờ tôi.

"Cục cưng, hun em một cái em cho anh một tờ!"

Khụ khụ! Bác sĩ, bệnh ảo tưởng của tôi còn có thể trị được không?

"Này, cô còn muốn ngồi trong đó bao lâu nữa hả? Văn phòng vẫn chưa dọn dẹp đâu nhé, đừng nghĩ ở trong nhà vệ sinh là trốn tránh được trách nhiệm! Tôi nói cho cô biết.."

Gà bay, chim bay, hồn tôi cũng muốn bay bay. Tôi bụm mắt.

Ôi, đi cầu mà cũng không được yên thân nữa!

Chuyện này kể ra hơi dài dòng một tí. Sao? Bác sĩ muốn tôi nói ngắn gọn kéo lờ giờ đi ăn cưới của bác sĩ à? Gãi gãi đầu. Thật ra, chuyện cũng không có gì to tát lắm. Đó là một buổi sáng đẹp trời nọ, gió thổi vi vu vì vù đập bẹp con ruồi trên khung cửa tầng thứ 20. Tôi mỉm cười, dùng khăn lau lau lau. Xịt nước, lại tiếp tục dùng khăn lau lau lau. Sạch bong, sáng bóng. Tôi mỉm cười hài lòng, hà một hơi, vẽ hình trái tim lên đó. T-T

Ác, bác sĩ đừng lờm, tôi đi thẳng vào vấn đề đây! Vấn đề chính là, tối đó tôi ăn vặt nhiều quá nên sáng ra bị táo tháo dí.

Khụ, kể tiếp nhé! Tôi ôm bụng quần quai chạy đi tìm Toilet, may mà trí nhớ tốt nên tôi nhanh chóng tìm được Toilet ở cuối đường hành lang. Ha ha, khen tôi cái đi, ít nhất thì tôi không bị lạc đường như bữa đầu. Hờ hờ, tôi vào giải quyết đây!

Đóng cửa, đặt mông, thở ra một hơi nhẹ nhõm. Hà, thế giới thật tươi đẹp biết bao!

Ngồi được một lúc liền nghe thấy tiếng người mở cửa bước vào, tôi cũng không để tâm lắm, liếc mình tập trung vào chuyên môn. Nhưng kì lạ là, tiếng giày cao gót dừng trước cửa phòng tôi rồi im bặt, cũng không thấy ai mở miệng nói năng gì.

Tìm tôi đập thành thịch.

Không phải chứ, đừng nói là biến thái giả dạng trà trộn vào công ty nha? Trời ơi, nếu thật vậy thì làm sao bây giờ?

Nhìn xung quanh. Mô phật, chỉ có mỗi cuộn giấy vệ sinh với cái thùng rác. Chẳng nhẽ tôi phải tháo nắp bồn cầu ra đánh hấn sao?

Đang trong tình trạng hoảng loạn đến muốn điên lên, tôi cũng không do dự nhiều lắm liền giật phăng nắp bồn cầu, dự mà tên kia có mở cửa xông vào là bị tôi úp sọt ngay lập tức.

Biến thái, đừng coi thường nhà vệ sinh nhé!

"Phuong Gia Hân?"

Đang khi thể dăng trào muốn dạy cho tên biến thái kia một bài học, tôi liền vì cái giọng quen thuộc đến không thể quen hơn này làm cho nhũn thành một bãi, trượt xuống tựa bên bồn cầu thở phào một hơi, tâm tình căng thẳng theo đó cũng tiêu biến.

"Phuong Gia Hân, cô có trong đó không?"

"Có!" Tôi xiu xiu đáp.

Tình địch tỷ tỷ, tỷ thật biết cách hù người, dọa cho người ta suýt chút nữa rớt tim rồi thì ân cần hỏi han. Nếu có một ngày tôi chết bất đắc kì tử, bên cạnh bồn cầu tôi nhất định không quên ghi tên của tỷ.

À, nhân tiện. Quay qua nhìn cái bồn cầu.

..Báo cáo đội trưởng, Toilet ở phòng số 2 hư rồi!

Từ ngày đó, cứ mỗi lần tôi vào Toilet thì y như rằng khoảng chục giây sau cô sẽ xuất hiện. Mà không thể không khen cô nha, làm như cô rình canh tôi hay sao ấy, lần nào cũng nhắm lúc tôi đi nặng mà vào, thế là cô lại được dịp cười tôi "bóc mủ".

Hic, thật là khóc không ra nước mắt!

Tôi không biết cô có sở thích khác người nào không, bình thường mà có vô tình gặp nhau trên phòng làm việc, cô cũng sẽ làm như không thấy mà lờ tôi đi. Thế mà không hiểu sao cứ mỗi lần tôi vào Toilet, cô lại ở bên ngoài cười nói với tôi một hồi, hơn nữa còn nhiệt tình đứng tám khí thế.

Tê! Bác sĩ, phải chăng đây là phương thức hành hạ mới của tình địch tỷ tỷ? Tôi tê mông quá hà! T^T~

Chuyên công ty phòng trên phòng dưới, ai có thói xấu gì cô đều điểm mặt gọi tên một lần, hơn nữa còn kể rất chi tiết giống như cô tận mắt nhìn thấy.

Lau mồ hôi. Bật mí cho tôi chút đi, có phải cô là Ninza học nghề vừa mới xuống núi không? Sao ngay cả chuyện thím Trương cắt một bọc trứng luộc ăn trộm mềm mà cô cũng biết thế?

Nói đủ chuyện trên trời dưới đất rồi, cô quay sang nói về những năm đại học của cô. Này cũng được đi, nhưng có nhất thiết phải lòi luôn cái thời mặc tả quần bím siêu nhân ra mà kể không?

Hic, tôi cũng đâu có nhu cầu tìm hiểu quá khứ của tình địch chuyên sâu đến vậy! À, còn nữa! Tình địch tỷ tỷ, chuyện thời mẫu giáo tỷ được ba tên nít ranh tặng cho xe hơi đồ chơi, tỷ kể lần này là lần thứ năm rồi đấy, tại tôi cũng muốn mọc nấm luôn rồi!

Bác sĩ, gọi một đội cứu hộ dùm tôi với! Tôi không những ăn không tiêu mà còn sắp bị ghen chết!

Chỉ là, những lời mà cô nói ngày hôm nay dường như có một chút khó hiểu.

Hic, đến chị cô là ai tôi còn không biết nữa là! T^T~

"..Này! Cô còn nghe tôi nói không vậy?"

Giọng cô truyền đến khiến tôi giật mình tỉnh táo, tôi vội vã gạt đầu như gà mổ thóc.

"Còn, vẫn đang nghe mà!" Nên cô cứ yên tâm mà nói tiếp đi nhé!

Tự dưng cô lại im lặng, im lặng đến mức làm tôi thấy khó hiểu. Nếu không phải ngại hoàn cảnh có chút đặc biệt này, tôi thật muốn mở cửa ra xem cô rốt cuộc là đã đi hay chưa? Nhưng mà.. Hu hu, tôi đau bụng quá!

Từ vẫn giờ cao điểm

Là heo có gì sai:"Bác sĩ, cầu trợ giúp khẩn cấp!@Bác là bác bác sĩ.

Bác là bác bác sĩ:"Hít sâu vào rồi thở ra! Lập lại n lần cho đến khi mọi sự trôi chảy!"

Là heo có gì sai:"..Bác sĩ, hình như bác sĩ nhầm tôi sang khoa sản thì phải?"

Bác là bác bác sĩ:"Chính cô mới nhầm, chuyên môn của tôi là khoa sản."

Là heo có gì sai:"..." Tôi sai rồi bác sĩ à!

"Anh Duệ có nhắc gì đến chị tôi không?"

Mãi đến khi miệng tôi tê rần cô mới lại lên tiếng, không biết có phải là do tôi nhạy cảm hay không, nhưng dường như giọng của cô có chút âm đậm.

"Không có!"

Tôi thành thật trả lời.

Từ khi lấy nhau tới giờ, anh chưa hề đề cập đến người khác trước mặt tôi. Đừng nói là phụ nữ, ngay cả người bạn thân nhất của anh tên gì, tôi còn không biết nữa là.

Có đôi khi tôi tự hỏi. Chúng tôi cùng nhau nằm trên một cái giường, san sẻ những vật dụng hằng ngày cho nhau. Tưởng như thân thiết, nhưng rồi lại như xa cách đến cực điểm. Tôi vĩnh viễn không hiểu trong lòng anh là đang suy nghĩ gì.

"Thật sự không có?"

"Thật sự!"

Giọng cô hơi hồ nghi, có vẻ không tin tưởng lắm vào lời tôi nói. Dừng một chút, tôi dường như nghe thấy tiếng cô lẩm bẩm.

"Cũng phải thôi, người như anh Duệ làm sao có thể đi tâm sự với người khác kia chứ. Huống hồ.."

Huống hồ gì cô không nói, tôi vòng tai lên nghe cả nửa buổi cũng chẳng thấy đầu dây bên kia đáp lời. Tôi không khỏi hụt hẫng.

Thật là, làm người ta tò mò cho đã rồi cứ thế bỏ của đi lấy người! Có ai như cô không chứ?

Ngồi chán chê rồi, công sự cũng đã giải quyết xong, tôi cũng nên quay lại làm việc thôi.

Chào Toilet, mai gặp lại nhé!

"Phi, ha ha ha!!!"

Đột nhiên nghe thấy tiếng cười khiến tay cầm nắm cửa của tôi khựng lại, tôi không khỏi hoang mang.

Không phải chứ, cô vẫn chưa đi sao?

Tôi không biết Toilet có gì vui mà khiến cô cười như vậy, chẳng nhẽ trong lúc đại tiện, tôi đã vô ý đánh pháo hơi liên tiếp mà tôi không biết sao? Bằng không chỉ nhìn chằm chằm Toilet rồi cười..

Bác sĩ, tôi dẫn người mới đến nè!

Tự dưng tôi cảm thấy ớn lạnh da gà, tay cầm cửa thay vì mở ra thì tôi kéo chặt lại.

Khụ khụ, đừng trách tôi không có nghĩa khí, nhưng cẩn thận vẫn hơn, ai biết được khi mở cánh cửa này ra cô có nhào vào cắn tôi một cái hay không? Vẫn là chờ cho cô qua con cười đi đã, lúc đó lộ mặt ra cũng chưa muộn.

Chờ cô cười đủ, tôi liền nghe cô nói.

"Phuong Gia Hân, cô biết không? Ở trong lòng anh Duệ, cô ngay cả người thay thế cũng không bằng."

Tôi không biết cô đã đi từ khi nào, cũng không biết tôi đã đứng trước gương được bao lâu. Những lời cô nói cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi, tôi vốc nước không ngừng rửa mặt.

Môi tôi run run, mũi cay nồng không mở nổi mắt. Đứng nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, tôi đặt tay lên ngực hít sâu vào một hơi.

Bác sĩ, tìm tôi cảm thấy đau!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cậu thư kí đáng thương

Căn phòng như mọi khi thật yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bút giấy sột sạt không ngừng. Xuyên qua màn cửa nắng rơi, khuôn mặt trầm tư của Nam Cung Duệ thấp thoáng ẩn hiện.

Anh đang nghiêm chỉnh xem xét xử lí công văn trên bàn, chỉ cần liếc sơ qua anh liền có thể nhận định được vấn đề. Đóng mộc rồi kí tên, nó đã trở thành một phần cuộc sống thường ngày của anh. Nhưng hôm nay lại có một chút khác biệt.

Người bình thường nhìn vào chắc chắn sẽ không nhận ra, nhưng với những người thân thuộc anh thì lại khác.

Cấp dưới không biết sống chết nhìn vào sẽ nói: "Trời vẫn xanh, mây vẫn trắng, mặt của Nam Cung tổng vẫn hằm hằm như cũ."

Nhưng Nam Cung Thiên tình ý chắc chắn sẽ hỏi: "Không phải chứ anh hai, từ khi nào mà anh biết vẽ heo rồi?"

Phải, anh là đang vẽ chứ không phải là làm việc đâu, đừng bị bộ dạng nghiêm túc của anh lừa tình.

Hai cái má bánh bao phồng phồng, thêm cái mũi tròn quay hểnh lên, mắt híp lại cong miệng cười toe toét. Nếu để cô giáo lớp một của anh thấy được, chắc chắn sẽ mừng đến rơi lệ.

"Cuối cùng thì em cũng vẽ được heo rồi!"

Anh nhú mảy, thả chiếc bút trên tay, ngã lưng ra sau.

Con heo trong tranh nhìn anh mỉm cười vui vẻ, nhưng "con heo" bên ngoài nhìn anh một cái hai mắt lại rung rung. Đã mấy lần anh túm cô lại cận kề dò hỏi, nhưng lần nào cũng kết thúc bằng việc, cô tròn mắt nhìn anh, nước mũi sì sụp, giống như chỉ cần anh hỏi thêm lời nào nữa, thề bằng cả sinh mạng của mình, cô sẽ khóc đến ngập lụt nhà anh cho coi.

Thế là anh để cô đi.

Anh không làm khó cô không có nghĩa là anh sẽ để yên những người khác, tâm tình không tốt, anh liền hành cho cấp dưới chạy đôn chạy đáo đến lên bờ xuống ruộng. Khó nhất phải kể đến Vũ Lâm - Thư kí kiêm lái xe chuyên dụng của Nam Cung Duệ.

Từ sau khi sếp lớn lấy vợ, cậu ngoài làm thư kí kiêm lái xe ra, giờ còn phải lãnh cả nghiệp vụ thám tử tư không chuyên, đi theo điều tra nguyên nhân khiến vợ sếp mất ăn mất ngủ mấy ngày nay.

Với phương châm "Vì Boss quên thân, vì công ty ra sức phục vụ". Gầm bàn gầm tủ, mấy cô lao công quét tước mà chú ý một chút, nhất định sẽ thấy cậu ru rú ngồi một góc ở đó.

Tuy chưa học được bản lĩnh treo mình trên trần nhà như Ninja, hay như Pha-ra-ông bó xác trong tủ. Nhưng để có thể thu mình ngồi một góc như vậy, nói thật là rất kì công, bản thân cậu phải đăng kí một khoá luyện Yo-ga cấp tốc, mới có thể thu được xương cốt trong nơi nhỏ hẹp này. Tuy rằng yếu điểm của nó chính là, nếu không có người lôi ra, cậu nhất định sẽ tá túc lại đó một đêm không động dậy. T^T~

Hic, đã qua cái thời trẻ trâu nhảy Hip-hop lộn vòng vòng mà sáng ra vẫn phây phây rồi! Giờ mà cho cậu chạy một trăm mét, nói không chừng chưa đến nửa đường là xe cấp cứu đã kéo còi tới rước cậu đi rồi!

Ngày đầu hơi vất vả một tí, lẩn lộn mãi mới thoát được cái bàn mà lết về nhà, tuy sau đó cậu phải dán hơn chục cái cao dán lên người. Ngày thứ hai thì khá hơn, với trí thông minh và bản lĩnh thích ứng siêu cường của cậu, cậu nhanh chóng tìm được bí quyết giúp mình sống phơi phơi thoải mái, tuy cũng có trả giá chút đỉnh.

Khụ khụ, thật sự cậu không muốn nói ra chút nào, bởi vì nó quá mất mặt. Hic, cậu giả làm cô lao công.

Này thì son môi má hồng, mù trang điểm nên cậu tổng cả tá phấn lên mặt, trắng đến nỗi cậu nhìn mặt mình trong gương mà tim suýt chút nữa cũng ngừng đập.

Một đêm không ngủ tập trang điểm trong Toilet, một đêm đó cậu khóc hết nước mắt. Ai bảo đàn ông không rơi lệ, chỉ là chưa đến cực điểm đau thương thôi.

Ngày hôm sau vác xác đi làm, ngẩng đầu nhìn bầu trời cao cao. Rốt cuộc thì cậu cũng có thể đường đường chính chính đứng bên cạnh vợ sếp rồi!

Nói thật thì vợ của sếp là người khá dễ chịu, yêu cầu không nhiều, chỉ cầu mỗi ngày có thể đừng lỡ tay làm gãy cán chổi đã là tốt lắm rồi. Nhờ chung đụng thường xuyên, cậu và vợ sếp nhanh chóng trở thành hai bà bạn đi đâu cũng có nhau, chỉ có mỗi Toilet là cậu không chui vào.

Cho cậu xin đi! Nói gì thì nói cậu vẫn là thanh niên gương mẫu của thời đại, bị phát hiện ra mình vào nhà vệ sinh hóng hớt, chắc tuổi xuân của cậu tàn phai với cái mỹ danh "Biến thái" theo suốt đời quá!

Một lần, cậu và vợ sếp rủ nhau ăn vặt trên tầng thượng. Đồ ăn rất ngon, cậu ăn rất nhiều, không khỏi cảm thán sếp thật cưng chiều vợ, mua cho biết bao nhiêu là đồ ăn thế này. Khụ khụ, nói chính sự đi đã.

"Hân, cậu có chuyện không vui sao? Mấy ngày nay cậu ăn ít đi nhiều!"

Để làm tròn vai bà bạn, cậu cố gắng nâng cái chất giọng trầm trầm truyền cảm của mình lên cao vút, vừa quan tâm đưa mũi quýt sang.

Cô nhận lấy cho vào miệng nhai nhai, buồn phiền nói.

"Lâm Khiết này, giả sử cậu ở bên một người, dùng mọi cách để người đó được vui vẻ, nhưng lại không hiểu người đó là đang nghĩ gì. Cho đến một ngày có người nói với cậu, trong lòng người đó đã có người khác, mà cậu ngay đến cả người thay thế cũng không bằng. Cậu sẽ làm gì?"

"Tôi sẽ đâm hấn vỡ mặt!"

Vũ Lâm ca ca hay còn gọi là Lâm Khiết cô nương, nhận ra mình vừa lỡ lời dùng giọng nam xong liền xua tay, vội chữa cháy bằng cách mềm mại nói.

"Nhất định phải triệt tiêu con hồ ly tinh đó!"

Phương Gia Hân. Xem ra không chỉ mình cô là nhiễm phim truyền hình.

Cô vòng tay ôm lấy hai chân, chôn gần một nửa khuôn mặt nhỏ nhắn vào đó, giọng be bé đến đáng thương.

"Tớ cảm thấy thật hoang mang, rõ ràng biết quan hệ giữa tớ và anh ấy chưa đậm sâu đến mức, anh ấy sẵn lòng san sẻ quá khứ cho tớ. Nhưng bị người khác nói vậy, vẫn cảm thấy râm rức trong lòng."

Cậu không nói gì, cũng không biết nên dùng lời nào an ủi cô. Chỉ im lặng cùng cô ngồi đó, đôi tay ảm áp nhẹ nhàng xoa mái tóc mềm mại của cô.

Nam Cung Duệ nhìn con heo trên bàn, ánh mắt hơi trầm xuống.

Có thể nói những lời này với vợ anh, ngoài Trịnh Tuyết Linh ra không còn người thứ hai. Em trai anh mặc dù thích lo chuyện bao đồng, nhưng đối với quá khứ đã muốn chôn sâu kia, so với anh cậu còn muốn triệt để quên nó đi hơn. Ít nhất, cậu sẽ không ngu ngốc nói ra những lời tổn thương cô.

"Giám đốc, em vào được không anh?"

Bên ngoài truyền đến giọng nữ mềm mại, tinh quang trong đáy mắt chợt loé, Nam Cung Duệ trầm giọng.

"Vào đi!"

Trịnh Tuyết Linh đẩy cửa bước vào, mỉm cười quyến rũ mang theo cốc cà phê nóng và một phần ăn trưa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đường như, em thích anh mất rồi!

"Tối quá! Anh hai, anh đâu rồi?"

Thành phố đã lên đèn, dòng người hối hả ngược xuôi. Tôi hoang mang quay đầu nhìn quanh, bắt gặp bóng lưng quen thuộc liền rời khỏi ghế đá chạy theo.

"Anh hai!!"

Tôi hét lớn một tiếng gọi anh, trái lại anh giống như không nghe thấy mà một mực đi về phía trước. Tôi gấp đến độ phát khóc lên được, lại lớn tiếng gọi anh thêm lần nữa, tay chân cũng lỏng ngóng đuôi theo anh. Anh vẫn thế không quay lại nhìn tôi, chỉ để cho tôi một bóng lưng khuất dần rồi biến mất.

"Anh hai!"

Tôi lạc giọng gọi, hai mắt mông lung mờ mịt hơi nước.

Thế giới vẫn chuyển động không ngừng nghỉ, dừng như chỉ có tôi là ở yên một nơi. Thành phố sáng đèn mờ dần trong tầm mắt, tôi không tìm ra được đường về nhà.

"Đồ ngốc!"

Phía sau thỉnh thoảng vang lên giọng nói trầm thấp, tôi kinh ngạc tròn mắt ra, cũng quên luôn cả khóc.

Giọng nói này mới quen thuộc làm sao!

Đôi tay nhỏ bé lọt vào bàn tay to lớn, anh dắt tay tôi đi về phía trước.

"Lần sau không được quên đường về nhà nữa, nếu không phạt cô ngủ ở ban công!"

Bạo chúa độc tài!

Tôi âm thầm bĩu môi. Thật là, ngay cả trong mơ mà anh cũng bá đạo như vậy!

Bất giác, trong lòng không còn thấy sợ hãi nữa. Tôi dụi dụi mắt, siết chặt lấy tay anh, cùng anh băng qua con đường dài trở về nhà.

Nhà của chúng tôi!

"Ừm!"

Tôi chớp chớp tỉnh dậy, đập vào mắt là màu xanh biếc của bầu trời không gợn bóng mây. Đánh một cái ngáp rở to, tôi xoay người cọ cọ má vào người Lâm Khiết, khẽ cười.

Thật là một người tốt! Không chỉ cùng tôi ăn chơi phè phỡn, ở bên tôi bầu bạn tâm sự, mà giờ còn cho tôi mượn đuôi ngủ trưa nữa!

Tuy nhìn cô ấy có hơi khủng bố một chút, nhưng nhìn người không nên chỉ nhìn bề ngoài không thôi. Bỏ đi cái khuôn mặt trang điểm lòe loẹt đó, cùng vóc dáng cao to lực lưỡng, tôi có thể xác định chắc chắn rằng, tôi và cô ấy nhất định là cùng một họ nhà trư. (Vũ Lâm ca ca đã khóc hết nước mắt khi đọc đến dòng này!)

Bất chợt, mũi bị nheo mạnh một cái. Tôi thật khóc không ra nước mắt.

Không phải chứ Lâm Khiết, nhìn mặt cậu khóc khóc thế mà cũng là ra loại hành vi trẻ con này sao?

Mũi bị bóp chặt, miệng cũng bị bịt kín. Tôi run run. Đây là muốn giết người diệt khẩu à? Ác, cùng lắm ban nãy cô ăn bắp bị nghẹn đến trợn trắng mắt, tôi nhiều lắm cũng chỉ cười có tiếng rười rỗng hồ thôi, sao lại đi tới tình trạng này rồi?

"Còn muốn nằm tới khi nào?"

Tôi kinh ngạc. Giọng nói này nghe thật quen nha, không phải chất giọng eo éo cao đến chói tai của Lâm Khiết, mà là..

"Ông xã, sao anh lại ở đây?"

Tôi thật hoài nghi mắt mình có vấn đề, nếu không thì tại sao anh lại ở đây kia chứ, giờ này vẫn còn đang trong giờ làm việc mà? Ể, mà khoan đã! Anh có thể bỏ tay ra được không ông xã, anh tính mưu sát em đây à?

Tôi thờ phỉ phò, khuôn mặt vì thiếu dưỡng khí mà trướng lên đỏ như ông mặt trời. Đối diện với cánh cổng thiên đường đang mở ra trước mắt, còn có hẳn một tiểu đội baby mặt quần chip có cánh bay. Tôi trợn mắt, chụp tay anh cản xuống một phát.

Cho chừa cái tội chơi ác nè! Xem lần sau anh còn dám bịt mũi em nữa không thôi?

"Tại sao lại trốn tránh?"

Cái chi mô?

Tự dưng anh quăng một câu không đầu không đuôi như thế, với tình hình não bộ đang trì trệ hoạt động của tôi, khó mà lí giải được anh là muốn ám chỉ điều gì. Mà kệ đi, cần anh quan trọng hơn, đầu phải lúc nào cũng được dịp cắn anh đâu, phải biết trân trọng khoảng thời gian ngắn ngủi quý báu này.

Nghĩ thế, tôi dờ miệng sang chỗ khác cạp cạp.

Hạnh phúc quá! X"D (Mồ sùi:=")

Mặt bị anh bắt được, cũng không quân cái tay bị dính đầy nước miếng còn nằm trong miệng tôi, anh dùng cái tay còn lại nâng cằm tôi lên, làm cho tôi đối diện thẳng với tầm mắt của anh.

Anh cúi đầu, về mặt chuyên chú gọi cảm đến chết người. Tim tôi đập bang bang, nhiều khả năng sẽ văng luôn khỏi lồng ngực.

Bác sĩ, gọi luật sư gấp, tôi muốn viết di chúc!

"Tại sao lại trốn tránh?"

Anh trầm giọng hỏi, nghiêm túc nhìn thẳng vào tôi, khoảng cách gần kề đến mức, tôi dường như thấy được vẻ mặt ngốc ngốc của mình trong mắt anh.

Tôi biết anh muốn hỏi gì, nhưng có nhất thiết phải mặt kề mặt gần nhau như thế này mà hỏi hay không? Với cái khoảng cách ước chừng năm cen-ti-mét này, không nghi ngờ gì nữa, cam đoan cà chua cũng không đỏ bằng mặt của tôi.

Bác sĩ, tôi bán loạn đến quên luôn cả thờ!

"Nếu cô hỏi, tôi có thể đã nói cho cô biết."

Nhịp tim của tôi dần trầm tĩnh lại, không biết vì sao nhưng dường như tôi cảm nhận được, trong lời nói của anh dẫn theo chút hụt hẫng khó phát giác.

Tôi há miệng nhả tay anh ra, không như mọi khi ngượng ngùng tìm cách lẩn trốn ánh mắt anh. Trái lại, giờ phút này tôi lại có được sự bình tĩnh đến khó tin.

Tôi vươn tay kéo áo anh xuống, trước sự kinh ngạc của anh, như chuồn chuồn lướt hôn nhẹ lên môi anh.

"Dường như, em thích anh mất rồi!"

Tôi có cảm giác thật kì lạ! Rõ ràng là tôi đang cười đó, nhưng không hiểu sao nước mắt lại rơi xuống, muốn đưa tay lên lau, lại bị anh giữ chặt lấy.

"Đồ ngốc!"

Tiếp theo, không còn âm thanh nào nữa. Tôi nhắm mắt, chìm đắm trong sự ôn nhu khó tin của anh.

Hoàng hôn buông xuống thật đẹp biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Ông trời ơi, lại bị em chồng bắt gặp lúc làm trò!

"Gia Hân, em mang cái này vào kho giúp chị nhé!"

"Dạ, được ạ!"

Nhận lấy cái xô từ tay chị Hạnh xong, tôi như ông mặt trời cười đến toe toét rục rịch, thành công phát huy hết năng suất làm mờ mắt toàn bộ người xung quanh. Tôi vui vẻ vác theo cái chổi rồi đi, để lại các cô các chị nhìn nhau mặt đầy dấu hỏi chấm.

"Có chuyện gì mà trông con bé vui thế nhỉ?"

"Hay là con bé vừa trúng số đặc biệt ta? Tôi thấy con bé cười suốt từ chiều ngày hôm qua kia!"

"Ồh, dám lắm nha!"

Mọi người trầm trồ, lát sau đổi thành trầm mặc, chị Hồng còn nghiêm túc hỏi.

"Phải hôm qua con bé dọn Toilet phòng A không? Toilet mà tất cả gương trong đó đều đồng loạt vỡ ấy?"

Mọi người im lặng nhìn nhau, lát sau một chị can đảm lên tiếng hỏi.

"Con bé hát à?"

Không có ai trả lời, bởi mọi người đều bận chìm đắm vào sự kiện kinh hoàng ngày trước.

Phượng Gia Hân cất giọng hát = Kính thủy tinh xuất hiện tia nứt + Cá trong chậu bạo động nhảy lẫn tăn đập đầu vào nhau + Người đi đường vô tội hai mắt trắng dã nằm la liệt + Chim bồ câu cũng ít đi vài con vì bị tăng xông máu.

Tôi nhìn chị nhìn tôi, trong mắt chúng ta là sự thật không thể chối cãi.

Sức công phá thật đáng sợ! QAQ|||

Tôi đi chưa xa lắm, chỉ vừa đủ để nghe được tất cả những gì các chị nói thôi. Khụ khụ, đầu phải tôi muốn sở hữu giọng hát vàng oanh của Chai-en đâu, là bẩm sinh thế đó chứ! Hic, nhưng mà cũng đầu đến nỗi khó nghe như các chị nói đầu nhĩ? Nhĩ nhĩ nhĩ?

Còn nhớ một lần cùng mấy nhỏ bạn đi hát Karaoke, sau khi chuyển tay nhau rồi đến lượt tôi hát. Lạc Lạc, nhỏ bạn thân nhất thời cấp ba của tôi, đã vịnh vai tôi mà nghiêm túc nói rằng.

"Vi hoà bình thế giới, cậu đừng bao giờ cất giọng hát nữa nhé!"

..Tìm tôi tan nát, mộng ca sĩ cũng vỡ tan tành. Bác sĩ, có thuốc nào trị được tổn thương cấp tính không, cho tôi một liều với! TT.TT

Mà thôi, cái nào khó quá bỏ qua đi, quay trở lại vấn đề quan trọng trước mắt.

Lí do tôi khiến tôi vui đến ngê ngao hát như vậy chỉ có một mà thôi, nhưng không phải là trúng số như các chị đã đoán đầu nhé, mà còn hơn thế nữa kia.

Ông xã và tôi, hí hí, rốt cuộc cũng có first kiss nhau rồi! X"D

Tung bông, tung bông. Tôi phải cất băng rôn ăn mừng sự kiện đề đời này mới được! Yeahh!!! TT^TT9

E hèm! Tuy bình thường tôi cũng có nhân lúc đêm khuya mà tán công anh, hơn nữa còn tán công rất dữ dội. Khụ khụ. Biết đánh lén là thói quen không tốt, nhưng sắc đẹp trước mắt, ai mà bỏ qua được cơ chứ. Huống hồ, tôi đã kiểm chế lắm rồi đó, chỉ hun anh có vài chục cái thôi. Khụ khụ.

Dường như, em thích anh mất rồi!

Bùng một phát, tôi thành con tôm luộc, không dám tin là cũng có thời điểm tôi bạo dạn như vậy. Trước đây thời điểm còn quen bạn trai cũ, mặt dù sớm chiều thân thiết ở bên nhau, nhưng ngay cả một câu tôi thích anh hay anh thích tôi đều chẳng có, quan tâm trở thành một loại xa xỉ, cứ thế quen nhau rồi cứ thế đẩy nhau đi.

Tôi tự nghĩ, lúc chia tay XXX.. Khụ, mọi người thông cảm, đầu óc của tôi không được tốt lắm, thường là nhớ trước quên sau, mà tôi mà có sai tôi đi mua hành tỏi hay gì đó, chắc chắn chưa đến năm phút sau sẽ thấy tôi trở về với hai quả chanh trên tay. =."

À mà tôi nói tôi đâu rồi ấy nhĩ? A, hình như là đang tới đoạn anh bạn trai có nốt ruồi de chó của tôi. Đúng vậy đấy, khi chia tay tôi cũng buồn lắm, cả ngày hết ăn rồi lại ngủ, ngủ dậy rồi lại ăn, cứ lập đi lập lại như thế cho đến một ngày tôi leo lên cân và nhận ra rằng.

Ồ, chuẩn bị đem ra chợ bán heo được rồi! TT.TT

Tôi không lãng phí quá nhiều thời gian để khóc, cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ níu kéo cứu vãn mối quan hệ này. Có lẽ khi quen nhau, cả tôi và anh đều không đặt nặng tình cảm với đối phương. Vậy nên anh mới có thể dễ dàng nói lời chia tay, mà tôi thì cũng dễ dàng buông tay anh như thế. Nhưng với ông xã nhà tôi thì lại khác, tôi đặt nhiều kì vọng vào mối quan hệ này, nhiều đến mức, chỉ cần anh không chú ý đến tôi thôi, tôi sẽ cảm thấy tâm đau như muốn vỡ vụn.

Tôi biết, kì thực tôi ghen tị với mối tình đầu của anh. Trong mắt mọi người, anh lạnh lùng lại vô cùng bá đạo. Nhưng đối với tôi, anh lại là người ôn nhu hiếm có trên đời. Khụ, tôi biết suy nghĩ của tôi có phần cảm tính, nhưng biết làm sao đây, anh là chồng tôi mà, không thiên vị anh thì thiên vị ai bây giờ?
cười

Trịnh Tuyết Linh nói:"Cô thật đáng thương, chỉ là một kẻ thay thế không hơn không kém!"

Trịnh Tuyết Linh lại nói:"Biết vì sao anh ấy lại chọn cô không? Bởi vì mới lạ, bởi vì tò mò cuộc sống của những người dân thường như cô. Mà một khi

hứng thú qua đi, anh ấy sẽ không do dự mà đem cô vứt bỏ."

Trịnh Tuyết Linh cười, rất xinh đẹp nhưng cũng rất tàn nhẫn: "Những thứ vốn không phải của mình, cho dù có đánh đổi tất cả thì cũng chỉ là trò cười. Đừng vọng tưởng thêm nữa, tình yêu của anh Duệ là thứ cả đời cô cũng không thể đạt được."

"Phuong Gia Hân, tôi thương hại cô!"

Xạt xạt.

Dùng cháo hát lại.

Ha ha, thành công đồ đòn nhá!

Ai nha, phải nói chứ! Mấy câu vừa rồi cô vào phim kiếm hiệp lừa tình còn được, chứ đây là phim hiện đại đấy nhé, không dễ lừa đâu đó! *cười*

Từ thuở mọi người còn chạy nhong nhong cỡi trường tắm mưa, tôi đây đã biết đến soái ca là gì. Phim Hàn Quốc, phim Ấn Độ, phim Trung Quốc,... có thể loại nào mà tôi chưa luyện qua chứ. Mấy cái lời thoại công kích mang tính sát thương đó, tôi đây nghe riết mà học thuộc lòng luôn rồi.

Nói cô nghe, lần sau thay vì tốn thời gian canh tôi vào Toilet. Chẳng bằng cô mời tôi ra quán nước nào đó, không nói không rằng trực tiếp đưa luôn phong bì. E hèm, biết đâu tôi lại nhận thì sao? Khụ khụ, nhưng có nhường anh hay không thì còn chờ xem xét nha! *cười*

Đạp đất bay lên trời.

Ya~Cảm giác thật thích quá đi thôi! Anh hôn tôi, anh hôn tôi đó!!!

Cánh cửa thiên đường giống như mở ra mừng tôi bước vào, những thiên sứ nhỏ bé mặt bím thì mỉm cười nắm tay tôi, dung dăng dung dẻ nhảy chân sáo đi qua các cánh đồng. Cừu con, thỏ con, chim chim con.. Chúng ta hãy cùng nắm tay nhau xoay vòng tròn hạnh phúc đi nào~

"Phuttt!!!"

Hả? Ở đây còn người khác ngoài tôi sao?

Thoáng chớp mắt qua, tôi giống như từ trên thiên đường mà bị đạp xuống địa ngục, mở to mắt không dám tin nhìn người đang chống tường ôm bụng cười khì khì kia.

Ông trời ơi, để con chết luôn đi cho rồi! Sao lần nào cũng xui xẻo bị em chồng bắt gặp lúc đang làm trò thế kia!

Tôi thật khóc không ra nước mắt nhìn cậu cười đến không nhặt hàm lên được. Cũng phải thôi, ai mà nhìn thấy tôi lúc này, mười người thì hết chín người bỏ chạy, mà người dũng cảm duy nhất thì sẽ bấm số gọi ngay đến cơ quan an ninh để nhận được hỗ trợ. Mọi người hỏi tôi vì sao ấy à? Hic, thì cũng tại..

Những thiên thần và những sinh vật bé nhỏ ở cõi trên mây kia, quy về thực tế chính là chổi lau nhà, cái xô nước và vô số dụng cụ đồ nghề khác. Không thể tin được là tôi đã ôm chúng quay hơn cả trăm vòng cơ đấy, và hơn thế nữa là.. Oẹ oẹ, hình như vừa nãy tôi còn hôn chổi lau nhà! TT.TT

"Em đến đây có việc gì à?"

Dùng không muốn nhưng tôi vẫn phải mở miệng hỏi, nhìn cậu run run môi cười mà hai mắt tôi giật giật.

"Vừa nãy thì có thật, nhưng nhìn thấy chị khiến em quên mất rồi!"

Tôi.. Đi đi đi đi. Lạy trời, hãy để con thành công bơ cậu em chồng này đi. Nhưng tôi biết, trời cao nào nghe thấy, bởi đi được vài bước thì tôi đã bị cậu túm lại.

Cậu cười.

"Em đùa thôi, em đến đây tìm chị là có việc nha!"

"Chị sao?"

"Phải."

Tôi chỉ vào mặt mình, hơi kinh ngạc một chút.

Người cả tháng nay bật vô âm tín, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không thèm gọi. Ai nha, giờ mới nhớ ra là tôi chưa cho cậu số. Khụ khụ, nhưng mà cậu đến đây tìm tôi có việc gì cơ chứ? Nghi ngờ quá, đừng nói là cậu đến để rủ tôi đi ăn nha? =.=

Lau nước miếng. Ôi, tôi mới nhớ làm sao cái hương vị chua ngọt của thịt sườn! Từ dạo ấy đến nay, đã bao lâu rồi tôi chưa nếm lại cái món ngon nhân gian đó?

Ưc. Cơ mà..

Tôi đáng thương nhìn cậu, kiềm chế không để nước mắt rơi, rung rung nói.

"Tiểu Thiên, chị nói trước là chị không thể đi cùng em đâu nhé! Còn về phần nguyên nhân thì.."

Thì bởi vì anh chứ sao! Hic!

Sau sự cố bất đắc dĩ phải ngủ ngoài ban công kia, mặc dù sau đó được anh đưa vào nhưng vẫn để lại bóng ma trong lòng tôi không nhỏ. Cũng kể từ ngày ấy, tôi đối với mọi yêu cầu của anh đều nghiêm chỉnh chấp hành. Chẳng hạn, chuông reo ba lần là bắt máy, ngay cả đi tắm hay đi cầu đều phải mang theo bên mình. Anh đã chuyển sang loại điện thoại chống thấm nước nên cứ vô tư mà dùng, miễn sao đừng đem nó đi ngâm luôn là được.

Giờ cơm trưa đứng bữa đều phải ghé văn phòng anh, tuân thủ liên ba quy tắc: Ăn không nói, nhai kỹ và nuốt trôi. Sau khi ăn xong thì ngồi yên 15p, trong 15p đó cho phép tắm đủ thứ chuyện trên đời, từ việc các cô "quánh" bài trong giờ nghỉ, cho đến các nhân viên chơi game đào mỏ trong công ty. Ha ha, đợi tôi nói mỗi miệng rồi, anh lại bảo tôi đi ngủ. =.=

Tan ca tôi cũng không xuống dưới nhà xe mà đợi anh, thay vào đó trực tiếp lên văn phòng ngồi chờ anh xong việc rồi cùng về. Tóm lại, một ngày của tôi đều vòng vòng quanh quần bên người anh. 24 giờ trừ đi những giờ làm việc, phải có hơn 15 tiếng chúng tôi dính sát nhau như keo dán sắt, chẳng biết là anh canh tôi hay tôi đang canh anh nữa.

Là heo có gì sai: "Bác sĩ, tâm lý của vợ chồng nhà tôi có vấn đề sao?" @Bác là bác bác sĩ.

Bác là bác bác sĩ: "Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức! Vấn đề của hai vị, y học hiện đại đã bó tay rồi!"

Là heo có gì sai: "..."

Nhắc mới nhớ, gần đây tôi cũng chẳng thấy Trịnh Tuyết Linh đâu. Thật lạ, văn phòng của anh ngoại trừ tôi thì cũng chỉ có một người gọi là Điền Khả Dật ra vào. Mặc dù biết nhau đã hơn một tháng nay, nhưng số lần trò chuyện của chúng tôi ít ỏi tới đáng thương. Hầu hết thời gian anh ấy đều cùng ông xã tôi bàn việc, không thì cũng nói được dăm ba câu, nhưng tôi chẳng nhớ rõ nội dung lắm, bởi vì khi đó tôi đã mơ màng gục trên đùi ông xã rồi.

"Không sao đâu, em biết chị đang lo điều gì mà!"

Giọng của cậu thanh lịch vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, tôi ngẩng đầu trông thấy cậu đang cười, vẫn là nụ cười 500W chói mắt đó.

Thật sao?

Tôi cảm động nhìn cậu. Chưa bao giờ tôi thấy cậu đẹp trai như bây giờ!

Cậu mỉm cười hiền hoà, ồii, sao mà nụ cười lại thánh thiện đến thế! Cậu bảo tôi đợi chút rồi quay ra sau lục cái ba-lô..

..Tự dưng thấy cái cảnh này có chút quen quen nha? Sẽ không phải là..

"Ta-da! Nhìn xem em mang gì cho chị này!"

Cậu vui vẻ cầm một cái bọc giấy gói ra trước mặt tôi, mỉm cười ngời ngời mà nói.

"Chị cảm động lắm chứ gì? Em biết mà, làm gì có ai hiểu chị hơn em nữa chứ! Bắp này chị, ăn đi cho còn nóng!"

..Troll nhau đến thế là cùng!

Chẳng biết cậu thật sự là nai tơ hay là sói đội lột cừu, cũng chẳng thèm ngó lấy cái mặt ba chấm đang đơ ra của tôi, cứ thế mà phá lên cười.

"Đúng là em có duyên với cái cô bán bắp chị ạ, vừa bước chân ra khỏi nhà đã thấy cô ấy đẩy xe bắp đến. Em mua có hai trái thôi, nhưng cô thấy em đẹp trai nên khuyến mãi cho thêm vài trái nữa, ha ha ha!"

..Bác sĩ, ảo tưởng cũng là một loại sức mạnh đúng không? Tôi lo quá, hình như em chồng nhà tôi bị ảo tưởng nặng bác sĩ ạ!

Nói tới nói lui một hồi, chẳng biết từ bao giờ tôi đã đứng cạnh cậu mà cạp bắp ngon lành nữa. Ha ha, ha ha. Ai cười với tôi cái đi. TT.TT

"A, suýt nữa thì quên, lần này đến cùng em còn có một người nữa!"

Mãi mê cạp bắp khiến em chồng mới sức nhớ ra lí do mà cậu đến đây ngày hôm nay, cậu kéo tay tôi lại gần khung kính thủy tinh rồi bảo tôi nhìn xuống.

Chỉ thấy bên dưới là một chiếc ô tô đời mới bóng loáng, chễm chệ đậu ngay trước cửa công ty. Tôi mãi mê chăm chú đoán xem ai ở đang bên trong, nên đã không thấy được cậu nhìn tôi mà cười, nhân nhả móc điện thoại ra nhấn số gọi đi.

Chiếc xe vốn khép cửa kín mít bỗng mở ra, một người phụ nữ ăn mặc sang trọng liền bước xuống. Thoạt nhìn bà cũng phải hơn bốn mươi tuổi rồi, nhưng nhờ dưỡng nhan tốt nên bà trông vẫn trẻ như hồi đôi mươi, chỉ có điều..

Trái bắp găm nham nhờ trên tay tôi rớt lạch bạch trên sàn, tôi tròn mắt nhìn vị phu nhân trông quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn kia. Mặc dù đây là tầng 15 nhưng tôi vẫn nhận ra người bên dưới là ai, nhất là khi bà còn quay lên tháo kính mắt ra nhìn tôi mà cười.

Mẹ.. Mẹ chồng?!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Nắm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Mẹ chồng tác chiến

Tích.. Tắc..

Tích.. Tắc..

Boongggg..

Thời gian trôi qua theo từng thìa súp của tôi.

Căng thẳng, căng thẳng quá! Tại sao mẹ chồng và em chồng lại nhìn tôi như vậy?

Một giờ trước, tôi hiền ngang được vệ sĩ của mẹ chồng vác ra khỏi công ty tổng vào xe.

Hai mươi lăm phút trước, tôi được em chồng săn sóc tận tình đưa qua cho một túi bắp.

Mười phút trước, cuối cùng tôi cũng đặt mông vào ngồi trong một nhà hàng thoạt nhìn có vẻ cực kì sang trọng này.

Mẹ chồng rất quý tôi, gọi toàn món tôi thích, hơn nữa giá trị dinh dưỡng còn rất cao, hết như đang tắm bồ vũ béo tôi vậy.

Em chồng rất quý tôi, đến tận lúc món đầu tiên được bê lên, cũng là món súp rau củ, cậu vẫn tận tình săn sóc mà bê bắp rắc vào cho tôi, còn cười bảo là không nên lãng phí lương thực.

Tôi tròn mắt.

Đáng ghét, cậu làm hư Tô súp của tôi rồi! QAQ

"Ra đây là lí do cô Ngô ngập viện sao?"

Mẹ chồng là người đầu tiên lên tiếng sau 5 phút trầm mặc. Nhưng mẹ chồng ơi, sao con chẳng hiểu mẹ đang nói gì hết vậy? Cô Ngô làm sao cơ ạ?

Tôi còn chưa hiểu ra sao, đã thấy em chồng gật gật đầu, còn tỏ vẻ nghiêm túc nói.

"Đúng là phải thấy tận mắt thì mới tin được! Chị dâu, chị đúng là thiên tài!"

Giờ thì tôi triệt để mù mờ. Sao tôi có cảm giác như không sống cùng thế giới với hai người họ vậy nhỉ? Nếu không thì tại sao mẹ chồng và em chồng rõ ràng là nói tiếng địa cầu đó, mà rơi vào tai tôi thì cứ như ngôn ngữ ngoài hành tinh vũ trụ, khiến cho tôi ù ù cạc cạc chẳng hiểu ra sao. Tôi chẳng qua chỉ là ăn súp thôi mà? (Mồ sùi! "Đó mới là vấn đề đấy!")

Lưng và ghé tạo thành một góc chín mươi độ với bàn ăn. Chuẩn!

Khi dùng bữa không được mở miệng quá lớn, chỉ he hé vừa đủ để nước lọt qua kẽ răng. Chuẩn!

Góc nghiêng trị tuyệt đối bốn mươi lăm độ giữa tay và thìa, khi múc súp cũng không phát ra tiếng "Keeng Keeng" mất lịch sự. Chuẩn!

Cuối cùng là không và nhanh và đại vào mồm, thay vào đó là từng chút từng chút đổ vào, nhè nhè như nhều giọt cà phê. Chuẩn!

Rõ ràng là tôi đã nằm lòng học thuộc những quy tắc cơ bản của bàn ăn, vì có gì mà mẹ chồng và em chồng lại ngây ra nhìn tôi đến không khép miệng được kia?

Sờ sờ mặt. Bộ trên người tôi có dính gì à, sao hai người lại nhìn tôi chằm chằm vậy? Má ơi, đừng nói là ban nãy cạp bắp nên bị dính vào mặt nhé?

Tôi đưa tay liều mạng lau lau, nhưng lau cả nửa buổi mà vẫn chẳng thấy hột bắp nào, trái lại còn bị cậu em chồng Nam Cung Thiên "Ha ha" cười thẳng vào mặt.

"Mẹ, mẹ đã tin con chưa? Con nói rồi mà, anh hai và chị dâu đúng là trời sinh một cặp không sai đi đâu được."

Nghe được một lời này của cậu, đôi này đúng là không còn gì hối tiếc nữa. Tôi cảm động hai mắt ngấn lệ, rung rung mà nhìn cậu.

Em chồng, trước đây là chị trách lầm em, không ngờ trong mắt em chị lại tỏa sáng đến như vậy, hình tượng đã vĩ đại sánh ngang tầm với anh em cơ đấy!
Em chồng à ~ ~ ~ !!!!

Phút thứ 89 trước khi tôi cảm động muốn nhào tới ôm cậu, thì "Hoéttt" một tiếng, tôi bị trọng tài chụp lại ịnh ngay cho một thẻ đỏ. Tôi trợn mắt không thể tin được nhìn cái người vừa giây trước đưa tôi lên đỉnh vinh quang, giây tiếp theo sau đó đã đập cho tôi một phát trượt dài xuống thảm cỏ.

Cậu nói.

"Này nha, anh hai có bao nhiêu bận rộn thì chị dâu có bấy nhiêu nhàn rồi. Anh hai thì suốt ngày tắt bật công sự ngược xuôi, chị dâu thì chỉ hận không thể lăn đùng ra đâu đó mà chém giết phim Hàn. Anh hai thì lạnh lùng bá đạo thành tính, chị dâu thì suốt ngày nhí nhố thả hồn lên mây. Anh hai thì ăn ít vẫn chê nhiều, chị dâu thì ăn nhiều vẫn chê ít. Anh hai chấm chấm chấm chấm, chị dâu chấm chấm chấm chấm. Kết luận, hai người đúng là một đôi tiên đồng ngọc nữ."

OAO. Đây là cái kết luận nghịch lý nhất mà tôi từng nghe thấy.

Mẹ chồng nhìn chúng tôi mắt to mắt nhỏ, chỉ "E hèm!" một tiếng để nhắc nhở sự tồn tại của mẹ. Sau khi đưa mắt trừng cậu một cái, mẹ mới quay sang nỉm cười hiền hoà với tôi.

"Hai con đã tiến triển tới bước nào rồi? Đã A, B hay C chưa?"

Trầm mặc.

"A, B, C? Đó là bảng chữ cái tiếng anh ạ?"

Tôi ngượng ngùng đưa tay gãi mặt, hai má đỏ ửng hây hây nói.

"Mẹ à, ngoại ngữ của con không được tốt lắm!"

Ngụ ý, trình chuyên môn của con nhận ra được mặt chữ đã là tài rồi!

Một câu nói buông ra, cả một phòng rộng lớn chỉ ba người chúng tôi liền lặng ngắt như tờ. Mẹ chồng thì ngáy người nhìn tôi, em chồng thì liêu mạng ho khù khụ mà lên tiếng nhắc nhở.

"Chị dâu, ABC ở đây không phải là bảng chữ cái như chị nghĩ đâu."

"Chứ là gì nha?"

Tôi tròn mắt đáng thương nhìn cậu, nghe cậu từ tốn giải thích.

"Chị dâu, ABC là một thuật ngữ dùng trong chuyên môn. Khụ khụ. Có lẽ thời nay người ta không dùng nhiều đến thuật ngữ này nữa, nhưng nếu quay lại cách đây khoảng ba bốn năm về trước, một đứa trẻ lên ba cũng có thể nói cho chị nghe nó có nghĩa là gì."

Ặc, đầu tôi lại quay mòng mòng nữa rồi! Bác sĩ, tôi phát hiện cậu em chồng nhà tôi rất có năng khiếu trong việc làm cho tôi đàn mất ra!

Cậu nhìn tôi cười hi, lại nói tiếp.

"Đơn giản ra là, A là nắm tay, B là ôm ôm hôn hôn một chút, C là.. Hi hi, không cần em nói thì chị cũng tự hiểu ha?"

Ồ, hoá ra ABC còn có ý nghĩa trừu tượng vậy sao? Bác sĩ, tôi thấy như cả thế giới mới vừa mở ra trước mắt tôi.

Để xem nào, AB thì không thường xuyên nhưng vẫn xem như là có, ít ra thì anh vẫn vui vẻ nắm tay tôi dù không chịu tiến xa hơn là hôn hôn một chút. E hèm, chỉ có C là vẫn nằm trong phạm vi trong sáng chưa vượt rào thôi.

Tôi đưa mắt nhìn cậu lại đưa mắt nhìn mẹ, mặt thì như vậy OAO.

Mẹ chồng thấy tôi trợn to mắt há hốc mồm, liền bữu môi tỏ ý không bằng lòng nói.

"Cứ im lặng chờ đợi tin vui của hai con, chẳng khác gì là há miệng mà ngồi chờ sung rụng. Mẹ nghĩ kĩ rồi, hai con lúc nào cũng bận việc này việc kia nên mới không có thời gian mà bồi dưỡng tình cảm."

Không hổ danh là người đi trước, mẹ quả là một phát nhìn thấu tâm sự của tôi.

Không thể trách tôi không nỗ lực trong việc tán công anh, tôi tán công cũng dữ dội lắm đó chứ, chỉ là tôi chuyên về mảnh đánh du kích bằng đêm thôi.

Mẹ chồng nói đúng, anh thì quá bận rộn trong khi tôi thì chỉ có thể chờ đợi. Cứ thế này thì mãi đến khi cậu em chồng Nam Cung Thiên nhà tôi lấy được vợ, tôi và anh chắc đầu hai thứ tóc rồi mà vẫn chẳng makan được gì. May mắn mà có mẹ chồng ở đây, với kế hoạch sớm ngày được thấy cháu nội của mẹ, mẹ nhất định sẽ dốc toàn tâm toàn lực mà lên kế hoạch tác chiến giúp tôi. Ha ha ha!!

Mẹ chồng nhìn tôi trầm ngâm, lát sau nói.

"Mẹ thấy, hai đứa vẫn là cần một không gian riêng tư để bồi đắp tình cảm."

"Phải phải, mẹ nói đúng! Phải bồi đắp thiệt nhiều mẹ à!"

Tôi ra sức gật đầu, về mặt thì hí hờn. Gì chứ cái khoảng ăn chơi nằm vùng thì tôi giỏi lắm!

Chỉ là..

"Nhưng con phải làm sao đây ạ?"

Mẹ chồng vỗ đùi, vô cùng hào hứng mà lớn tiếng khiến tôi giật mình.

"Hỏi hay lắm! Không có vấn đề gì, con đừng lo, cứ tin tưởng ở mẹ là được!"

Tôi chồm qua bàn cầm tay mẹ, cực kì tha thiết nói.

"Mẹ à, con chỉ biết tin tưởng vào mẹ mà thôi!"

Mẹ chồng cười tủm tỉm, nhân tiện nhét vào tay tôi hai tấm vé mà mẹ vừa lấy trong giỏ ra. Mà khi nhìn đến chúng thì tôi..

"Đừng kinh ngạc như vậy, mẹ đây đương nhiên là có chuẩn bị mà đến!"

Mẹ chồng cười, vô cùng tự tin mà mỉm cười chói lóa. Trong giây phút đó, dường như tôi đã nhìn thấy bác sĩ đứng ở đầu giường bệnh, ghi ghi chép chép rồi quăng cho tôi một câu.

"Cô làm gì mà suýt nữa thì trụ tim thế? May cho cô là tôi cấp cứu kịp thời đấy nhé!"

Biết không, cảm tưởng của tôi lúc nhìn thấy tấm vé? Chính là..

Ông trời ơi, rốt cuộc thì con cũng nhìn thấy heo bay rồi!

"Con dâu, đi nghỉ mát vui vẻ, đây là món quà đặc biệt mà mẹ dành cho hai đứa!"

Mẹ chồng và em chồng nhìn nhau cười, tiếp theo hai người quay lại nhìn tôi hai mắt phát sáng.

"Tuần trăng mật ở thiên đường Bora Bora!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Lòng đàn ông sâu như biển rộng

Trời xanh nắng ấm, phóng mắt ra xa là cánh hải âu đang nghiêng mình đảo cánh. Khí hậu trong lành mát mẻ, cảnh vật sống động đẹp tươi, thật không hổ danh là một trong những hòn đảo tuyệt nhất thế giới.

Vali nặng trĩu trên tay tôi rơi xuống, tôi đảo bước nhìn ra khung cửa lấp lánh nắng vàng, cười.

Ôh, con cá mập đang bơi mới vui vẻ làm sao!

Gào thét. Sang chỗ khác mà bơi đi nhé! Gào thét-ing.

..Tôi, Phương Gia Hân, năm nay 24 tuổi, thật sự đã đến quần đảo thiên đường Bora Bora!

Kể từ ngày mẹ chồng tuyên bố cho chúng tôi đi nghỉ mát, tính ra cũng không quá bốn ngày, tôi đã có thể ở nhà mà chuyên tâm sắp xếp hành lí.

Nói xạo đấy, chuyên tâm được mới ghê! Tôi suốt ngày cứ thả hồn lên mây, làm chuyện gì cũng lơ đã lơ đã.

Lần đầu tiên xuất ngoại, nói thật tôi cũng không rõ cảm giác của mình là gì. Vui thì cũng có vui thiệt, háo hức chờ mong cũng có đôi chút, nhưng nhiều hơn vẫn là trống rỗng. Nhất là khi nửa đêm giật mình tỉnh giấc nhìn sang bên cạnh, anh vẫn chưa về.

Dạo này anh thật bận, trước đây khoảng 6, 7 giờ là anh đã có thể cùng tôi dung dăng dung dè mà dạo chơi bát phố. Tuy không giống như những đôi tình nhân đi đến đâu là tung tim đến đó, nhưng ít ra thì dù có đi đâu, anh vẫn sẽ nắm tay tôi mà đợi tôi đi cùng.

Có lẽ mọi người không biết, nhưng ông xã nhà tôi kì thực là một người sống rất tình cảm. Nếu không phải tôi banh mặt ra mà nhìn đến lác mắt, đem trái tim này ném luôn cho anh. Có lẽ tôi sẽ không bao giờ biết được, đằng sau vẻ ngoài lạnh lùng của anh là một con người như thế nào.

Anh vẫn gọi điện, thường xuyên và thường trực. Trừ lúc tắm gội và hát nghêu ngao ra, tôi vẫn bắt máy mà tám đều đều, ngay cả khi làm cách mạng trong nhà cầu. _ _ _|||

Tôi vẫn như trước đây, đói bụng thì ăn, buồn ngủ thì lăn giường. Cuộc sống ban ngày vẫn vô tư lắm, không có anh ở bên, tôi vẫn sống như thường, chỉ là.. Đã quen được anh ôm vào lòng mỗi khi thức dậy, giấc ngủ về đêm mới khó khăn làm sao.

Tôi biết vì những ngày nghỉ mát này, đã mấy đêm rồi anh chưa được tròn giấc. Bao nhiêu sự vụ cứ đổ dồn đổ dồn, khiến cho anh đã bận nay lại càng thêm bận.

Nhiều khi tôi thật muốn chạy tới chỗ mẹ chồng, báo mẹ hỏi vé, tôi và anh không đi nữa. Nhưng nhìn anh cố sức như thế, tôi chỉ có thể cắn răng mà hằm canh tầm bố anh thôi. Tuy nhiên hậu quả sau đó, tôi được mời lên phòng để tường trình về lí do tạo ra chất nổ trong nhà bếp. Hôm được anh báo lãnh về, nói thiệt, tôi chỉ muốn chui xuống cái cống ngầm gần đó mà chôn thân cho rồi! TTxTT

"Ngu ngốc!"

Em biết, không cần phải nói đâu anh à! TT.TT

"Ngu ngốc!"

Hu hu, có cần phải lặp lại những hai lần không anh! TT^TT

"Thật sự là rất ngu ngốc!"

Em.

Chụt!

Mất tôi trọn to, kinh ngạc đến muốn lòi tròng

Oaa...!! Anh đang làm gì giữa đường giữa phố vậy nha?!!! Bà con thấy hết rồi kia, ngưng chết mất!!!!

Anh cúi đầu chuẩn xác "Chụt!" một phát lên môi tôi, biến tôi thành nguyên con tôm luộc ngay giữa lòng lè đường. Cũng may là sau vụ nổ người tôi đen sì lì, bằng không thì với xác xuất mọi người nhìn tôi như thể người ngoài hành tinh kia, tôi sớm đã quăng dép mà bỏ của chạy lấy người.

Khụ khụ, anh thật là! Lúc người ta thom tho đẹp sẽ thì không ra tay, toàn nhằm ngay những khi biến dạng đến má cũng nhìn không ra mà hạ môi không lưu tình.

Bác sĩ, học-môn của tôi không có vấn đề gì chứ? Hình như chỉ những thời khắc tôi biến thân thành than đen, anh mới có hứng thú với tôi thì phải?
khóc

Ngã ra chiếc đệm giường mềm mại, tôi không khỏi thờ dãi một hồi.

Anh nói có việc cần đi gọi điện nên nhận phòng rồi bảo tôi ngồi chờ, nhưng gần nửa tiếng rồi mà vẫn chưa thấy anh quay lại. Không phải tôi lo lắng hay cảm thấy bồn chồn gì đâu, cũng không hề có chút bất an khi ở trên một đất nước xa lạ. Nhấn mạnh, là không hề nhé.

..Ôi, thôi được rồi! Tôi thừa nhận, tôi quả thật là có chút bất an!

Thử nghĩ mà xem, làm gì có trạch nữ nào mà chịu rời vô ốc đi xa như tôi được chứ. Nhất là khi tôi còn bị mù đường, và vui hơn, tôi không biết nói tiếng anh. Nếu lỡ đâu mà tôi bị lạc một cái, thì thôi rồi, kết cục của tôi coi như xác định. QAA

Lắng nghe nhịp sóng vỗ rì rào như gần kề bên tai, thỉnh thoảng lại truyền tới những tiếng cá bơi đập nước. Tôi lim dim mắt, mơ mơ hồ hồ ngủ lúc nào chẳng hay.

"Ông xã, anh đâu rồi?"

.

.

Màn cửa pháp phòng đón từng đợt gió biển, nắng vàng rực rỡ mang theo không khí tươi mát ủa vào căn phòng. Tiếng bước chân như có như không nhẹ nhàng đi vào trong, không ngoài dự đoán thấy được một người đang say ngủ.

Nam Cung Duệ ngồi xuống một bên giường, anh đưa tay vén lại lọn tóc rối khiến cho cô khó chịu khịt khịt mũi kia. Đầu ngón tay lưu luyến vòn quanh trên gò má hơi lạnh, đáy mắt anh ám trầm.

Anh rốt cuộc cũng thành công rồi! Phải, anh thành công làm cho cô ý lại vào anh!

Điền Khả Dật nói, anh là một tên ích kỉ, sẵn sàng dùng thủ đoạn để trói buộc bắt cô bên cạnh mình.

Đúng vậy, có lẽ cô sẽ không thể nào biết được, đằng sau mỗi bước chân cô là bao nhiêu vệ sĩ đang theo sát. Ngay cả ngôi nhà mà họ vẫn đang ở kia, liệu cô sẽ nghĩ gì khi biết có hơn 50 camera siêu nhỏ đang ngày đêm hoạt động?

Điền Khả Dật nói, anh là một người bệnh, thứ bệnh chấp nhất muốn kiểm soát cô đến điên cuồng.

Phải, anh chính là vậy!

Nam Cung Thiên nói, anh điên rồi, rằng cô sẽ rời đi nếu như cô biết được những việc mà anh đang làm.

Nhưng, cô sẽ có cơ hội đó sao?

Mẹ anh chỉ lắc đầu không nói gì, bà chỉ cố gắng làm cho mọi việc trở nên đơn giản hơn.

Anh biết chứ, anh vẫn luôn biết!

Nam Cung Duệ trở người nằm bên cạnh Phuong Gia Hân, đem thân hình bé nhỏ đang co thành một đoàn mà ôm vào lòng. Khoảng khắc khi kề cận thân thể ấm áp kia, bao nhiêu thứ xấu xa trong đầu giống như từ từ lắng xuống.

Anh nhắm mắt.

Có biết vì sao con người yêu biển nhưng đồng thời lại sợ hãi biển không? Bởi vì họ sẽ không bao giờ biết được, bên dưới mặt nước kia đang ẩn chứa điều gì.

Phuong Gia Hân, đời này em đừng mong thoát khỏi tôi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Ông xã, em yêu anh!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trước ngực một cái đầu không ngừng lay động, xúc cảm ấm áp truyền tới khiến cho Nam Cung Duệ muốn vờ như không biết cũng không được. Anh đưa tay ôm lấy cái người đang mặc sức tác loạn kia, còn tiếp tục cọt cọt như thế nữa, anh không chắc có thể đóng vai quân tử được bao lâu.

(Phuong Gia Hân: "Cứ cầm thú đi anh, em ủng hộ cho anh một vé tiền thắng vào vòng trong! Rồi chúng ta sẽ có hai nhóc con đáng yêu, em sẽ đặt tên cho chúng là Péc-xi và Xá-xì!")

Nam Cung Duệ: "...")

"Ngủ dậy rồi liền không cho ai ngủ nữa à?"

Âm thanh trầm thấp từ tính nghe vào tai thật ngọt nị lòng, Phuong Gia Hân búng chéo một cái hai má đỏ quạch.

Bác sĩ, gọi bác sĩ gấp! Cần truyền hai bình máu trước khi tôi bất tỉnh vì bị ông xã nhà quấy rầy! OTL

Bịt mũi Ông xã à, anh đúng là sinh ra làm hại tim của phụ nữ toàn dân mà! Bất quá, em thích! *bật ngón cái*

Cô cười hi hi, nhui đầu vào ngực anh càng thêm sâu, cả người cứ như bạch tuột quấn chặt vào anh.

"Ông xã, em đói bụng rồi anh à! Anh nghe mà thử xem, cái bụng tội nghiệp của em nó đang kêu ông ọc này! Ông xã, em đói ~!"

Khung cảnh tim hồng nháy mắt tan vỡ.

Nam Cung Duệ.. Vợ anh có khác, chỉ số phá hoại hoàn cảnh thật chẳng kém gì anh!

"Mấy giờ rồi?"

"Theo như đồng hồ sinh học của em, hai vợ chồng ta đã bỏ mất bữa sáng và bữa trưa, suy ra còn bữa chiều và bữa tối chưa ăn. Lại nghe tiếng cá bơi dưới nước, chim còn hò hét ngoài trời, nắng vàng cường độ ba rất thích hợp cho những ai muốn thay da đổi xác. Em đoán, chắc cũng phải bốn giờ chiều rồi anh à!"

Lập luận hùng hồn, dẫn chứng đầu ra đó. Nếu để cô giáo lớp 3 của Phương Gia Hân biết được, nhất định sẽ mừng đến phát khóc vì cuối cùng cô cũng đủ điểm đậu môn "Khoa học và đời sống" rồi.

E hèm! Nhưng nàg à, đồng hồ kế bên mới hú có hai giờ rưỡi thôi nàg nhé!

Nam Cung Duệ.. Im lặng trở người và ôm ai đó ngủ tiếp.

"Ông xã, anh mệt lắm sao?"

Cô nhồm dậy chọt chọt vào má anh, thấy anh không có ý định rời giường liền không khỏi thắc mắc.

"Chút chút!"

Anh lười biếng lên tiếng, ngay cả mắt cũng không thèm nâng dậy.

Ai đó lấy làm mừng lắm, hiếm khi người chồng tài ba không có ý định muốn rời giường, một người vợ tốt đương nhiên là phải làm tròn chức trách bởi chồng cùng ngủ rồi.

Cô hí hôn quàng tay qua người anh, chân cũng không khách khí mà đưa sang gác, hệt như một con gấu Koala đang bám thân cây.

"Vậy em ngủ cùng anh nha? Vì anh em sẵn sàng vào mộng làm thơ, kết mây bay xây lâu đài tình ái, thiên đường rộng lớn chỉ có mỗi hai ta nắm tay nhau dung dăng dung dẻ. Và em.."

Ọt ọt ọt~

Ọt ọt ọt~ ~ ~

Ọt ọt ọt~ ~ ~ ~ ~

Trần gian có cuộc gọi khẩn từ má Phương. Hú, quay về ăn cho no đã rồi lên đó mơ tiếp này con! *vẫy vẫy*

"..."

Phương Gia Hân đứng hình cái rụp, ngượng đến không thể ngượng hơn cúi đầu nhìn chằm chằm chằm vào bụng cô.

Phương Gia Hân.. Hu hu, cái bụng đáng ghét! Mi phá hỏng hết giây phút êm đềm, lãng mạn của vợ chồng nhà ta rồi! TT.TT

Phương Gia Hân.. Gào thét, gào thét-ing!!!!

Trên trán bỗng truyền tới xúc cảm mềm mại, Phương Gia Hân ngớ người nhìn gương mặt phóng đại của ông xã nhà cô từ khi nào đã áp sát, không dám tin mà tròn to mắt há hốc mồm.

"Ngu ngốc!"

Một cen-ti-mét trước khi môi chạm môi, dường như cô đã thấy được ý cười ầm ập bên trong mắt anh. Những lời còn lại, thôi thì để đại dương thì thầm tiếp nhé!

.

.

"Có muốn ăn tôm không?"

Gật gật.

"Còn rau xanh thì sao?"

Gật gật.

"..Cho thêm cọng giá vào vậy!"

Ngước lên, nhìn, lắc lắc.

"Em ghét giá!"

Nam Cung Duệ nhìn người từ nãy giờ vẫn một mực theo sau anh, nhưng anh nói gì cũng cuối gằm đầu không thèm ừ hừ. Mãi đến khi anh sực nhớ ra cô ghét giá cỡ nào mà vờ cho thêm vào, cô mới lên tiếng mà bảo vệ quyền tự do dân thực*. (*Quyền tự do ăn uống.) Chém!👊

Đồ ăn thật sự có sức hấp dẫn lớn đến vậy sao, còn hơn cả anh à?

Liếc nhìn Phương Gia Hân đang vui vẻ gặm cái đùi gà trong tay, lần đầu tiên trong đời Nam Cung Duệ biết đến cảm giác thất bại là gì.

"Đã no chưa?"

Anh chống tay làm như lơ đãng hỏi, nhìn người vẫn đang ra sức ăn đến khi thể ngất trời kia.

Ba giây để cô đưa tay quẹt miệng, năm giây để cô hai mắt đắm lệ nhìn anh, cảm động.

"Ông xã, anh lo em đói sao? Hi, anh đừng lo, em nhất định sẽ ăn thiệt nhiệt tình mà!"

Nói xong cô cười tít mắt, lao vào chiến đấu như cuồng phong bạo thú.

Nam Cung Duệ.. Thật ra anh chỉ định nói, nếu cô no rồi thì đưa miếng sườn nướng của cô cho anh thôi!

Hầy, quả nhiên vợ chồng anh còn lâu mới đạt tới cảnh giới tâm linh tư thông!

"Ăn chậm thôi!"

Anh vẫn chưa lên tiếng tranh ăn với cô mà. Thở dài.

"Thật là, hết như trẻ con vậy!"

Anh nghiêng người vươn tay lau khoé môi dính vụn thức ăn của cô, rất tự nhiên mà cho vào miệng mình, cũng không để ý xem động tác này có bao nhiêu thân mật, khiến cho.. Khụ khụ, Phương Gia Hân lại ngồi tạc tượng giữa bao ánh nhìn.

Bác sĩ, làm như dạo này tôi bị ảo giác hay sao ấy, chứ chồng tôi trăm phần trăm không có khả năng đang đóng phim thần tượng đầu bác sĩ nhỉ? Ai nha, tìm tôi lại nhảy Lam-ba-đa nữa rồi!

Nam Cung Duệ nhìn vợ anh lại ngây người ra, hiếm khi tốt tính mà không lên tiếng trêu ghẹo. Tay thuận tiện kéo đĩa sườn nướng của cô về phía anh, im lặng mà chậm rãi nhấm nháp.

Năm phút sau đó, Phương Gia Hân triệt để hiểu được thế nào là sắc đẹp hại thân!

Khóc. Ông xã, chừa cho em một chút đừng ăn hết mà anh! TT..TT

Ông xã nào đó.. Thời tiết hôm nay rất đẹp!

Bà vợ đáng thương ngậm ngùi.. Ông xã, anh lại đánh trống lảng nữa rồi! TT^TT

Tiếp tới giờ ăn, chính là giờ đi dạo vòng vòng cho tiêu thực.

Dọc quanh bờ biển Bora Bora, Phương Gia Hân không khỏi ngất ngây trước cảnh đẹp nhiệt đới mà thiên nhiên đã ban tặng. Cô nhìn dọc nhìn xuôi, hết "Ồi!" rồi lại "Oa!!!", nơi này chạm một chút, nơi kia lại vọt lên lên ngó thử. Hưng phấn chẳng khác gì ngày còn trẻ con được ba má dắt đi công viên chơi, loay hoay hí hửng khiến cho Nam Cung Duệ đi phía sau cũng muốn thay cô chống mắt.

"Ông xã, ông xã! Anh nhìn xem cái cây gì mà ngộ chưa kia? Minh đến đó xem đi anh!"

Bộp.

"Ai đó!!!"

Tính hiếu động vừa mới phát huy thì ngay lập tức liền bị dập tắt, Phương Gia Hân tăng tăng mạnh mẽ đâm sầm vào người đi đường. Chẳng qua người ta là đàn ông lưng dài vai rộng, cao to tám múi khỏe mạnh ngồi ngồi. Trong khi cô chỉ là trạch nữ quanh năm suốt tháng ăn chơi nằm nhà, so ra thì chẳng khác gì là châu chấu đá xe hết. Kết quả không nói cũng có thể biết trước được, cô té bẹp mông ngã nhoài ra đất đầy tê tái. TT.TT

"Cô ơi, cô không sao chứ?" (**)

(**)
Những từ in nghiêng là tiếng nước ngoài.

Người đàn ông tóc vàng không khỏi lo lắng tiến tới muốn đỡ cô dậy, chỉ là trước khi anh ta kịp chạm vào cô, một bàn tay khác đã mạnh mẽ giữ tay anh ta lại.

Nam Cung Duệ lạnh lùng nhìn anh ta, tay còn lại đem cả người Phương Gia Hân vùi thẳng vào ngực mình. Vẻ mặt lạnh nhạt khiến cho ông mặt trời nhìn thấy cũng muốn rút vài tia nắng mà trùm mềm ngủ đông, dù vậy giọng điệu phát ra lại vô cùng lịch thiệp.

"Cô ấy không vấn đề gì, cảm ơn vì đã quan tâm!" (**)

Người đàn ông ngoại quốc không khỏi ngượng ngùng gãi đầu.

Anh ta hiểu, người đàn ông trước mắt không muốn để anh ta chạm vào cô gái nhỏ bé kia. Nhưng mà, có nhất thiết phải bá đạo đến vậy không? Anh ta ngay cả khuôn mặt tròn méo của cô còn chưa nhìn rõ, sao chưa chỉ đã bị xem như kẻ địch mà hất hủi rồi? Với cả, anh ta mới là người bị hại đây nhé!
TAT||||

Giải thích. Giải thích mới ghê! Tiến lên bước nữa nghì là anh ta sẽ bị ăn đập lắm! Vậy cái tay này thì phải làm sao đây, chẳng nhẽ cứ đưa ra như vậy hoài à? Oh my god, gần mười phút rồi đó! *mồ hôi mồ hôi rơi*

Người bên cạnh vỗ vai nhắc nhở một cái, anh ta mới cười cười thu hồi cái tay đầy thiện ý đã tê nhừ, khẽ gật đầu chào vợ chồng hai người rồi nhanh chóng rời đi.

Phương Gia Hân từ người Nam Cung Duệ ló đầu ra, ngo ngoé.

Hic, chỉ tại cái tính hậu đậu của cô mà liên lụy đến người ta! Tuy cô không giỏi tiếng Anh nhưng hai chữ "Sorry!" thì vẫn biết nói mà, nhưng là..

Ông xã, anh có cần phải nhấn đầu em như vậy không? Hic, suýt chút nữa thì ngộp chết em rồi! QAQ

Rung rung mắt nhìn theo bóng lưng anh ngoại quốc ngày một khuất xa, Phương Gia Hân khịt khịt mũi, rướn cổ hét lên mà không thành lời.

Ái em so-ri! Ái em so-si!!!! TT^TT

Trước mắt vụt nhoáng một đạo bóng, Phương Gia Hân ngẩng đầu nhìn Nam Cung Duệ đứng lên, không nói không rằng mà bỏ đi một mạch. Cô ngạc nhiên lắm, liền vội vã đứng dậy đuổi theo anh.

"Ông xã, anh làm sao vậy nha?"

Hộc hộc, chết mất! Hic, ông xã à! Em biết anh chân dài rồi, nhưng anh có thể nào đi chậm lại một chút được không? Phù! Phù! Kiểu này thì em phải lăn ra thì mới đuổi kịp anh mất! TT.TT

Mặc kệ bà vợ đáng thương nào đó đã muốn ngã lăn quay, ông chồng vô lương vẫn cứ đường ta ta bước.

Phương Gia Hân cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không đúng, tự dưng đang yên đang lành mà anh lại te te đi một mình như thế này, chắc chắn là có vấn đề. Nhưng mà vấn đề là, cô không biết "chiện" gì vừa xảy ra. (Tò te tí te!)

"Ông xã, có phải anh đang giận em không?"

Thôi thì đến đâu hay đến đó vậy, hỏi trước tính sau.

Ông xã nào đó giống như bị điểm huyết mà đứng khựng lại, hơi nghiêng đầu liếc cô một cái, đánh mắt sang bên.

"Không có."

..Ông xã, anh có thể đáng yêu hơn nữa được không? Tim em vừa lọt ra ngoài rồi!

Bác sĩ. Ca này hết cứu được rồi!

"Khụ khụ! Ông xã, đừng giận em nữa mà!"

Kéo kéo áo.

"Ông xã, quay lại nhìn em đi anh!"

Nghiêng đầu, rung rung mắt.

"Ông xã à!"

Anh im im nhìn nguy hiểm quá! QAQ

"Ngu ngốc!"

Ông xã nào đó cuối cùng cũng chịu ghé mắt nhìn sang, vẻ mặt không vui nói.

"Ngu ngốc!"

Bà vợ.. nhẩy căng lên sỗ sàng, chỗ nào ôm được thì liền ôm, chỗ nào cọ được thì liền cọ, đuôi chỉ còn thiếu mức chưa vênh lên thôi.

"Vâng vâng, em biết em ngốc ạ! Vậy nên, ông xã ngàn vạn lần đừng bỏ mặc em nha!"

Cầm đột nhiên bị kéo lên, Phương Gia Hân kinh ngạc mở to mắt, trong một thoáng chốc gương mặt điển trai lạnh lùng của anh đã áp sát.

"Lần sau, không được cách tôi quá xa, phải luôn luôn ở trong tầm mắt của tôi."

Nam Cung Duệ, cậu điên rồi, cậu có biết cậu đang làm gì hay không? - Điền Khả Dật.

"Nếu có một ngày, em dám rời đi mà chưa được tôi cho phép. Hãy nhớ, tôi nhất định sẽ huỷ hoại từng người bên cạnh em."

Anh hai, những gì anh đang làm là phạm pháp! - Nam Cung Thiên.

"Phương Gia Hân, đừng bao giờ quên những lời tôi nói ngày hôm nay."

Duệ, con điên rồi!

"Ông xã, anh đang lo lắng điều gì sao?"

Xúc cảm ám áp truyền tới, khiến cho Nam Cung Duệ giống như người trong mộng tỉnh linh sự tỉnh. Cúi nhìn gương mặt lo lắng của cô, biểu tình của anh nháy mắt ngưng trọng.

Anh có phải quá gấp gáp rồi không?

"Ông xã, em sẽ ở bên anh!"

Cô cười. Tuy chẳng biết điều anh đang lo lắng là gì, nhưng nếu nó có liên quan đến cô, vậy thì không sao đâu, đừng lo anh à, bởi vì..

"Ông xã, em yêu anh!"

Tìm tôi loạn nhịp giữa muôn trùng sóng biển, cái cảm giác say nắng dường như cũng không khó chịu như tôi vẫn tưởng. Là nụ cười của em, hay tình cảm chân thành kia làm tôi choáng ngợp? Phương Gia Hân, là em trêu chọc tôi, vậy thì cả đời này cũng đừng mong trốn thoát được!

Đáy mắt chợt loé, Nam Cung Duệ bá đạo chiếm đoạt đôi môi cô, giam cầm cô trong vòng tay cường hãn.

Tôi xấu xa, tôi toan tính. Không sai, tôi là thương nhân, không bao giờ làm những gì không có lợi cho mình.

Tôi ích kỉ, tôi đa đoan. Phải, trái tim tôi nhỏ hẹp, một khi em đã bước vào, em chỉ có thể ở đó mà thôi.

Nếu có một ngày, em nhận ra bản chất thật của tôi. Nếu có một ngày, em sợ hãi muốn rời đi tôi. Phương Gia Hân, tôi sẽ đưa em đến nơi không một ai có thể tìm thấy được.

Tôi điên rồi, em cũng điên cùng tôi đi!

Nụ hôn nhiệt tình giữa chiều tà rực rỡ, không thể che đậy được lớp sóng ngầm dữ dội bên dưới đại dương bao la.

Gió, sắp nổi lên rồi!

.

.

Trịnh gia.

Căn biệt thự được bày bố theo phong cách phương tây sang trọng, trong ngoài đồng nhất một màu trắng tinh thuần xen giữa ánh đèn màu kem quý phái.

Tiếp nhận tách trà từ tay nữ giúp việc, Trịnh Tuyết Linh hép một nụ cười, đối với người trước mặt nở nụ cười chào đón.

"Chị hai, mừng chị về nhà!"

Chương 27: Biến chuyển

Lướt qua mặt đường như đổ lửa, nhiệt độ bên ngoài lúc này đã trên 35 độ C. Tuy chưa đến ngưỡng có thể chiên trứng trên lòng lề đường, nhưng tuyệt đối có thể giúp cho mọi người có được làn da Châu Phi mạnh mẽ mà không tốn xu nào.

Thu lại cái mặt ngơ ngác đang nhìn ra mặt đường bằng phẳng, tôi nghiêng người tựa vào lưng ghế sau mềm mại. Lúc này trong xe vang lên một bản tình ca nhẹ nhàng, rất thích hợp để xua đi cơn bức dọc vì thời tiết nóng bức bên ngoài. Tôi thở ra một hơi, thả mình vào giai điệu trầm bổng êm ái, tay cũng không nhàn rồi mà tiếp tục công trình vĩ đại của đời người..

... ..Cặp bắp!

Ôm mặt. Đừng hỏi tôi bắp ở đâu ra! TT..TT

Kết thúc chuyến nghỉ mát ở quần đảo thiên đường, tôi và anh vui vẻ kéo theo va-li trở về nước. Lúc đi thì đồ đạc chẳng có bao nhiêu, nhưng lúc về thì hai va-li cũng không nhét hết được, chủ yếu đều là quà lưu niệm tôi mua để tặng mọi người. Khụ khụ, chứ không phải là khoe tôi được đi chơi nước ngoài đâu nhé! *cười toe toét*

Sau chuyến nghỉ mát này, khoảng cách của vợ chồng nhà tôi rõ ràng là biến chuyển nghiêng trời lệch đất. E hèm, thật ra cũng không đao to búa lớn đến vậy, nhưng mọi người phải thông cảm cho một điều là, người đang yêu đơn phương như tôi rất nhạy cảm và rất dễ kích động, hun một cái thôi cũng đủ làm lí do để xung từ trận nhỏ thành trận lớn đấy nhé! *hoá thành tôm lộc*

Trước đây, anh chỉ là một bộ dáng lạnh nhạt sẵn sốc, dù có chung chăn gối kề cận ở bên nhau, thì giữa tôi và anh luôn có một bức tường vô hình chắn ngang giữa hai người. Hiện tại thì khác, anh vẫn như cũ ân cần đối đãi với tôi, nhưng hành động và cử chỉ của anh lại mang đến cho tôi cảm giác an toàn hơn bao giờ hết.

Trước đây, chúng tôi là người dưng. Còn hiện tại, chúng tôi là gia đình.

Cười nhàn nhàn. Kể từ khi nhận ra sự thật này, tôi không biết đã ngoác miệng cười bao lâu rồi nữa. Mà đến khi xuống sân bay rồi lao thẳng vào viện răng hàm mặt, tôi cuối cùng cũng khép miệng được dưới tay ghế cao siêu của bác sĩ.

Chào bác sĩ, hẹn khi khác tôi lại đến nữa nhé! *cười, ai u ~ *

Có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay, hoàn toàn là nhờ vào công lao to lớn muốn sớm ngày bùng nổ của mẹ chồng. Nhờ mẹ dứt lốt.. Áy nhầm, là nhờ mẹ chủ trương tặng cho hai tấm vé đi du lịch, mà tôi mới thành công đạt được một chân anh về nhà.

Kể ra thì, tôi cũng đã rất phấn đấu và nỗ lực đó chứ. Nhờ nghiêm túc tuân thủ ba nguyên tắc vàng: Thúc đẩy, xây dựng và tiến tới của thời đại. Tôi không quản nắng mưa, ngày đêm ra sức cắn hạt dưa không ngừng nghỉ. Cuối cùng, tôi cũng học được cách tách hạt dưa mà không cần nhò tay. Yeah!! TT^TT9

Nghiêm mặt trình bày. Mọi người chớ có nghĩ tôi đang làm trò vô ích, thật ra đây là một âm mưu tầm cỡ quốc tế ẩn sau cái vỏ bọc nhân nhả cắn hạt dưa xem phim Hàn. Ăn được hạt dưa là một chuyện, nhưng cắn được một hạt dưa còn nguyên vẹn lại là một chuyện khác. Nói sâu xa thế thôi, chứ mục đích thật sự của tôi chính là..

E hèm, quay mặt sang chỗ khác. Khụ khụ, là để.. là để học cách hôn nha! *đỏ mặt*

Sau hai tuần trôi qua, kĩ năng hôn của tôi đã đạt được những tiến bộ nhất định. Tuy vẫn còn cách cảnh giới thần thánh "Hôn kiểu Pháp nồng nhiệt" khá xa, nhưng ít ra thì từ giờ tôi cũng không còn là con gà giò trong việc chỉ bị động tiếp nhận nữa, tôi đây cũng biết phản công chứ bộ. Có thể thấy được điều đó sau mỗi lần tôi thành công cưỡng hôn anh, về mặt dục hòa khó nhìn đó, đúng là bức người ta phải đảo chính phạm tội mà. Nhưng chưa kịp làm ra điều gì kinh thiên động địa, thì tôi đã ngã xuống trong vũng máu mũi của chính mình, hi sinh oanh oanh liệt liệt trước thêm cửa cách mạng của thắng lợi. TT..TT

Ông xã, body anh đúng là thứ vũ khí giết người không đến mạng! Bất quá, em cảm tâm tình nguyện chết dưới thân anh! =)))

Tuy nhiên, cái gì cũng có cái giá của nó. Tôi đạt được kĩ năng pk hôn môi, nhưng bù lại những ngày sau đó tôi không dám đặt mông ngồi đâu. Đơn giản, ha ha, tôi bị táo bón rồi! Đây đúng là tự làm tự chịu mà, thật là đau khổ quá đi thôi! TT..TT

"Còn bao lâu nữa thì đến vậy anh Lâm?"

"Thưa phu nhân, khoảng nửa tiếng nữa thì sẽ đến biệt thự của lão phu nhân!"

Mất tôi giật giật, môi tôi cũng giật giật. Ngược nhìn thanh niên tuổi đời còn khá trẻ kia, thật sự là giống như ăn khổ qua mà đắng nghét cả miệng.

Phu nhân? Tôi đã già đến vậy rồi sao?

Đương nhiên rồi sờ mặt mình. Thật sự thì, anh có thể lừa dối gọi tôi hai tiếng "Tiểu thư!" để tôi biết tôi còn trẻ mà!! QwQ

"Anh Lâm, hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi đúng không?"

Chớp chớp mắt, cứ cảm thấy vẻ mặt này của anh trông quen quen làm sao, đặc biệt là bộ dáng cứng nhắc cùng cách xưng hô cẩn trọng đó. Rất giống như.. giống như..

"Anh có quen người nào gọi là Lâm Khiết không? ..Ai u!!!"

Thình lình xe thắng đột ngột khiến tôi giật nảy người đâm sầm về phía trước, cái trán đáng thương cộng mạnh với lưng ghế thật sự là rất đau. Tôi rơm rớm nước mắt nhìn về mặt hồi lỗi của anh, hơi do dự che cái cục u trên đầu rồi hỏi.

"Anh Lâm, anh không làm sao chứ?"

Có chuyện gì mà anh xúc động mạnh dữ vậy?

"Tôi không sao, thật sự xin lỗi bà, phu nhân!"

Giờ thì đến phiên tôi xúc động mạnh nè! Anh vừa thắng cấp cho tôi từ "cô" lên thành "bà" luôn hả, không thể tin được mà!!!! QAQ

Kiểm chế ý nghĩ muốn phun bấp vào mặt người đang nghiêm túc cảm lái, tôi hít hà một hơi ổn định lại cái mặt đã méo xẹo của mình. Cẩn thận suy nghĩ, tôi rốt cuộc là đã lỡ lời nói gì mà anh lại phản ứng mất kiểm chế như vậy?

Cũng may là tôi không sở hữu IQ của cá, cú va chạm vừa rồi cũng không làm tôi "mất trí nhớ" tạm thời. Vậy nên, tôi rất hào phóng lặp lại câu hỏi lần nữa.

"Anh Lâm, anh biết chị Khiết.. Oaa!!!!"

Lần thứ hai "thân thiết" cạ đầu với lưng ghế khiến tôi nhận ra một điều..

Đề tài cấm kị! Đây chính là đề tài cấm kị!!!! Nghi là mở miệng hỏi thêm lần nào nữa, không vào nhà xác thì tôi cũng lết vào nhà thương điên!

Rốt cuộc là sao đây nha? Tôi bất quá chỉ hỏi về bà bạn của mình thôi mà, vì có gì mà anh lại "nóng" trong người như vậy? Nhưng tôi không có đại đột mà sờ vào đề tài nguy hiểm này thêm nữa, hai cục u là đủ rồi, thêm một cục nữa chắc ông xã sẽ không nhận dạng được tôi mất.

Nói ra thì, Lâm Khiết đã không đi làm từ nhiều ngày nay rồi. Tôi không biết cô ấy có bị cắt giảm biên chế không nữa, nhưng rõ ràng là so với tôi thì cô ấy được việc hơn nhiều, ít ra cũng không có đeo trên người cái thanh danh "chuyên phá hoại của công nhà làng" như tôi. Tôi cũng từng "uyên chuyển" xin ông xã nhà số điện thoại để liên lạc với Lâm Khiết, nhưng hết lần này đến lần khác đều là số thuê bao ngoài tầm phủ sóng.

Bà bạn thân mà mỗi ngày đi làm đều đánh cả tá phần trắng như đi hát kịch ấy, chẳng biết vì lý do gì mà rồi đi không nói một lời, báo hại tôi buồn đến mức bữa cơm ba chén chỉ còn ăn hai chén. Nếu không phải nể mặt ông xã gấp đồ ăn và thịt qua cho, tôi quả thật không có tâm trạng ăn bất cứ thứ gì. E hèm, ngoại trừ sườn chua ngọt!

Đang suy nghĩ miên man, chợt tôi nhìn thấy một chiếc xe ngược chiều vượt qua làn ranh đâm thẳng về hướng này. Anh Lâm phản ứng nhanh vội vàng bẻ cô lái, nhưng tốc độ của hai xe đang lưu thông không chậm nên vẫn không thể tránh được va chạm.

Một giây trước khi lao vào cái biển quảng cáo con vịt cười, hồi tiếc lớn nhất trong cuộc đời của tôi chính là..

Sau này, không thể hôn nhẹ ông xã nữa rồi!

Kéttt..tttt.....!!!!!!

Rầm..!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hun một cái sẽ không đau nữa!

Bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, rất nhanh một anh thanh niên mặc vest đen thở hổn hển xông vào phòng bệnh.

"Phu nhân!!!!!!"

Anh thanh niên lao vào bên giường, vừa thấy người nằm trên liền hú lên kinh dị.

"Trời ơi!! Tôi chỉ đi có mấy phút thôi mà sao cô ra nông nỗi này? Phu nhân phu nhân, cô mau tỉnh lại! Là ai đã đánh cô thành đầu heo, cô hãy nói đi, tôi sẽ thay cô báo thù!"

Chẳng trách anh phản ứng kịch liệt như thế, nếu đổi lại thành người khác, khéo có khi còn dỡ luôn cái bệnh viện này.

Người nằm trên giường, chẳng biết được cao thủ nào tầm quát mà mặt sưng chù vù. Đã vậy còn chỗ bầm chỗ tím, vừa nhìn vào cứ như bị ai ngất chéo ngược đãi.

"Là ông!"

Anh điển tiết xông lên túm lấy cổ áo vị bác sĩ đứng gần nhất, đưa mặt sát tới nghiêng răng gặm gừ.

"Tất cả chỉ tại ông kêu tôi ra ngoài mua bánh mì, nếu không thì phu nhân nhà tôi đâu đã thành đầu heo như thế này! Vốn dĩ cô ấy đã tham ăn như heo rồi, bây giờ còn sấm cả ngoại hình của Thiên Bồng nguyên soái, thử hỏi làm sao mà giữ được hạnh phúc gia đình đây?"

Biết là mất thẩm mỹ của sếp mình có hơi lệch pha so với người thường, nhưng ai dám đảm bảo là nửa đêm tỉnh dậy mà không bị hù dọa bởi cái mặt này đâu chứ.

Càng nghĩ càng thấy thương cho cô gái này, mặc dù chỉ quen biết ít lâu nhưng anh đối với cô có cảm tình tốt lắm. Nếu chỉ vì tên lang băm này mà sếp nhà mình bỏ mặt theo chạy, anh nhất định sẽ lập đàn khấn vái tứ phương cầu cho Thiên lôi đánh chết tên này.

Bất chấp cái nội quy "Đi nhẹ nói khẽ" của bệnh viện, anh làm như uống thuốc kích thích mà không ngừng gào lên.

"Ông là tên lang băm chết tiệt không chịu ăn sáng, là tay bác sĩ thôi chỉ biết đây đọa túi tiền của bệnh nhân, là tên XXOOYYZZ.. Tôi hận ông, tôi hận ông! Mau trả tiền bánh mì lại đây cho tôi!!"

Máy quạt kêu vù vù, anh thanh niên thì chửi tới tấp, vị bác sĩ thì vô cùng bình tĩnh, chỉ có bệnh nhân nằm trên giường là chuẩn bị lăn rớt đất.

Đầu năm nay, mạng người còn bèo bọt hơn cả ổ bánh mì!

Đối với hành vi tào tọng tiền của anh thanh niên, bác sĩ khoác tay tỏ vẻ không hề gì. Đẩy đẩy cái gọng kính, miệng vàng lời ngọc nhẹ nhàng thoát ra.

"Bánh mì đâu?"

"..."

Anh thanh niên tắt đài, căn phòng buồn rữ rượu, chỉ có trời mới biết bệnh nhân ngồi phía sau sắp sửa học máu bò mình.

"Ăn rồi!"

"..."

Hèn gì mà bên mép còn dính vụn bánh mì!

"....Anh Lâm, tôi ở bên này!"

Mắt tôi giật giật, môi tôi giật giật. Thật sự là không thể nhìn tiếp được nữa!

Có ai giống như anh không, tôi ngồi trơ ra đây mà anh lại đi chụp cái người nằm ngáp ngáp là thế nào? Đã vậy, anh còn vì một ổ bánh mì mà coi tôi như cọng hành bỏ chợ, bán phá giá đến thế là cùng! TAT|||

"Phu nhân?"

Nhận thấy anh ngạc nhiên, nhưng so với anh thì tôi còn ngạc nhiên hơn nhiều. Rõ ràng là cùng đụng xe như nhau, tại sao chỉ có tôi bị u đầu phải băng lại một cục, còn anh thì cứ vui vẻ đi đó đây ăn quà. Quá đáng nhất là, anh thế nhưng không mua về cho tôi! TT3TT

"Phu nhân, cô thật sự là phu nhân?!! Cảm tạ trời phạt, may mà Thiên Bồng nguyên soái chưa kịp nhập xác cô!"

Bác sĩ, phòng khám khoa não đi đường nào thế? Tự dưng tôi muốn nằm lại dài dài.

"Phu nhân ~ !"

Nhìn anh vui mừng reo lên mà mồ hôi tôi đầm đìa, có một loại xúc động muốn tông cửa nhảy lầu.

Bác sĩ, cầu một lối thoát!

"Hân? Phải em đó không, Phương Gia Hân?"

Là ai gọi đầy đủ tên cúng cơm của tôi vậy?

Quay qua ngó ngó. Tôi giật mình cứng người, ngón tay đưa lên run run chỉ chỉ, có chút không dám tin nhìn vào khuôn mặt một thời quen thuộc.

Áo bành tô kín nút sẫm màu, gương mặt lẳng từ với mái đầu bầy ba bông bênh ăn keo. Anh tựa vào bên giường nghiêng đầu nhìn tôi, giữa khoảng khắc khi hai mắt chúng tôi tựa như sao hỏa đâm vào địa cầu thì.

..Tôi há hốc mồm, cảm sắp chạm tới đất.

Bao nhiêu năm rồi mới lại được thấy cái phong cách trung diện của nam chính "Bản tình ca mùa đông" này?

"Anh, Anh Đạt?"

Tôi run run giọng hỏi, nhìn hai tay băng bó của anh mà nội tâm thổ huyết không ngừng.

Mô phật, đừng nói với tôi là người lạnh lạnh đánh vỡng ban nãy là anh nha? Này thì làm sao mà đòi chi phí thuốc men với tổn thất tinh thần đây?

Có rất nhiều chuyện, nếu như không nói ra thì sẽ dẫn tới những hiểu lầm tốt đẹp. Chỉ thấy mắt anh loé loé tỏa ra hào quang sáng ngời, hai con ngươi nhìn tôi lấp la lấp lánh.

"Hân, đúng là em đây rồi!"

Anh cười, vẫn đôi mắt u buồn và mồ hôi nhễ nhại. Tôi thật sự không thể không khâm phục anh, có thể kiên trì "ngàn năm không đổi mốt" sống qua được chừng ấy mùa hè.

"Lâu rồi không gặp! Hân, em vẫn vậy, vẫn.."

Vẫn đẹp như ngày nào hả anh?

"Vẫn tròn vo như ngày nào!"

..Hồi xưa tôi phải là "thứ dữ" lắm mới quen được người này!

"E hèm, khụ khụ!!"

Lia mắt qua nhìn người bị bỏ quên tự nãy giờ – Anh Lâm – đang đứng một bên nỗ lực ho khan. Tôi đưa tay sờ mũi, có chút ngượng ngùng hướng hai bên giới thiệu.

"Anh Lâm, đây là anh Đạt!" – Người yêu cũ một thời tát nước bên sông – "Anh Đạt, đây là anh Lâm!" – Chân chạy việc đáng thương của ông xã độc tài.

Dĩ nhiên, tôi chỉ dừng ở mức độ giới thiệu tên cho biết thôi, còn hai người muốn hiểu sâu thêm thì phải tự thân vận động vậy. Không phải tôi có ý muốn giấu diếm gì, nhưng ngoài cái tên ra thì tôi ba chân bốn tay chịu chết.

"Chào anh, tôi tên Nguyên Phát Đạt, rất vui được gặp anh!"

Nhìn cái tay băng bó của anh Đạt gắng gượng đưa ra, anh Lâm có hơi chần chừ. Nhưng là một người am hiểu tri thức lễ nghĩa, anh Lâm vẫn đưa tay.. bắt chân anh Đạt một cái.

..Bác sĩ, tôi muốn đặt thêm một giường cho người quen! Ông niệm tình đôi ta mà giảm cước phí cho tôi nhé?

Miệng anh Đạt giật giật, tôi nhìn mà thấy thương cho tâm tình không thể nói thành lời của anh. May mắn anh Lâm là dạng người hiểu chuyện không nói nhiều, hai người qua loa với nhau vài câu, anh nhìn tôi tỏ vẻ có việc rồi đi ra ngoài nghe điện thoại.

"Anh thật không ngờ chúng ta vậy mà lại gặp nhau ở đây!"

Anh Đạt cười, có vẻ không có người thứ ba ở đây nên anh ấy cũng thoải mái hơn. (Tập thể bác sĩ, y tá và bệnh nhân tròn mắt."Thế chúng tôi là mây bay à?")

"Em có tin vào duyên phận không? Rõ ràng là biết bao nhiêu con đường như thế, cố tình lại để cho hai người chúng ta tông xe mà tìm thấy nhau giữa ngã ba đường."

Tôi tròn trố mắt. Lời thoại này sao mà nghe quen quá? Ân Độ, Thái Lan hay Hàn Quốc vậy anh? Đây là phim tình cảm hài chứ không phải là ci-nê

trong nhà đầu anh nhé! Nếu không phải khi đó anh Lâm phản xạ tốt, giờ này chắc tôi và anh đang "tìm thấy nhau" trên đường xuống Âm Tào!

Thấy tôi im im không nói gì, anh cắn môi, khe khẽ thở dài.

"Anh biết là ngày xưa anh có lỗi với em, chia tay em anh cũng đau khổ lắm! Nhưng phải làm sao đây, chỉ vì em cứ kiên trì mặc quần tà lòn vói đi dép lòn mà chúng ta mới chia li đôi đường."

Anh đưa mắt nhìn tôi như thể trách móc, tôi ba chầm cúi đầu không biết nói thêm gì? Có một người yêu mê phong cách ăn bận như trong phim, quả thật là việc bị ai nhất trần đời. Nhớ lại cái thời mà chúng tôi chưa coi "Bản tình ca mùa đông", khi đó anh còn nghiện chết "Spider Man" trong rạp. Thế là về nhà đặt ngay hai bộ đồ bó sát toàn thân, anh thì hí hớn đi tung ta tung tã ra đường, trong khi tôi thì chỉ dám trùm mền nằm ở nhà giả chết.

Nhấn mạnh lần nữa: Có một người yêu mê phim ảnh quá độ, thật sự là rất bi ai!

Tôi nhìn anh, cười gượng.

"Chuyện cũ đã qua, nhắc lại cũng có ích gì đâu anh!"

Tôi và anh đều đã trưởng thành, ngày xưa có gốc gác ghê tởm con thế nào thì cũng không thể quay lại được nữa. Huống hồ, tôi và anh bây giờ đều có cuộc sống của riêng mình.

"Nếu như em muốn, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa!"

Để làm tăng thêm độ tin cậy, anh ngồi dậy chồm người sang bên giường tôi. Ngay khi tôi còn ngỡ ngàng chờ ra chưa hiểu được ý tứ của anh, đã thấy anh bất chấp bác sĩ đứng trọn mắt phía sau, cầm tay tôi mở miệng nói.

"Hân, anh không ngại em ăn nhiều, ưa ngủ ngày, bận quần tà lòn đi nhong nhong. Với anh, em là linh vật mà anh muốn thờ cúng, là con heo duy nhất của lòng anh. Chỉ cần em đồng ý, anh sẽ dắt em ra toà làm ngay một tờ đơn tù chung thân. Anh thề là ngày nào anh còn sống, cho dù có táng gia bại sản phải lê lét ngoài lòng lê đường đi khuất thực chột bao ni lông, anh vẫn sẽ nuôi em béo tròn như ngày đầu tiên mình quen nhau."

Tôi kinh ngạc 5s, đầu óc trì trệ hết 10s, hồi lâu sau mới tiếp thu được tình hình của hiện tại.

Anh là chủ tôi đấy phòng? Hộc máu. Cầu hôn mà chẳng khác gì là và bóp chết vào mặt nhau, đã vậy còn dán lên mặt tôi hai chữ "CON HEO" to đùng.

Bác sĩ, tôi muốn xuất viện! Ở với người này thêm một giây nào nữa, chắc tôi chuyển từ khoa thường sang khoa thần kinh quá! QAA

Bác sĩ.....!!!!

"Hân, em đồng ý cưới anh nhé?"

"Buông tay!"

Theo một giọng nói âm trầm từ tính, tôi ngỡ ngàng ngẩng lên nhìn gương mặt áp suất thấp của ông xã nhà tôi bước vào. Chẳng biết có phải vừa mới dạo một vòng quỹ môn quan hay không, mà nhìn thấy anh tôi mừng đến cơ hồ muốn khóc.

"Ông xã!"

Nghe thấy tôi nức nở, anh tiến đến ôm chầm lấy tôi, tôi cũng thuận thế vùi sâu vào lòng anh, bấy giờ mới buông xuống bao nhiêu lo lắng cùng sợ hãi trong lòng. Quả nhiên, ở bên cạnh anh mới là an toàn nhất.

Anh không nói gì, ôm lấy tôi thay đổi vị trí ngồi vào bên giường. Tay anh còn trấn an vuốt nhẹ tóc tôi, ở gần miếng vải băng vết thương mà nhẹ nhàng lưu luyến.

"Đau không?"

Anh nhẹ giọng hỏi, mặc dù đau nhưng tôi thấy thật vui vẻ, liền tranh thủ cơ hội sổ sàng anh.

"Anh hun một cái thì sẽ không đau nữa!"

Tôi cười tủm tỉm. Làm bà xã như tôi cũng thật khó tâm nhạ, lúc nào cũng phải tranh thủ từng cơ hội để ăn đậu hũ của ông xã nhà. Cơ mà, được anh chủ động thương yêu còn vui hơn là lên trời.

Bên trán nhẹ nhàng phủ xuống một chiếc hôn, nhìn mặt anh gần kề trong gang tấc, miệng tôi cười toe toét đến không khép lại được, ở trên mũi anh nhẹ nhàng "Chụt" một cái.

He he, đây là phúc lợi của người bệnh nha! *tung tym, tung tym*

"Đói bụng chưa? Có muốn ăn gì không?"

Nha, anh nhắc thì tôi mới nhớ. Buổi sáng rời nhà chỉ ăn có vài miếng sandwich thôi, trải qua vụ tai nạn vừa rồi nó sớm đã tiêu hóa không còn sót chút gì. Nói đơn giản dễ hiểu, bây giờ tôi đói là ruột.

Tôi nhìn anh gật gật đầu, biểu thị cho con sâu gạo đang quằn quại trong bụng. Cơ mà, hình như tôi có chút buồn ngủ, hai mắt cứ chớp chớp lại với nhau. Oáp, thật sự là buồn ngủ nha!

Quái lạ, ban nãy rõ ràng là đầu óc tôi tỉnh táo lắm, nhưng vừa nhìn thấy anh, mệt mỏi trong cơ thể cứ như là rủ nhau kéo tới. Ừm, tự dưng tôi có cảm giác như quên mất gì đó, là gì ta?

Bên má thỉnh linh được xoa nhẹ, tôi gượng mở mắt nhìn vào ông xã bên người.

"Ngủ một chút đi rồi hẵng dậy ăn gì đó!"

Giọng của ông xã thật dễ nghe, cái ôm của ông xã thật ấm áp. Tôi nghe lời anh ở bên vai cọ cọ hai cái, chẳng lâu sau đó đã thiêu thiêu ngủ mất tiêu. Chỉ là, cho dù có ngủ thì tay tôi vẫn nắm chặt áo anh.

Ông xã, đừng rời xa em nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Số 1, 2 và 3

Vươn vai hít thở, xoay vòng lắc lắc hông. Đối với ông mặt trời hít hà hít hà vài cái, tôi quay lại nheo mắt mỉm cười.

Đói quá!! QAQ

Ơt ơt ~

...

Thật sự thì, tôi cũng không muốn làm kẻ phá hoại hoàn cảnh đâu, nhưng thói quen ăn uống đã đi sâu vào bản tánh rồi. Trừ phi tôi ngoan cố phơi hông ngủ đến mặt trời lên năm sáu mươi hiệp, bằng không thì nhất quyết không thể bỏ bữa sáng.

Vùng vẫy tay chân dạo một vòng trong khuôn viên bệnh viện, tôi đối với việc nằm dài ngày ở đây vô cùng hài lòng cộng thêm thỏa mãn. Dù sao thì bây giờ về nhà cũng chỉ có một mình tôi thôi, anh bận rộn công tác nên không thể lúc nào cũng kè kè theo tôi được, ở lại đây ít ra còn có đội ngũ bác sĩ và y tá nhiệt tình chiều chuộng, mà đồ ăn ở đây thì phải nói là ngon hết ý. Chẹp! (Đây mới là lí do chân chính đi?)

Tôi được như nguyện chuyển sang viện khác, ngày đi cũng không gặp anh Đạt - Tình nhân một thời chèo đò hát mướn thêm lần nào. Tuy cũng có đôi chút muốn cùng anh ôm lại một thời áo trắng lông bông, nhưng thôi, sắc mặt của ông xã nhà tôi khi nhắc đến anh sao mà đáng sợ quá. Là một người vợ tốt và am hiểu lòng người, tôi đương nhiên sẽ không đại dột mà đi trêu chọc núi băng của ông xã nhà. QAQ||||

Vết thương trên đầu đã không còn trở ngại, bác sĩ nói, tôi chỉ bị chấn động nhẹ, chỉ cần tĩnh dưỡng ít hôm là sẽ khỏe lại như vâm. Tôi đương nhiên là vui vẻ rồi, có ai mong muốn bản thân bị bệnh tật đâu, vui nhất vẫn là, khoảng thời gian này tôi muốn ăn gì liền được tự do ăn đó. Thiệt là hạnh phúc quá đi! ^o^

Mẹ chồng hay tin tôi nhập viện..

"Con dâu, ăn cháo tổ yến này đi con, còn có gà hầm nhân sâm này, đây đều là mẹ cố tình đích thân xuống bếp nấu cho con đó! Con dâu, hay mẹ đặt phòng cho con nằm ổ để ở đây luôn nhé, con thấy sao?"

"..."

Mẹ à, con cũng muốn bách chiến bách thắng lắm! Vấn đề là con trai nhà mẹ khó xoi quá, mà con thì chỉ là lính đánh du kích nhỏ nhoi thôi! Hic!

Ba chồng đại nhân cũng tiện đường ghé qua..

"Khi nào để nhớ hú ba, đừng lo về vấn đề tã lót và sữa bột, ba thầu hết cho!"

"..."

Ba à, phải chi ông xã mặt than nhà con cũng có một nửa tinh thần không quản ngại gian khổ của ba mà nhào qua đây thì tốt rồi, hầy!

Bạn nói khổ của ông xã nhà tôi ngồi gọt táo tính bơ..

"Đều là người một nhà, anh mới bí mật nói cho em nghe chuyện này. Trước khi gặp em, sinh hoạt của tên kia chẳng khác gì là Đường Tăng hoà thượng. Sau khi gặp em, anh mới thấy hắn thờ được nửa chiếc dép của đạo sĩ về làng. Anh hi vọng sắp tới sẽ được nhìn thấy hắn hoá thành Thiên Bồng nguyên soái, cùng với em tạo ra truyền thuyết về một nhà trư yêu."

"..."

Trước giờ tôi cứ nghĩ mình là người làm phim duy nhất, hoá ra là không phải. Thiết nghĩ nếu cuộc đời tôi mà viết thành phim, chắc chắn sẽ là phim hài không thua kém gì Mr.Bean. Khó lắm mới của được một người đàn ông thành đạt như anh, thế mà phải mang gien phi nhân loại đẻ ra một cái đầu heo, vậy thì chẳng bằng tôi đập đầu nhảy thẳng đến kiếp sau luôn cho rồi. Mà khoan đã, anh đi thăm bệnh kiểu gì mà ngồi ăn hết mâm trái cây của người ta vậy?

Và, cậu em chồng Nam Cung Thiên quý hoá nhà tôi..

"Hi, chị dâu, em lột bắp cho chị ăn nhé!"

"..."

Đây mới là người thăm bệnh kinh khủng nhất trong lịch sử! QAQ

Bác sĩ, tôi muốn xuất viện!! Tôi muốn về với chồng con!!!! (??)

"Có buồn chán không?"

Anh vuốt đầu tôi, băng quơ hời. Tôi lắc đầu.

Ngày trước mặc dù dính lấy nhau như sam, nhưng chung quy vẫn cảm thấy không được tự nhiên lắm. Lúc này tình huống có chút đổi khác, tuy thời gian gặp nhau cứ lên xuống như thủy triều, nhưng tôi rất hài lòng với mối quan hệ hiện giờ.

Tôi quay lại khoảng thời gian trước khi xin vào công ty anh làm việc, một ngày ba bữa nếu không nhắn tin thì cũng nấu cháo điện thoại với anh. Nội dung chi tiết thì đủ thứ chuyện bát quái trên đời, chủ yếu là những sự tích li kì mà tôi nghe ngóng được trong bệnh viện này. Ngay cả bác sĩ trưởng khoa có đam mê kì lạ với hàm răng nạo dừa của các cô y tá, cũng đều bị tôi biết được rồi xì xì cho anh nghe. (Bác sĩ trưởng khoa: TT..TT)

Tôi tự lấy làm tiếc cho bản thân mình, phải chi mà ngày xưa mà tôi quyết tâm thi vào trường nghệ thuật, có lẽ bây giờ tôi đã trở thành phóng viên của tuần san bát quái nổi tiếng rồi cũng nên! Hãy, chỉ trách năm đó tôi khấn vái tứ phương không đủ thành tâm, vì vậy trong phòng thi mới không quay được bài! *che mặt*

Ông xã thì vẫn như trước, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ. Sáng trưa chiều thì làm việc ở công ty, đến tối thì về với vợ con (???). Có đôi khi tôi sẽ hỏi, khi nào thì chúng ta về nhà? Bệnh viện dù có tốt đến mấy đi chăng nữa, chung quy vẫn không thể thay thế nơi chốn gió che mưa trong kí ức kia. Tuy tôi thật sự yêu thích tay nghề và thực đơn của bệnh viện này, nhưng nếu được chọn, tôi vẫn sẽ chọn một bàn đồ ăn với những hương vị bình thường mà anh nấu. Vậy nên, khi nào thì chúng ta về nhà? Tôi thật sự có đôi chút nhớ món mì xào của anh!

"Đợi qua ít lâu nữa, công ty đỡ bận hơn, chúng ta liền trở về!"

Tôi nhìn anh, gật đầu cười toe toét.

Tôi biết, kì thực anh sợ không ai chăm sóc tôi. Tôi cũng biết, kì thực anh sợ tôi ở một mình buồn.

Ông xã, biết là hơi buồn nôn nhưng mà, hình như là em lại yêu anh thêm rồi! (Kí tên:Bà xã nảo nảo của anh. >/////<)

Ném qua tô cháo với hai cái bánh quẩy, tôi tựa vào đầu giường thỏa mãn xoa xoa bụng. Chợt nghĩ đến, hình như lâu rồi tôi chưa có về nhà mình?

Đúng là không nghĩ đến thì thôi, vừa nghĩ đến bao nhiêu thứ liền ủa về. Không biết dạo này ba và má sao rồi nữa? Trừ ngày đầu gọi điện thoại báo bình an ra, những ngày sau đó tôi cũng không có liên lạc hay nhắn tin gì. Không biết ba má có cho là tôi bị bắt cóc rồi đem bán không nữa? Nếu rùm beng hơn, chắc còn huy động cả lực lượng tình an của cảnh sát nước nhà ấy chứ?

Nhưng kẻ cũng lạ, tôi đâu thấy báo đài hay gì đó đề cập đến việc mình bị mất tích đâu? Hay tại tôi suy nghĩ nhiều nì, chứ sự thật có thể là, giả được tôi ba má mừng quá nên đi du lịch ở đâu đó luôn rồi?

Càng nghĩ càng nghĩ, tôi lại càng toát mồ hôi không ngừng.

Nhắc điện thoại bàn gọi một chuyến về nhà, cũng may là tôi còn nhớ số. Đợi một lúc thì đầu bên kia truyền tới tiếng người nhận, một giọng nữ trầm khàn "A lô?" Một tiếng. Tôi ngẩng ra, liếc mắt nhìn đồng hồ kế bên chỉ mới 7h30. Ai lại đến chơi nhà tôi vào sáng sớm như vậy nì?

"Dạ chào chị, chị có thể chuyển máy cho mẹ em được không ạ?"

"Mẹ em? Chắc em nhầm số rồi, chứ chị và chồng chị mới đăng ký số thuê bao này!"

"Vây, vậy sao? Dạ, em hiểu rồi! Vâng, em cảm ơn chị ạ! Dạ, em chào chị!"

Tôi ngẩng ra cầm điện thoại trên tay, nghe tiếng "Tút tut—" truyền đến mà tâm thần rối loạn.

Nhà tôi hơn mười năm rồi vẫn dùng một số này, ba má rất ít khi thay đổi gì đó. Phần vì số dễ nhớ và dễ liên lạc, phần vì vẫn chờ tin từ anh hai tôi ở bên nước ngoài. Đột nhiên thay đổi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Ngồi trên đệm giường mềm mại mà cứ như ngồi trên đồng than, tôi loay hoay cảm thấy tinh thần không yên. Cấn rắng, tôi vẫn là nên về nhà một chuyến.

"Số 1, số 2, số 3. Các anh có thể đến đây ngay được không? Hiện tại tôi có việc cần nhờ các anh giúp?"

Phôn* một cú gọi cho ba vệ sĩ đặc biệt mà anh cấp cho tôi, chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng "Huych huych" từ hành lang truyền đến. Ngay sau đó cửa phòng "Râm!" một cái mở tung, ba nam thanh niên vest đen kính đen vô cùng bắt mắt từ đầu lộn vòng tới xếp hình tạo dáng.

[i]*Số Phone: Số điện thoại.

"1!" - Người bên trái hai tay bắt chéo xia đi một hướng.

"2!" - Người bên phải hai tay bắt chéo xia đi một hướng.

"3!" - Người chính giữa hai tay bắt chéo ngang ngực.

Ba người đồng thanh hô: "Biệt đội siêu nhân nhân Gao sẵn sàng xuất kích!"

....Bác sĩ, Trái Đất nguy hiểm quá, tôi muốn về sao Hòa!

Lau mồ hôi. Tôi đối với tình cảnh trước mắt đã tập thành chết lặng, thật không hiểu nổi tiêu chuẩn chọn vệ sĩ của anh là gì nữa?

"Phu nhân, xin hỏi cô cần chúng tôi làm gì ạ?"

Số 1 đẩy cái bộ đàm trong tai bước lên, vừa đi vừa tạo một góc nguy hiểm nhìn tôi gườm gườm, cứ như thể tôi tàng trữ bom trong phòng bệnh vậy.

"Anh có thể giúp tôi tìm một chiếc xe đạp được không? Tôi muốn ra ngoài đi dạo một chút!"

Giọng nói tôi mềm nhẹ, âm thanh tôi thánh thót, tận lực bày ra vẻ mặt cười cố gắng không kích động đến số 1, nhưng..

"Số 2 và 3 nhận lệnh, trong bán kính 500 mét đồ lại, tìm ngay một chiếc xe đạp địa hình cho tôi. Yêu cầu chú ý chiều cao của phu nhân trước khi tìm xe, các anh có tổng cộng mười phút để hoàn thành nhiệm vụ. Over!"

"Yes sir!"

Nhìn hai người kia như lốc cuốn bay đi khỏi phòng bệnh, lại nhìn số 1 đứng nghiêm chính cạnh tôi như đứng canh tù. Tôi, ba chấm không nói nên lời.
TT^TT

"Phu nhân, xe đạp mà cô yêu cầu đã có, cô có muốn dùng ngay bây giờ không?"

Số 1 nghe số 2 và số 3 báo cáo qua bộ đàm, quay lại hỏi tôi. Tôi gật đầu.

"Được! Vây các anh ở dưới chờ tôi nhé, tôi đi thay đồ rồi ra ngay!"

Số 1 gật đầu, tự dưng không nói không rằng lại gào lên khiến tôi giật mình xem lọt xuống giường.

"1!" - Lộn cù mèo về phía hai người đang đứng trước cửa.

"2!" - Khoanh tay trước ngực tạo tư dáng không thẹn với lòng.

"3!" - Ngẩng đầu nhìn trần nhà mà cứ như tìm ra được chân lí.

Ba người hội tụ lại đồng thanh hô to: "Biệt đội siêu nhân Gao sẵn sàng chờ lệnh!"

....Thật sự là rất khó đỡ!

Số 1 và số 2 vẫn đi theo con đường cool ngầu. Số 1 lộn cù mèo núp vách tường. Số 2 lộn cù mèo núp thùng rác. Hai người trao đổi ánh mắt nhìn nhau gật đầu, lộn thêm một vòng núp ngay chân cô y tá...

"Á! Đồ dê cụ!!!"

Ăn ngay một đập vào mặt.

Số 3 lẳng lặng nhìn số 1 và 2 chôn thân dưới đồng giày dép, đưa tay nhún vai chỉnh lại cổ áo, vô cùng có bộ dáng tinh anh ngẩng đầu nện bước đi thẳng.

Số 1 và 2: "Mày nhớ bỏ rơi anh em nha con!"

Số 3: "Khó quá bỏ qua! Cố quá coi chừng quá cố!" Te te đi tiếp.

Số 1 và 2 sùi bọt mép.

Tôi.. Kì thực vệ sĩ là một nghề vô cùng ngược thân ngược tâm!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tựa vào vai anh

Từng vòng bánh xe quay đều giữa ngày hè rực nắng, con gió tháng năm mang theo hương vị nhàn nhạt của cỏ cây cuốn lấy tóc tôi rồi thổi ngược ra sau. Tôi mỉm cười.. gục ngay trên bàn đập!

Hộc.. Hộc.. Chết mất thôi, mới có mấy tháng mà tôi đã muốn đập xe không nổi luôn rồi! Thật đau lòng, chẳng lẽ 12 năm công phu đi đập xe của tôi, chỉ vì được anh nuôi kĩ quá mà thành ra cái loại đức hạnh này sao?

Bác sĩ, tôi muốn giảm cân, sắp lần được luôn rồi ~ ! Hic hic! TToTT

Số 1 thấy tinh thần tôi có vẻ suy sụp, vội vàng kéo cái loa giắt ngang hông ra hô: "Biên cương lá roi Thu Hà em ơi ~ Đường dài mệt mỏi em không đến nơi ~ ~ ~ Bạch Thu Hà ~ Bạch Thu Hà ơi ~ !"

Oi ~ Tôi sai lầm rồi, anh đừng hát nữa, tôi đập xe ngay đây! /TToTT/

Số 2 vẫy cò liên tục, về mặt vô cùng kích động chỉ còn kém chưa gào lên: "Cố lên con yêu, mẹ biết con làm được mà!"

Làm cho tôi ba chấm thật muốn chết lặng QAA

Số 3 thì bình tĩnh hơn, chỉ là trên tay cầm theo vô số bong bóng hình trái tim phấn hồng, đã vậy còn về mặt người heo bên trên.. Àk không phải, đúng hơn là mặt người gấn mũi heo.

..Đừng tưởng tôi không biết anh troll tôi nhá! Gừ!

Đó còn là chưa nói đến cái mũ bảo hiểm có một không hai của ba người, chẳng biết là hàng thủ công đặt làm hay là hàng tự chế, chỉ thấy phía trước in nguyên cái logo hình con heo to béo cười híp mắt, xung quanh còn gắn bảy màu kim tuyến lấp lánh thu hút ánh mắt của mọi người. Mà làm cho tôi khóc không ra nước mắt chính là, ba người họ thể nhưng mặc đồ siêu nhân Gao chạy xe mất nóc (xe mũ trần) đi nghênh ngang giữa đường.

Ba giờ chiều và tất cả mọi người cảm khái ngửa mặt nhìn trời.

Bác sĩ, cần lắm một xe cứu thương lúc này!

Để ăn rơ với chiếc xe đập mà số 2 và số 3 mang về, số 1 còn đặc biệt chuẩn bị một bộ đồ thể thao phù hợp kịp thời (gọi tắt là hợp thời) cho tôi, bất quá khi tôi mặc lên thì.. Ha, đến tắc kè bông cũng không dám cạnh tranh thương hiệu xanh lè lá chuối của tôi, đảm bảo trong phạm vi trăm mét, chỉ cần không phải là người ngoài hành tinh, đều sẽ quay lại trợn mắt "nghĩa" tôi một cái.

Bác sĩ, tôi mất mặt đến nhà bà ngoại luôn rồi!

Số 1 đưa tay gác cằm nhìn tôi, về mặt nghiên sâu xa: "Thiếu thiếu cái gì đó thì phải?"

Số 2 nghĩ ra gì đó vội vàng reo lên: "Anh, hình như ở nhà còn bộ Gao hồng chưa mặc, hay em đem tới cho phu nhân thử nhé?"

Số 1 búng tay cái chóc: "Được đó, chạy nhanh về lấy đi!"

Số 3 vô cùng đồng cảm đặt tay lên vai tôi, nhẹ nhàng thương tiếc tôi một câu: "Vất vả cho cô rồi!"

..Bác sĩ, tôi muốn lên đĩa bay trở về Thiên Hà! --TT^TT--

Vất vả lắm mới đạp được tới nhà, tôi đứng trước cổng mà mồ hôi đầm đìa. Liếc nhìn giàn bông quen thuộc và mọi thứ còn y nguyên như trong trí nhớ kia, cách có vài tháng mà tưởng chừng đã thật lâu rồi.

Tôi đưa tay nhấn chuông, nhưng đứng mãi một hồi mà vẫn chưa thấy ba hay má ra mở cửa. Tôi nghiêng đầu nhìn vào bên trong một chút, thật muốn ngay trong sân nhà mình mà trèo tường leo vào.

"Ồi chào, là con đó hả Gia Hân?"

Ngay khi tôi học theo thần lẩn áp sát vào tường chuẩn bị bò lên, một giọng nói mang theo kinh ngạc và thăm dò khiến tôi khiến giật mình nhảy cẫng cả tim, suýt nữa thì đảo chân té đập mặt.

"Cô, cô Hương?"

Liếc mắt liến nhận ra cô hàng xóm ở cách vách nhà bên, tôi vui mừng muốn lên tiếng thăm hỏi, nhưng còn chưa kịp mở lời thì cô sốt sắng chạy tới chỗ tôi.

"Trời ơi Gia Hân, mấy tháng nay con bỏ đi đâu vậy? Má con gọi điện thoại về suốt, hỏi cô có thấy con ghé nhà không? Má con còn bảo, nếu cô mà gặp được con thì phải gọi điện thoại báo cho má con ngay. Rốt cuộc là con đã ở đâu?"

Tôi sững người. Tôi đã ở đâu à? Tôi.

"Thôi con đứng đây đợi cô một chút, cô vào lấy điện thoại ra cho hai má con nói chuyện!"

"Dạ, làm phiền cô Hương quá!"

"Phiền cái gì chứ, cái con bé ưu làm cho người ta lo lắng này!"

.

.

Tôi dắt xe ngồi trên bãi cỏ gần bờ kè, hơi ngẩng đầu nhìn về cuối đường chân trời đã nhuộm ráng nắng chiều. Đột nhiên cảm thấy, mọi thứ sao mà hư ảo quá!

Tôi vốn chỉ là một người bình thường, một người mà nếu như đặt giữa vô số những người bình thường khác, chắc chắn không thể nghi ngờ sẽ bị lu mờ đi. Mới đây thôi, tôi vẫn còn là một con bé chỉ biết sống trong cái vỏ ốc nhỏ nhỏ của mình, rồi thì dùng một cái mọi thứ thay đổi, tôi nghe theo lời mẹ đi đến buổi xem mặt và rồi gặp được anh. Thần kì hơn nữa, tôi và anh hai người xa lạ cứ thế trở thành vợ chồng.

Tôi cười, hít mũi một cái nuốt xuống một hơi nghèn nghẹn.

Ba tôi làm việc cho một chi nhánh công ty nhỏ, là phó phòng dự án phát triển cũng hơn mười năm rồi. Chẳng phải ba tôi không có năng lực làm việc hay thua kém người khác, chỉ là ông không giỏi khoản xã giao nên không có người mở đường nâng đỡ. Như vậy cũng không có gì không tốt, ông có thể an phận làm đúng chức vụ của mình.

Ban nãy nói chuyện với má, qua lời kể thì tôi biết công ty của ba đã được thu mua, vốn tưởng đã sẵn sàng tinh thần bị cắt giảm biên chế, nhưng ai ngờ đầu ba tôi lại được tiến cử đến thăng trụ sở chính công ty làm việc. Không chỉ được cấp cho một hộ chung cư nghỉ ngơi, mà ngay cả vấn đề đi lại cũng không cần lo lắng, tiền trợ cấp và bảo hiểm cũng đã có công ty lo.

Thật sự là một miếng bánh từ trên trời rơi xuống, đãi ngộ tốt đến không còn gì tốt hơn nữa. Nhưng dù có tốt đến mấy, phải rời xa nơi mà mình đã gắn bó hơn mấy mươi năm, trong lòng quả thật cũng không dễ chịu gì.

Ba má tôi lúc nào cũng có suy nghĩ, dù cho anh em tôi có đi đến bao xa chẳng nữa, chỉ cần hai người họ còn ở đây, liền ở đâu, anh em tôi cũng luôn có một ngôi nhà chờ đợi mình trở về. Chính bởi vì có niềm tin đó, nên dù là anh trai tôi hay là bản thân tôi, đối với ba má, chúng tôi có một niềm tự hào mà không gì sánh được.

Nhưng bây giờ, nhà thì còn mà ba má thì đi rồi. Cách một thành phố, tuy là không xa nhưng trong lòng tôi lại thấy lạc lõng vô cùng. Đột nhiên cảm thấy, tôi hụt như một đứa trẻ to xác không rời đi được ba má mình. Chỉ vừa mới cách xa vòng tay đó thôi, nội tâm liền nảy sinh bất an và sợ hãi đến kì lạ.

Tôi và má còn nói thêm vài chuyện nữa, chủ yếu đều là má lo lắng tôi ở đây một mình có tốt hay không, rồi người mà tôi đang sống cùng, sẽ không phải là đưa tôi về rồi ăn hiếp tôi đó chứ? Tôi cười cười, liên tục cam đoan anh đối với tôi vô cùng tốt, nuôi tôi so với má còn chắc tay hơn nhiều, lên được những ba kí khiến cho tôi nhìn ngấn mỡ bụng mà phiền muộn không thôi.

Cách một đầu dây, nước mắt tôi rơi rớt.

Một vòng tay rộng lớn ôm lấy tôi từ phía sau, thân nhiệt ấm áp truyền tới nhất thời xua đi cái lạnh lẽo trên da thịt. Tôi nghiêng đầu, đập vào mắt là vẻ lạnh lùng điển trai mang theo một chút gì đó rất riêng của anh.

Anh không nói, tôi không nói, nhất thời tôi và anh trầm mặc tựa vào nhau. Mãi đến một lúc lâu sau đó, khi mà trên người tôi truyền tới một tiếng vang

trầm cảm.

"Ọt ọt ~ !"

Tôi ngay cả ý nghĩ muốn đập đầu vô đầu hũ cũng có rồi.

"Đói bụng? Có muốn đi ăn gì không?"

Lắc lắc đầu. Dù có đói thật nhưng cũng phải làm giá một chút, khụ khụ! -////-

"Chỗc nữa ghé vào siêu thị, muốn ăn gì thì tùy em chọn!"

Không phải lúc nào cũng dụ em bằng đồ ăn được đâu anh, nhưng xác thực là quyết tâm em đã bị lay động. Quẹt miệng.

"Tối nay anh sẽ nấu!"

"Ông xã, mình về nhà thôi!"

Đừng trách tôi không có cốt khí, nhưng đề nghị của anh quả thật là hấp dẫn không thể chối từ. Tôi đành phải mặt dày mà hô lớn một tiếng, chỉ sợ ngay sau đó anh sẽ đổi ý mà thôi.

Vòng tay quanh người bỗng dưng siết chặt lại, từ trên đỉnh đầu truyền xuống giọng cười trầm thấp khiến tôi ngượng ngùng không thôi. Tôi đỏ mặt, cúi đầu làm đả điệu chôn thân.

Một lực kéo nhắc bỗng tôi lên, quanh người liền trở nên ấm áp, ra là anh dùng áo khoác bọc lấy tôi kín mít bên trong, hơi cúi đầu khiến cho tôi thấy rõ đôi mắt anh sâu đến nhường nào.

"Ừ, về nhà thôi!"

"Dạ!"

.

"Ông xã, anh tính mặc đồ này chờ em đi thiệt hả?"

Tây trang công sở đó anh, ngồi lên xe này nhìn sao cũng quái quái! Mà quan trọng hơn là, chỉ có một chỗ ngồi thôi, em phải đu bám xe hả anh?

Anh nhướn mày, vừa xoắn tay áo trắng vừa đảo mắt nhìn tôi: "So với bộ đồ em mặc thì tốt hơn nhiều!"

Tôi cầm nín, âm thầm lặng lẽ trù dập tổ đội ba người.

(Số 1 đang đi giữa đường đánh cái hắc xì vang dội văng hết nước miếng vào mặt số 2, may mắn mà số 3 tránh được, nhưng sau đó lại trượt chân té đập mặt.

Số 1, số 2 và số 3: "...")

Ngay khi tôi còn băn khoăn về vị trí ngồi, anh đã đem tôi đặt lên sườn ngang của xe, hơi nhích mình một cái, đem cả thân người vùi cả vào lòng anh.

"Ngồi vững, chúng ta đi!"

Mặt trời đã xuống núi từ lâu, xa xa lúc này cũng chỉ nhìn thấy những vệt sẫm màu mà tàn dương bỏ lại. Chiều tối nên không khí mát mẻ hơn nhiều, anh cũng thoải mái mà đạp chậm rãi băng băng trên mặt đường.

Mà tôi, chỉ cần lẳng lặng tựa vào anh là được!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Nắm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Vũ hội hỗn loạn (1)

Đứng giữa dãy hành lang náo nhiệt, ánh đèn mờ ảo làm cho người ta có loại lỗi giác như đang xuyên qua thời gian trở về với năm tháng xưa cũ. Xa hoa, hào nhoáng và đầy cảm dỗ. Đó là tất cả cảm nhận của tôi vào lúc này.

"Ông xã, thật sự phải đi vào sao?"

Tôi bồn chồn quay sang hỏi anh. Đây là lần đầu tiên tôi tham gia vào bữa tiệc của giới thượng lưu và quý tộc, trong lòng không khỏi có điểm lo xa trăm điều, chỉ sợ nếu nhớ như tôi gây ra sai lầm gì đó, người đứng ra chịu mũi sào nhắt định sẽ là anh.

Tôi không sợ người ta trách mắng tôi, nhưng tôi lại sợ anh sẽ bị vạ lây mất mặt. Nói gì thì nói, tôi so với anh giống như thành thị và nông thôn vậy. Khoảng cách rất lớn và nếu tôi không cố gắng thu hẹp, một ngày nào đó, nhất định chúng tôi sẽ rời xa nhau.

Anh không nói không có nghĩa là anh không nghĩ đến, một người thông minh như anh làm sao có thể không nhận ra tôi đang bắn khoăn điều gì. Tuy anh thường trấn an tôi rằng không nên tự ép buộc mình, cứ như cũ làm một Phương Gia Hân là được. Bởi vì dù tôi có là một đại minh tinh hay một người bình thường mờ nhạt, trong mắt anh tôi vĩnh viễn là tôi. Tất cả ưu nhược điểm, cảm xúc và con người tôi, toàn bộ chúng đều thuộc quyền sở hữu của anh.

Đỏ mặt cúi đầu, chột chột hai ngón trỏ. Từ khi làm rõ tình cảm của mình tới giờ, anh vẫn thường xuyên rót mật vào trái tim fan-gor của tôi như thế, khiến cho mỗi ngày tôi đều như muốn chết chìm trong ảo tưởng của mình.

Ông xã, anh ngàn vạn lần đừng đi đóng phim nha! Anh mà đi đóng phim, chắc em nhập viện vì lên tăng xông mất! (Ghen ak~ :")

Nhưng mà lần này dù anh có dỗ ngọt thế nào đi chăng nữa, tôi cũng kiên quyết bỏ chính theo tà, sử dụng quyền trợ giúp thứ ba, gọi điện cho người thân cầu cứu mẹ chồng.

"Con dâu yên tâm, tất cả đã có mẹ ở đây rồi!"

Không thể không nói, tác phong làm việc của mẹ chồng quả thật là chuyên nghiệp vô cùng. Mẹ chỉ đứng đó mỉm cười búng tay cái chóc, ngay lập tức liền có bốn vệ sĩ hệt như đặc vụ áo đen xuất hiện sau lưng tôi, nhẹ nhàng mỉm cười đoạt lấy chổi lau nhà và xô nước tôi đang tác nghiệp (quét dọn), a lẽ háp một cái liền một đường khiến tôi lên xe ngồi.

Một mùi hương quen thuộc từ đâu đây truyền tới, tôi cảnh giác lia mắt nhìn quanh, giác quan thứ sáu của tôi lúc này đang điên cuồng rung lên từng hồi chuông báo động. Quả nhiên không phụ sự trông mong của mình, chỉ nghe thấy một tiếng nổ "Bùm" trong đầu, trước mắt tôi như rơi vào vực sâu đen tối của hiện thực tối tăm. Một bịch bấp nướng!

Bác sĩ, tôi cảm thấy đất trời quay cuồng!

"Phu nhân, đây là tấm lòng của nhị thiếu gia đặc biệt gửi đến cô. Trước khi lên đường đến sân bay, nhị thiếu gia tình cờ gặp được một xe đẩy bắp, ban đầu chỉ định mua hai trái thôi, nhưng người ta thấy cậu ấy đẹp trai lại có duyên nên lại dúi cho thêm vài trái nữa. Đang lúc nhị thiếu gia ăn ngon lành thì đột nhiên giật mình sức tỉnh, vội nhớ ra phu nhân cũng rất thích ăn bắp nên mới cho người lập tức đem đến đây. Nhị thiếu gia thật tốt, sắp đi xa nhưng vẫn không quên chiều cô người trong nhà. Phu nhân, cô đừng phụ tấm lòng của nhị thiếu gia mà hãy ăn hết nhé!"

Nghe tới đây, tôi kiểm không được mà tròn tròng trắng mắt. Sắp đi xa mà vẫn không quên hạ sĩ khí của quân địch. Em chồng ơi em chồng, phương thức quan tâm ngược tim của cậu, người thường như tôi quả thật là nhận không nổi ~ TT^TT

Tôi đơ mắt nhìn trái bắp còn nóng hôi hây hây, nếu không phải thấy được ánh mắt có thể gọi là cực kì trông đợi (?) của bốn người ngồi đối diện, tôi đã buông bắp xuống quay đầu nhìn sang bên, giả vờ như ta chưa từng quen.

Bắp nướng. Nhân sinh khổ ải, đời bắp khổ đau. Khi buồn thì người ta ăn mình, mà hết buồn thì người ta đem mình quăng đi. =."

Tôi cảm nín, cái cảm giác tội lỗi đang kêu gào trong tim này rốt cuộc là sao vậy nhỉ? Xuất phát từ động lực gì đó, tự dưng tôi cảm thấy nếu không ăn trái bắp này thì sẽ kéo theo cừu hận với người trồng bắp vậy. - —||||

5 giây qua đi.

10 giây qua đi.

20 giây qua đi.

Trái bắp vẫn trơ mặt ra nhìn tôi chăm chăm

30 giây qua đi.

40 giây qua đi.

50 giây qua đi.

Tôi nhắm mắt lại, hít vào một hơi, chấp nhận số phận cầm trái bắp lên cặp lấy một phát. Bấy giờ, nước mắt tôi ê chề như com chan canh.

"Lần đầu tiên tôi thấy được có người ăn bắp mà ăn đến xúc động như vậy! Đại phu nhân, rốt cuộc thì cô cũng hiểu được nỗi khổ của quần chúng nhân dân lao động rồi!" - Hu hu, anh nói gì vậy? Tôi vốn là quần chúng nhân dân lao động chân chất mà!

"Oa, lại cặp thêm phát nữa rồi! Đại phu nhân, xin hãy phát biểu cảm tưởng của cô vào lúc này?" - Tôi muốn quăng bắp vào mặt tên ác nhân đang ngồi

trên máy bay dung đẳng dung đẳng kia!

"Ừm, nhị thiếu gia nói không sai, bắp nướng chính là định mệnh của đại phu nhân!" - Tôi mới không cần cái định mệnh này!!

"Lúc đầu thì tôi chưa tin, nhưng giờ thì tôi tin rồi. Cũng may mà đại phu nhân hảo bắp chứ không hảo khoai lang nướng, nếu không thì cuộc đời chúng ta sẽ chỉ còn mùi mà không còn màu!" - Anh có tự giác của người nói xấu không vậy? Anh nói mà tôi nghe thấy hết rồi nè, anh phải nói nhỏ hơn một chút chứ!

Chẳng biết vì sao nhưng khi câu nói này vừa được phát ra, không khí trong xe liền xuống thấp đến đáng sợ, ánh mắt bốn người làm như vô tình mà cố ý cà liếc cà liếc sang đây, cái dáng vẻ đề phòng hết như không khí lúc nào cũng có thể bị đầu độc, khiến cho tôi nhìn mà nội thương đầy người.

Học máu. Bác sĩ, xa cách ít lâu mà tôi lại nhớ cái giường bệnh ngày nào rồi!

"Em đang lo lắng?"

Âm thanh trầm thấp vọng ở bên tai, khiến cho tôi như người tỉnh mộng mà ngỡ ngàng gật đầu. Liếc nhìn đại sảnh ngày một gần, tôi nhỏ giọng.

"Vâng ạ, cũng có chút chút!" Chỉ vừa đủ để muốn xoay mô-đen bỏ của chạy lấy người mà thôi.

"Đừng lo lắng!"

Anh an ủi, giọng anh thật dễ nghe, nhưng tim tôi thì đập "bang bang" như đang đánh trống chào cờ hết sức căng thẳng. Thành linh trên môi truyền đến xúc cảm mềm mại, tôi ngẩn ra nhìn gương mặt điển trai cách tôi cự li năm-cm-ti-mét nhìn gần, mặt bùng chéo đỏ quạch như tôm tươi.

"Đừng lo lắng!"

"..Dạ ~ !"

Tôi đỏ mặt lẻo đẻo đi theo anh, tim vẫn đập nhanh như cũ nhưng không phải là vì căng thẳng nữa. Lúc nào cũng thế, nụ hôn của anh hết như chứa đựng ma pháp xua tan mọi lo lắng bất an trong tôi, khiến cho tất cả cảm xúc tiêu cực trong nháy mắt đều bị đè bẹp. Nếu không phải ngại ở đây có quá nhiều người, tôi đã kéo anh vào rừng cây đáp lễ anh nồng nhiệt rồi. Khụ khụ! -/////-

Bước vào đại sảnh xa hoa, tôi khoác lên mình trang phục quý bà của Bến Thượng Hải cùng anh đi dự tiệc. Tuy phần ngực và eo có hơi chật một chút vì tôi đang tăng cân, nhưng không sao, bộ sườn xám tôi mặc còn chịu được sức ép. =.="

Âm nhạc du dương cùng tiếng cười thì thoảng truyền đến, bất giác như kéo tôi vào một thế giới xa lạ với sự hoa lệ đầy choáng ngợp. Tôi kín đáo đảo mắt nhìn quanh một chút, quả nhiên so với phim ảnh thì hiện thực vẫn nhiều hơn một phần trang nghiêm trịnh trọng.

Bác sĩ, làm sao bây giờ? Tôi run đến mức muốn lăn đùng ra giả chết để tránh tai mắt gấu rồi! QAQ|||

"Thưa quý ngài, quý cô! Mời hai vị chọn mặt nạ dùng cho bữa tiệc này!"

Một thanh niên mặc trang phục quân gia đi tới gật đầu chào lễ độ, đối với anh và tôi bày ra chiếc khay đựng vô số mặt nạ bên trên. Anh nhú mày, thấp giọng.

"Bắt buộc sao?"

"Đúng vậy thưa ngài!"

Nói mới để ý, trừ vợ chồng tôi mới vào thì mọi người bên trong đều đã đeo mặt nạ cả rồi. Khá giống với vũ hội cosplay, chỉ có điều mọi người thống nhất một tông ăn mặc cổ điển, trở thành những quý ông quý bà mà không phải là thần rừng ma cây.

Anh cũng không khó xử người phục vụ, đưa tay chọn lấy một mặt nạ bạc và một mặt nạ đen cho tôi và anh. Tôi vui vẻ đeo lên, vừa tính hỏi anh tôi trông thế nào thì đã nghe thấy tiếng cười trầm thấp truyền đến.

"Chào Nam Cung tổng, thật hiếm hoi mới thấy cậu xuất hiện ở những bữa tiệc thế này, tôi đây thật lấy làm vinh hạnh!"

Người đến là một trung niên ăn mặc đứng tuổi, tác phong hài hoà lộ ra một cỗ uy nghiêm chân thật. Sóng lưng tôi hơi căng thẳng một chút, theo bản năng tự nhiên đoán được địa vị của người này cũng không nhỏ. Tôi im lặng chờ anh lên tiếng, vô cùng hiểu chuyện bày ra dáng vẻ "Phụ nữ thành đạt" đứng ngốc ngốc bên chồng.

Anh gật đầu, cũng gọi là nể mặt mà hơi tươi cười."Chủ tịch Trịnh khách sáo, trường bối có lời mời, phận làm tiểu bối sao có thể không quan tâm!"

"Ha ha ha, thằng bé này! Chủ tịch Trịnh gì chứ, đều là người trong nhà, cứ bảo chú là chú Trịnh như trước là được!"

"Vâng, chú Trịnh!"

Tôi, tôi cảm thấy tay chân mình như muốn nhũn cả ra vậy! Ông xã, anh cười kiểu này đúng là muốn đầu độc tim em mà! Siêu ngẫu, siêu man-li, siêu mê

người, siêu.. Ông xã, sao anh nhìn em dữ vậy?

"E.hèm!"

Tôi giật thót người, vội nhớ ra bây giờ đang ở bên ngoài chứ không phải ở nhà. May mắn tôi chỉ nhìn anh đăm đăm chứ không hó hê câu nào, bằng không chắc tôi đào cái lỗ chui xuống lấp mình luôn cho rồi. Bị ông xã bắt gặp lúc đang YY, thật sự là xấu hổ chết người! -/////-

Làm như thấy được bầu không khí có chút kì quái, chủ tịch Trịnh ho khẽ một tiếng, bây giờ mới chịu liếc mắt qua dành một phần chú ý cho tôi.

"Tiểu Duệ, vị đây là..?"

Nha nha, cuối cùng cũng có dịp thể hiện rồi. Nhớ lại bài học xã giao mà mẹ chồng đã dạy, tôi nghiêng đầu một góc 30 độ về phía trước, đối với chủ tịch Trịnh nở nụ cười ưu nhã mà tôi đã tập đến đơ hàm trong suốt một tuần.

"Chào chủ tịch Trịnh, cháu là Phương Gia Hân, cũng là vợ của anh Duệ, rất vui được biết ngài!"

"Cậu.. Tiểu Duệ, cậu kết hôn từ lúc nào, sao tôi lại không biết nhỉ?"

Nhìn thấy biểu tình không nén được kinh ngạc đến đề cao âm lượng của chủ tịch Trịnh, tim tôi đập cái bộp, có phải tôi lại hồ hăng ở chỗ nào rồi không?

Ngay khi tôi đang hoảng đến phát rồ, lòng bàn tay bỗng truyền tới xúc cảm ấm áp siết chặt. Tôi nghiêng đầu nâng mắt lên nhìn anh, nhìn đến khoeo dãn cong khiến cho gương mặt tuấn tú càng thêm nhu hoà.

Anh nhìn chủ tịch Trịnh, chậm rãi nói.

"Chuyện cháu kết hôn cũng chẳng phải bí mật gì, bữa tiệc lần trước mẹ cháu khoản đãi chính là để chiêu cáo cô con dâu này. Nhưng giữa chừng thì xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, cô ấy không thể tham gia đến cuối cùng nên thân phận kia mới mờ mờ ít người biết. Sẵn đây cháu cũng muốn giới thiệu với chú, cô ấy chính là vợ hợp pháp của cháu, cũng là người mà cháu đã nhận định sẽ cùng nhau vượt qua cả đời."

Tim tôi đập thình thịch, máu nóng dồn lên mặt. Cái cảm giác say xắm hết như bị người chuốc rượu này, khiến cho tôi chỉ muốn say luôn không bao giờ muốn tỉnh dậy nữa. Đây có tính là anh đang tỏ tình với tôi không? Tuy ba chữ "Ai-lốp-diu" anh còn chưa có nói, nhưng những lời này so với bất cứ ngôn từ nào cũng đều có sức nặng hơn nhiều.

Bác sĩ, làm ơn kéo chân tôi xuống với, tôi sợ cứ bay nữa thì sẽ tông vào cột điện cao thế mất! Nhưng mà, nhưng mà.. Thiệt là hạnh phúc quá đi!!! XD XD XD

"Vậy à!"

Chủ tịch Trịnh sau một hồi im lặng mới gật đầu ý vị, hơi đảo mắt nhìn tôi sâu xa.

"Tiểu Duệ, mong cháu cùng cô Phương đây sẽ luôn luôn hoà hợp!"

Dứt lời liền gật đầu chào chúng tôi rồi tời đi. Tôi mở to mắt, có chút khó hiểu.

Vị chủ tịch Trịnh này cũng rõ là kì quái, kia ông bảo anh gọi ông ấy là "Chú Trịnh", còn thân mật kêu anh bằng "Tiểu Duệ", như thế nào đến phiên tôi lại thành ra "Cô Phương" rồi?

"Ta sang kia đi, nhân tiện dùng luôn chút gì đó. Tiệc còn dài, nếu em đói xui, anh sẽ để em lại đây một mình."

Anh tùy ý đeo lên chiếc mặt nạ đen tuyền, phải nói chứ người đẹp thì mặc gì làm gì cũng đẹp. Căn bệnh "Mê ông xã bỏ con" của tôi lại có xu hướng phát tác, liếc nhìn anh sau khi đeo mặt nạ lên lại tăng thêm một phần thần bí quyến rũ, so với nước miếng chảy dài thì hình như máu mũi của tôi càng thêm kích động muốn một phát bắn chết chủ nhà.

Gục xuống sân nhà, máu chảy lênh láng. Cảnh báo chị em phụ nữ, luôn luôn mang theo kính râm bên người để phòng chống ánh sáng từ trai đẹp chọi cho hai mắt đui mù. Đặc biệt khuyến cáo, cũng nên mang theo bông gòn để tránh cho trường hợp mắt máu quá nhiều như tôi đây.

Bác sĩ, tôi trần trời xong rồi, bác sĩ khăn trương truyền máu cho tôi đi, không khéo chậm trễ tôi lại về với ông bà thì lâm nguy ~

Tôi quẹt mũi, có chút ngượng ngùng. Kì thực, anh là một người tâm lý vô cùng, biết rõ từ sáng đến giờ tôi căng thẳng đến không ăn được gì nên mới mở miệng nói như vậy. Trông thấy anh đi được một đoạn rồi nghiêng đầu dừng lại chờ tôi, trái tim tôi liền tung tăng nhảy nhót đến vô cùng vui vẻ. Tôi cười toe toét đến không nhìn thấy ông mặt trời đâu, lon ta lon ton chạy đến bên cạnh anh.

Ông xã, em sẽ vì anh làm thơ tình ái ~ ^/////^

(Nam Cung Duệ.. Thật sự, muốn sống "Bình yên" là một việc khó nhất trên đời!

Phương Gia Hân...)

Tiếp nhận đĩa và đĩa anh đưa tới, tôi mở to mắt cùng anh đi chọn thực, cố gắng kiềm chế sự kích động trào dâng của mình. Nhìn các món ăn được chế biến hoa mỹ xếp chồng thành một bàn dài bất mắt, từ Tây phương đến Đông phương, vô cùng tinh tế cầu kì. Tôi nuốt một ngụm nước bọt, sống lưng dựng thẳng, đầu ngẩng cao cao, làm như không quen biết cái bụng đang mất mặt "rột rột" ầm ĩ. Bàn tay tao nhã vươn ra chọt chỗ này một chút chọt chỗ kia một chút, cố gắng thể hiện tất cả sự sang chảnh trên bàn ăn của mình.

Đột nhiên đèn của toàn bộ hội trường đồng loạt tắt ngấm, mọi người ồ lên xôn xao thành một mảnh, không biết có phải là sự cố do điện hay các vấn đề tương tự hay không? Đương lúc đó, từ trên cao đèn pha rọi xuống những bậc thềm của chiếc cầu thang dài làm bằng cẩm thạch, khiến cho nó càng tăng thêm mấy phần lung linh huyền ảo. Tiếng đàn vang lên, nhân vật chính của bữa tiệc hết như cô công chúa kiêu sa từ trong tranh bước ra.

"Trịnh Tuyết Liên!"

Nghe thấy anh thấp giọng gọi một tiếng, tôi ngẩn người, theo bản năng nhìn lên sự tồn tại tưởng chừng như vô cùng cao quý kia. Tôi không biết thứ gọi là thần giao cách cảm có tồn tại hay không, chỉ biết cô ấy thể nhưng thật sự nhìn về phía này. Chỉ một phút ngỡ ngàng rồi đôi môi cong lên kéo ra vầng trăng tuyệt đẹp, ánh mắt cô ấy tựa như chứa đựng vô hạn tình nồng mà bất kì người nào nhìn thấy cũng cam nguyện say đắm một đời. Cô mở miệng, một tiếng gọi kia như đánh thức tâm trí của toàn thể mọi người trong hội trường.

"Duệ!"

Tôi nghe thấy.. âm thanh của tim mình thật sâu đang nói lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Vũ hội hỗn loạn (2)

Ánh đèn pha theo từng bước chân uyển chuyển ngày một gần đến nơi tôi, ngược nhìn cô gái tự tin với nụ cười đẹp mắt, chẳng hiểu thế nào mà tôi lại có cảm giác nguy cơ hơn bao giờ hết. Nhất là khi đối diện ánh mắt mà anh nhìn cô ấy kia, vẻ mặt vẫn như cũ lãnh đạm, nhưng thật sâu trong đó là cảm xúc mà tôi chưa bao giờ biết đến.

Tôi mím môi, tay ở một nơi không ai thấy nhẹ siết chặt lấy mép váy. Trịnh Tuyết Liên, tôi biết cô ấy là ai.

Cách một bước chân, cô dừng lại, ánh mắt phiếm lệ mang theo lưu luyến ôn nhu nhìn anh mỉm cười.

“Anh Duệ, em đã về rồi!”

Không phải là “Đã lâu không gặp!”, mà là “Em đã về rồi!”. Chỉ là một câu nói đơn giản như thế, nhưng lại làm cho tim của tất cả mọi người ở đây hẫng đi một nhịp.. Bao gồm cả chính tôi!

Chưa bao giờ tôi cảm thấy may mắn vì đã đeo lên chiếc mặt nạ như bây giờ, bởi vì tôi biết, vẻ mặt hiện tại của tôi nhất định là rất xấu xí. Phải làm sao đây, cảm xúc của tôi cứ tụt dần tụt dần, ngay cả một bàn mỹ thực trước mắt nhìn cũng muốn ăn không nổi nữa.

“Em có thể cùng anh nhảy một điệu được không?”

Cô vươn tay, rõ ràng là nhìn anh nói, nhưng ánh mắt lại như vô tình mà liếc sang tôi. Tôi cứng người, mặt cũng đỏ ra không biết nên phản ứng như thế nào. Hai, ba người bắt đầu nhìn tôi nhỏ giọng nói gì đó, một vài người còn ồ lên khiến cho tôi càng thêm hoảng loạn. Bên má truyền đến xúc cảm lạnh lạnh, ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên mặt tôi, anh nhìn tôi thấp giọng nói.

“Ồ đây chờ anh!”

Tôi không biết mình đã mang theo tâm trạng gì khi gạt đầu, chỉ biết đến khi tôi sực tỉnh, trên tay đã có nhiều thêm một đĩa thức ăn. Tôi ngẩng người ngồi xuống dãy ghế hội trường, dùng đĩa ghim một miếng bánh nhỏ cho vào miệng. Đây là anh bảo người phục vụ chuẩn bị cho tôi, toàn là những món tôi thích, nhưng bây giờ tôi ăn mà cứ hết như nhai sáp, một chút vị giác cũng không có.

Những cô gái ngồi bên cạnh tôi lần lượt được mời ra khiêu vũ, tôi thì cứ dờ ra chốc chốc lại nhai cái gì đó. Thú thật là tôi không dám loạn mắt nhìn quanh, chỉ sợ nếu như vô tình thấy được cảnh anh cùng cô gái kia đến quyền luyện không rời, tôi nhất định sẽ..

“Thấy sao hà, có phải chị tôi trông rất đẹp hay không?”

Bên tai truyền đến giọng cười là lời quyến rũ, tôi nghiêng đầu hơi nhìn sang bên, đập vào mắt là gương mặt được trang điểm cực kì diễm lệ.

Trịnh Tuyết Linh?!!

Cô vươn tay đón lấy ly rượu vang từ người phục vụ, ngã người ngồi xuống bên cạnh tôi, chân phải thuận thực bắt chéo lấy chân trái. Nhấp lấy một ngụm

rượu, nhìn lên sàn nhảy dường như chỉ thuộc về hai con người tuyệt vời nhất kia, ánh đèn mờ ảo khiến cho đôi mắt cô càng thêm mông lung mơ hồ.

“Hai người họ trông thật xứng đôi nhỉ? Từ nhỏ tôi đã luôn khao khát sau này sẽ trở nên giống như chị tôi, là một người thông minh tài giỏi được mọi người yêu thích. Nhưng thật ra trong tâm tôi vẫn luôn ghen tị với chị ấy, chỉ cách có hai năm thôi mà dường như mọi hào quang trên đời đều bị chị ấy đoạt lấy, bao gồm.. cả anh Duệ!”

Cô quay lại nhìn tôi, ánh mắt ưu thương hơi cong miệng cười khổ.

“Cô rất may mắn, chính tôi cũng đã từng rất ghen tị với cô. Đã từng một thời tôi nỗ lực không ngừng nghỉ, chỉ mong sao có thể bắt kịp được bước tiến của anh Duệ. Làm cho anh ấy quay lại nhìn tôi, làm cho tôi được đứng lại lâu trong mắt của anh ấy. Nhưng không thể, chỉ cần có chị tôi ở bên cạnh, trong mắt anh ấy liền không dung chứa một người nào.”

Cô cười.

“Mấy năm trước chị tôi ra nước ngoài để phát triển sự nghiệp, khi ấy chị tôi cùng anh Duệ còn cãi nhau một trận lớn, tôi cứ nghĩ mọi thứ sẽ kết thúc rồi kia, biết là tôi hơi ti tiện, nhưng nếu hai người họ cứ thế mà chấm dứt, tôi nhất định sẽ có cơ hội được ở bên cạnh anh ấy. Tôi không biết sẽ mất bao lâu để khiến anh ấy quên đi chị tôi, nhưng chỉ cần một ngày tôi còn ở bên cạnh anh, tin chắc, sẽ có một ngày anh ấy chịu quay lại nhìn thẳng vào tình cảm của tôi. Tôi vẫn luôn tin tưởng như vậy, cho đến một ngày..”

Cô quay sang nhìn tôi, lắc đầu cười tự giễu. Tôi biết cô ấy chính là muốn nói, nếu như tôi không xuất hiện, mọi thứ đã đi lệch quỹ đạo thành ra thế này.

“Tiểu thư, tôi có thể mời cô một điệu được chứ?”

*Câu nói tiếng Anh.

Một người đàn ông trông có vẻ là tình anh xã hội đi đến, đối với Trịnh Tuyết Linh vươn tay ngỏ lời. Cô đảo mắt nhìn tôi, cong miệng.

“Tôi đi trước, khi khác gặp lại!”

“Được!”

Tôi gật đầu, cô vươn tay nắm lấy bàn tay người đàn ông kia, hai người rất nhanh đã hoà vào không khí của vũ hội náo nhiệt.

Điệu nhạc vẫn miên man trong dòng cảm xúc bất tận của tôi, đã là bản nhạc thứ hai mà anh cùng người kia nhảy. Chưa bao giờ tôi cảm thấy ghen tị với một người như vậy, ghen tị vì cô ấy là bạn thanh mai của anh, càng thêm ghen tị vì cô ấy đã từng có được toàn bộ trái tim và tình yêu chân thành ấy. Tôi thật sự không muốn khóc một chút nào, cũng không muốn tỏ ra mình là một người hẹp hòi yếu đuối như thế. Tôi nhéo mạnh vào chân mình một cái, cắn răng nén xuống cái mũi đã bắt đầu nghèn nghẹn.

Tôi thật sự ghét mình vào lúc này!

“Tôi có vinh hạnh mời tiểu thư một điệu được không?”

Một giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu tôi, xuất hiện trước mắt là những ngón tay thon dài mang theo đường cong mạnh mẽ. Tôi ngẩng đầu ngược mắt nhìn lên, người nọ đứng ngược hướng ánh sáng nên càng khắc đậm cái nét anh tuấn bức người. Dù một nửa khuôn mặt đã bị che đi bởi chiếc mặt nạ trắng sữa đính kèm với những viên saphia tuyệt đẹp, nhưng vẫn có thể mường tượng ra bên trong đó là một khuôn mặt suất khí như thế nào. Người nọ nhìn tôi, mỉm cười ưu nhã chìa tay ra chờ đợi.

Tôi hơi lạng đi, cũng không vội từ chối hay đồng ý, trái lại có chút suy tư trong giây lát.

Sự thật là, tôi đã học nhảy rất chăm chỉ để chuẩn bị cho ngày này, thậm chí còn trật cả mắt cá chân chỉ vì không quen đi giày cao gót. Vốn tôi còn muốn cùng anh độc bá sàn nhảy khiến cho mọi người trầm trồ không ngớt, ai ngờ đầu âm mưu bất thành, cuối cùng chính tôi mới là người trầm trồ ngó anh cùng người khác đi khiêu vũ.

Hựt hững quá! Thế mới biết cuộc đời không ai đoán trước được điều gì, vui quá hoá buồn chính là như vậy!

Tôi nhìn anh ôm eo Trịnh Tuyết Liên xoay người một cái tình tứ, bĩu môi, kéo mặt nạ lên đưa tay quệt mắt. Hừ, ông ăn chả thì bà cũng đi ăn nem! Q”Q

“Rất vinh hạnh ạ!”

Tôi đặt tay mình vào tay người nọ, không một chút do dự tiến vào hội trường.

Bác sĩ, chuẩn bị một giường đặc biệt, hôm nay tôi sẽ nhảy đến khi lên tầng xông hơi mới thôi!

Thực tế chứng minh, khi người ta tức điên lên thì cái gì cũng có thể làm được. Tôi cũng không ngờ mình phối hợp ăn ý với bạn nhảy như thế, thậm chí đối với những bước lỗi nhịp, người nọ cũng có thể dễ dàng mà đệm tôi đi qua.

Anh à, anh đúng là tri kỉ mà! Bác sĩ, hai giường đặc biệt, đêm nay tôi sẽ nhảy từ hội trường đến phòng cấp cứu!

Đang nhảy đến hăng máu như thế, đột nhiên vô tình tôi bắt gặp ánh mắt của ông xã ở phía đối diện. Anh nhìn tôi, đáy mắt lạnh thành một mảnh khiến cho tim tôi rung lên nhức nhối.

Hừ, tại sao chỉ có anh nhảy được mà không cho phép em nhảy? Cho anh biết thế nào là sự tức giận của các bà nội trợ, mới không thèm nhìn đến anh nữa đâu!

Tôi cắn răng, kiên quyết quay mặt nhìn sang bên. Nhưng lại sợ nếu như vô tình rơi nước mắt mà bị ai thấy được, chắc chắn tôi sẽ xấu hổ đến mức mà dùng khinh công phi thân khỏi chỗ này, đành phải ngậm ngùi vờ như chuyển động theo điệu nhạc mà cúi thấp đầu xuống.

Anh quá đáng lắm, dám trừng em như thế, em thà ra ban công ngủ chứ cũng không thèm ngủ với kẻ độc tài như anh! Hừ, có trắng quên đèn!

Giữa lúc tôi đang loạn nhịp như thế, bên tai bỗng truyền tới giọng nói từ tính trầm thấp.

“Ngẩng cao đầu lên, đã quên lời anh dạy rồi sao? Dù phía trước có khó khăn thế nào, thì cũng phải ưỡn ngực ngẩng cao đầu mà tiến tới!”

Tôi kinh ngạc ngược lên nhìn anh, phát hiện đằng sau lớp mặt nạ kia là đôi mắt quen thuộc từ sâu trong ký ức, tim không khỏi đập mạnh một cái. Đúng lúc này, điệu nhạc thay đổi, anh đưa tôi đệm bước xoay vòng.

Ánh đèn mờ ảo làm cho mọi thứ thật lung linh kì diệu, nâng tay xoay người, tôi như lạc giữa vũ khúc êm đềm cùng điệu nhạc bất tận.

Tôi biết gương mặt này, tôi biết ánh mắt kia, càng nhớ rất rõ nụ cười trên môi đó. Dù bao nhiêu năm có trôi qua đi chăng nữa, thì anh vẫn như xưa là một chàng hoàng tử bé ôn nhu dịu dàng.

“Anh hai!”

Tôi dừng bước, nghẹn ngào níu chặt lấy áo anh, bao nhiêu điều muốn nói một chữ cũng chẳng thể thốt ra. Anh mỉm cười xoa nhẹ lên đầu tôi, đôi tay to lớn vẫn ấm áp như ngày nào.

“Tiểu Hân của anh đã lớn rồi!”

Chẳng biết từ bao giờ, âm thanh của vũ hội đã ngưng bật.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Vũ hội hỗn loạn (3)

"Hân.."

Giọng nói này..?

"Tiểu Hân.."

Nghe rất quen!

Cạch!

"Nhóc con, ra là em trốn ở đây sao?"

Ngẩng đầu nhìn lên, ngay cả khi đang ngồi trên tầng áp mái âm u không tia sáng, tôi vẫn có thể dễ dàng hình dung ra được con người ấm áp với nụ cười ôn nhu đó. Là Phương Tổng Minh, người mang chung dòng máu huyết thống với tôi, cũng là người mà tôi yêu quý nhất trên đời này.

"Anh hai... Oa!?"

Thình lình bị nhắc bỗng lên khiến tôi hoảng hồn quơ tay quơ chân ôm chặt lấy người anh, sử dụng công phu của gấu Koala sống chết đu đeo treo tòng teng không chịu rơi xuống. Anh hai dờ khóc dờ cười đưa tay chọt chọt cái mông đầy thịt của tôi, than nhẹ một tiếng: "Em thật là.." rồi nhận mệnh bê tôi xuống nhà dưới.

"Sao lại ở một mình trên đó chứ, em không sợ ông Kẹ nữa à?"

Ngồi xuống ghế sô pha, anh đưa tay xoa xoa cái đầu nắm của tôi, thổi ra một hơi thở thỏa mãn nhếch miệng cười cười. Tôi lủi lủi chui rúc vào lòng anh, giống như anh là cái tổ ấm áp nhất trên đời, một lát sau mới nhỏ giọng nói.

"So với ông Kẹ thì em sợ bà ngoại hơn nhiều, ông Kẹ chỉ hù em tề dầm còn bà ngoại là cạo luôn cả đầu em."

"Ha ha ha! Là ai nói với em bà ngoại sẽ cạo đầu em vậy?"

Tôi bĩu môi, nghe thấy anh cười mà uất ức vô cùng.

"Là bà ngoại chứ ai. Mấy bữa nay bà ngoại me em rồi, nói em đi học mà còn ôm trứng ngỗng về nhà nữa, bà ngoại nhất định sẽ đem cái Tông-đơ sang cạo trọc đầu em để san bằng tỉ số."

Tôi dịch người dòi đi một chút, đáng thương rung rung mắt ngẩng lên.

"Anh hai, em không muốn giống như Tiểu Nghĩa để đầu ba chôm đi học đầu. Em thà là đi chọt bao ni lông bán vé số, cũng không muốn để cả lớp hùa nhau gọi em là đầu heo."

Lần này anh hai không nói gì mà ôm tôi cười còn lớn hơn cả ban nãy, tôi run run môi, cảm thấy mình đúng là đứa trẻ bất hạnh nhất trần đời, liền bắt đầu gờ trờ ăn vạ gào khóc cả lên.

"Oaa! Anh hai xấu xa, anh hai đáng ghét, em sắp bị cạo đầu mà anh vui quá ha? Oa oa oa!!!"

"Ha ha ha, ngoan ngoan, là lỗi của anh, anh không nên cười em! Ngoan, không cười em nữa, thật sự, ha ha ha!!!"

Tôi dụi dụi hai con mắt đỏ ửng, bĩu môi.

"Đều tại anh hết, hồi nhỏ bắt em ăn óc heo quá trời, thành ra bây giờ đầu em mới đặc thành một cục y như vậy. Thử mà hồi đó anh cho em ăn thịt nướng thay vì súp lơ xem, biết đâu bây giờ em đã là siêu nhân mặc chíp hồng bay trên trời rồi!" =3=

Phương Tổng Minh.. Tháng này phải nhắc má cắt cáp mới được, ti-vi quã là phương tiện truyền thông nguy hiểm! Còn về trận chung kết Sea-Game của ba anh thì, anh sẽ coi như đây là hi sinh vì sự nghiệp giáo dục con em nhà! ==

(Ba Phương:"Bà nó ời, ra mà coi thằng con nó có hiếu với tôi này! =O=)

Anh cười hi hi, đưa tay xoa hai cái má phúng phính của tôi rồi kéo lại gần.

"Tiểu Hân, nhớ kĩ lời anh. Bất luận sau này có chuyện gì xảy ra, em cũng không được sợ hãi hay trốn tránh như ngày hôm nay. Học không giỏi thì có thể đi học thêm, có lỗi sai thì phải can đảm mà gánh vác. Dù có chuyện gì xảy ra, em cũng phải ưỡn ngực ngẩng cao đầu mà tiến tới, có biết không?"

Tôi há hốc mồm, anh yêu cầu quá cao ở bán bèo mít ướt như em rồi!

"Anh hai, anh đừng có xúi bậy em! Bí mật nói cho anh nghe vụ này, cái bánh ChocoPie mà dạo trước ba bị tình nghi là ăn vụng của ông ngoại ấy, thật ra là em ăn đó. Giờ mà anh bảo em đi nhận tội, có khác gì là gào lên bảo:"Con ở đây nè, nhanh tới đánh con đi" đâu? Anh hai, anh nhìn kĩ mặt em xem, trông em có giống người đang thêm đôn lăm hay không?"

Phương Tổng Minh.. Cứ nói đến ăn uống là nó lạnh thế không biết!

"Tiểu Hân, chỉ cần em có thể làm được những điều mà anh nói, tin tưởng anh, cho dù đó có là sai lầm đi chăng nữa, anh cũng sẽ ở bên che chở em khỏi tất cả mọi thứ trên đời."

"Bao gồm cả phóng hỏa, giết người và chôm đồ luôn hả anh?"

Anh hai ngó người nhìn tôi, không chắc chắn lắm hỏi.

"Câu này là em học được từ đâu?"

Tôi ngây ngô cười:"Từ trên tivi đó anh hai, bữa em nghe người ta nói nhiều câu còn hay hơn nữa kia!"

Phương Tổng Minh.. Cắt cáp, tháng này nhất định phải cắt cáp!

Anh nhéo mũi tôi:"Nếu em thực sự dám làm những chuyện đó, thì không cần nhờ đến người khác đâu, tự tay anh sẽ đánh mông em đến khi nở hoa mới thôi!"

Tôi "Ừc!" một cái nuốt nước miếng:"Anh sẽ không thật sự nhẫn tâm như vậy chứ?"

Anh nhướn mày:"Không tin em có thể thử?"

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, chọt hai mắt phát sáng.

"Vậy chỉ cần em không làm ra những chuyện đó, sau này có bánh thì em ăn còn có đôn thì anh chịu hả?"

Anh hai trợn mắt, chắc hẳn cũng muốn thoát lên một câu sao tự dung tôi lại thông minh đột xuất như vậy đi. Hờ hờ, không cần khen em đâu anh à, em gái anh vốn dĩ là thiên tài ngồi trong gốc mù u.

"Anh muốn suy nghĩ lại, tự dung anh cảm thấy mình thiệt thòi quá!"

Tôi lao vào, hi hi ôm anh: "Đừng mà đừng mà, không có thiệt thòi đâu! Nha, mình móc nghéo đi anh à!"

Anh cười, cộng nhẹ trán vào tôi.

"Được rồi nhóc con, vậy thì cùng móc nghéo! Móc nghéo, móc nghéo này! Ai làm sai lời sẽ là con chó nhỏ, hi!"

Năm tôi 7 tuổi, anh hai là toàn bộ thế giới của tôi. Nhưng bây giờ...

"Hân, ăn món này đi em, cả món này, món này nữa! Anh nhớ là em rất thích ăn tôm hùm phải không nào! Ngoan, há miệng, a...!"

Lần đầu tiên tôi biết được, hoá ra ăn uống cũng có lúc khổ sở như thế này, tôi bây giờ chẳng khác gì là vịt quay Bắc Kinh bị anh hai nhồi nhét.

Bác sĩ, rốt cuộc tôi cũng nhớ được lí do mà vì sao năm xưa tôi dư cân thừa kí rồi! Anh hai, em no đến mức sắp lăn ra đất đo đường được luôn "dồi"! TT..TT

"Ồ, còn có cả spaghetti! Tiểu Hân, anh nhớ lúc trước em hay theo đòi anh làm cho bằng được món này, không ăn được lại bắt đầu chơi xấu giờ trò khóc nhe! Nào, đến đây, a...!"

Bác sĩ, nếu tối nay tôi có mệnh hệ gì, nguyên nhân trăm phần trăm chắc chắn sẽ là ăn nhiều quá mà dẫn đến bội thực! Anh hai, nếu anh không phải thật sự là anh hai em, em còn cho là anh đang vỗ béo để đem em đi cân kí bán nữa kia! =.=b

Cơ mà anh hai nào để ý đến cái mặt ăn mà nước mắt nước mũi chảy ròng ròng của tôi, vẫn cứ vui vẻ quán mì chờ tôi há mồm. Anh hai mau dừng tay, sườn xám của em chuẩn bị "phụt phụt phụt" bay hết mười cái nút luôn rồi! QAQ||||

Ngay khi tôi nhắm tịt mắt lại chuẩn bị đón cái vận mệnh hi sinh vì ăn uống, trên người bỗng có nhiều hơn một cái áo khoác, mùi hương nước hoa quen thuộc nhàn nhạt truyền tới. Tôi mờ to mắt, ngẩng đầu.

"Cô ấy không thể ăn nữa!"

Ông xã từ khi nào đã tiến đến sau tôi, đối mặt với anh hai không có vẻ gì là dao động hay quá kích thích, ngược lại còn bình tĩnh nhìn tôi nhú mày.

"Nếu ăn không được nữa thì em phải nói chứ? Ngu ngốc, bộ em tính ăn đến mức ói ra mới chịu được à?"

Tôi dơ ra nhìn anh mỉm cười, thật sự có loại xúc động muốn nhào lên cắn vào đó vài phát.

Ông xã, em biết là anh vẫn luyến tiếc em mà, đi đâu để tìm được một cô vợ ngoan hiền như em chứ? ^////////^

Quên đi tất cả không vui và khó chịu trước đó, thật sự tôi chỉ muốn nhào lên ôm hôn anh vài cái. Tình cũ gì đó chỉ là mây bay, còn bà xã em đây mới là độc nhất ~ XD~~~

Còn chưa kịp bỏ nhào vào anh để hoá sói, thỉnh linh tay tôi bị giữ lấy rồi kéo mạnh về sau. Tôi ngơ ngác.

Anh.. Anh hai?!!

"Cậu là ai, có quan hệ thế nào với con bé?"

Rõ ràng là anh đang cười đầy, nhưng tôi lại có cảm giác như chương khí bay đầy trời. Anh hai, anh đừng làm em sợ. QAQ

"Trước khi muốn biết về ai đó, chẳng phải anh nên tự giới thiệu về mình sao?"

Lạnh... lạnh quá! Trung tâm khí tượng thông báo, nhiệt độ của ông xã đã thấp đến mức âm độ C, đủ cho chim cánh cụt sang Việt Nam để ngắm mặt trời QwQ

Anh hai cười, chỉ là nụ cười gió giật cấp 27.

"Tôi là Phương Tổng Minh, anh trai của con bé, bao nhiêu đó đã đủ rồi đi?" Anh nheo mắt: "Còn cậu, cậu và Tiểu Hân nhà tôi biết nhau được bao lâu rồi?" Tôi lạnh người.

"Ba tháng hai mươi bảy ngày." Ông xã nhàn nhạt đáp: "Nam Cung Duệ, Hân hạnh được gặp anh, anh hai!" Mỗi hồi tôi chảy ròng ròng.

Toi rồi toi rồi, kì này chết chắc rồi! Sao tôi có thể quên được chuyện này, cả nhà có ai biết tôi đã kết hôn đâu? Đừng một phát hay tin tôi đã lên xe bông về dinh từ đây đời, anh hai không điên lên cạo trọc đầu tôi mới là lạ.

Chết - chắc - rồi! QAQ||||

Dưới chân lồm nhồm như kim châm, thật sự lúc này tôi chỉ muốn "Roét!!" một phát chạy vọt về nhà cho mau lẹ. Cơ mà, cái eo đáng thương của tôi đã bị cánh tay hết như gọng kiềm của anh hai siết chặt.

Hồn tôi phiêu phiêu. Bác sĩ, đêm nay tôi nhất định sẽ chết không có chỗ chôn thân!

Anh hai cười, vẫn giữ được phong độ ung dung của quý ông lịch lãm. Nâng li sâm-panh hướng ông xã làm động tác gạt đầu, chậm rãi nói.

"Nếu tôi nhớ không lầm, đây hẳn là lần đầu chúng ta gặp nhau đi? Nam Cung Tổng, nghe quý danh đã lâu, bây giờ mới có dịp gặp mặt. Hân hạnh, hân hạnh! Cậu có thể gọi tôi là Tổng Minh hay chủ tịch Phương đều được, nhưng còn anh hai, dường như chúng ta chưa thân nhau đến mức đó!"

Nghe đến đó, ông xã liền nhếch môi, độ cung nguy hiểm khiến cho ý định muốn bỏ trốn của tôi Maximum full đầy cây.

Bác sĩ, chưa bao giờ tôi nhớ nơi chốn bình yên của phòng đặc biệt như bây giờ! TT^TT

"Có lẽ, mối quan hệ của chúng ta so với anh nghĩ còn thân thiết hơn nhiều!"

"Ý cậu là gì?"

Chết, chết cái eo của tôi rồi! Bác sĩ, cấp cứu cấp cứu!!!!

Thật không ngờ trong tình huống dầu sôi lửa bỏng thế này, ông xã thế nhưng lại nở một nụ cười thần nhiên làm tôi chết sững ngây người. Nụ cười anh vẫn mang theo hấp dẫn trí mạng và rũ quyến lòng người như thế, làm cho tôi cứ hết lần này đến lần khác bị mê hoặc đến mị đầu mà sa vào. Mãi đến khi tôi chợt nhận ra, tôi thế nhưng đã trở về trong vòng tay của ông xã từ lúc nào.

Anh cúi đầu, giọng nói từ tính quanh quẩn bên tai hết như muốn trôi buột toàn bộ linh hồn tôi. Hội trường không phải thật im ắng, nhưng giọng nói của ông xã thì thật trầm thấp mà rõ ràng.

"Cô ấy là vợ tôi, là người vợ danh chính ngôn thuận của Nam Cung Duệ này!"

.... Vành mắt nóng lên, có loại cảm giác hết như tôi đã sa vào chiếc bẫy bóng tối mang tên ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Vũ hội hỗn loạn (4)

Nếu hỏi tôi mùa hè sợ cái gì nhất? Tôi sẽ ngửa đầu cười ha ha rồi lù ra ba bước.. Chính là anh hai đang phóng băng đông đá toàn thể quần hùng!

Hội trường im phăng phắc, tôi được gia chủ nhà họ Phương mời vào phòng khách để giải quyết việc riêng tư, tay dặt tay cầm mạng theo anh hai đã muốn hoá thân thành Bà Chúa Tuyết đi vào bên trong.

Khóc. Làm ơn suy nghĩ cho người đang mặc sườn xám như em với, lạnh đời quá anh à ~ QwQ

Tôi cúi đầu bất an vịn vịn tay, thật sự thì một chút dũng khí cũng không có để ngẩng đầu lên, nhất là khi anh hai ở phía đối diện cứ nhìn tôi chằm chằm như muốn vút tôi lên chảo dầu mà chiên sống tôi luôn vậy. Anh.. Anh hai à, một giọt máu đào hơn ao nước lã, anh đừng có manh động đó!! QAQ||||

Ngay khi tôi phân vân không biết có nên gào lên cho ba má đến cứu hay không, thì liền thấy anh hai mở miệng.

"Em kết hôn từ khi nào?"

Giơ ngón tay ở bên dưới bàn đếm đếm, giọng tôi lấp bắp.

"Chắc.. Chắc khoảng ba, bốn tháng gì đó anh à!"

Lau mồ hôi. Áp lực từ nhà trường và phụ huynh thật sự quá đáng sợ! Ông xã đáng ghét, lúc hoạn nạn khó khăn toàn là chuẩn trước để em bơi một mình. Tôi hối hận, ban nãy không nên vì anh nhẹ nhàng nói một câu:"Hai anh em lâu ngày không gặp chắc có nhiều chuyện để nói, anh ra ngoài trước, em và anh hai cứ từ từ mà nói chuyện."

Lấy có, đây tuyệt đối là lấy có! Giờ nghĩ lại, tôi thật muốn nhào lên mà cạp lấy anh một phát! ==

"Em kết hôn ngày bao nhiêu?"

Ác, sao anh hỏi khó thế, này thì có thánh mà trả lời. Nhìn anh trừng mắt, tôi vội vàng bật thốt.

"Hình như là ngày 25 anh à!"

"Hình như?"

"Dạ, em chắc chắn là ngày 16!"

"...Em nghĩ kĩ?"

"Vâng, em khẳng định với anh là ngày mừng 10!"

"..."

Chết chưa, hình như có gì đó sai sai? Chợt nhận ra mình vừa làm chuyện ngu ngốc gì, tôi tái mặt. Xong đòi tôi rồi, kì này tôi chết chắc!

"Phuong Gia Hân!!!"

Không ngoài dự đoán, anh hai nổi bão, tôi rụt đầu nhìn anh lớn tiếng giận dữ quát.

"Em rốt cuộc là đang chơi trò gì? Hôn nhân là chuyện em có thể lấy ra đùa giỡn sao?"

Tôi oan ức ngẩng lên nhìn anh.

"Em không có, em thật lòng mà anh!" Tuy ban đầu đúng là em có vì nhan sắc và tiền tài của ông xã mà kết hôn thật, nhưng chỉ là ban đầu thôi. =3=b

"Phuong Gia Hân, em nghe cho kĩ những gì mà anh nói. Em biết được bao nhiêu về Nam Cung Duệ, em cho cậu ta là người sẽ thật lòng muốn ở bên em sao?"

"Ý của anh hai là gì, em thật sự không hiểu?"

Tôi dần mặt ra nhìn anh, đã bao lâu rồi tôi mới lại thấy anh hai biến sắc giận dữ như bây giờ?

Anh hai nhìn tôi như muốn nghiền một bụng tức, một lát sau anh mới thở ra một hơi chậm rãi nói.

"Tiểu Hân, trong mắt em Nam Cung Duệ là người như thế nào?"

Tôi ngây ra, chẳng ngờ anh sẽ lại hỏi như thế. Tôi mơ màng nghĩ về ông xã, thật nhiều hình ảnh thoáng vụt qua, bỗng chốc gương mặt nghiêm nghị của ông xã đã chiếm trọn đầu óc.

"Anh ấy là một người rất dịu dàng!" Tôi nhỏ giọng: "Có chút độc tài, có chút bá đạo, không ưa cười, nhưng mỗi lần cười thì đều rất dễ nhìn. Ghét ăn đồ ăn nhanh, nhưng lần nào em út cho thì cũng không từ chối mà ăn cùng em. Ít nói, kiệm chữ như kiệm vàng, nhưng mỗi lần em bất an thì đều sẽ ở bên ôm lấy em vào lòng."

Tôi ngẩng lên nhìn anh hai, cứ nghĩ đến ông xã là khoe môi lại không kiềm được mà giương cao.

"Anh ấy là niềm tự hào của em, có thể ở bên anh ấy, em chính là người con gái hạnh phúc nhất!"

Ông xã bá đạo, ông xã độc tài, nhưng đều là ông xã của tôi, chỉ riêng một mình tôi!

Tôi cong môi cười toe toét, mãi mê chìm đắm trong ảo tưởng của mình mà không nhận ra gương mặt thoáng trầm của anh hai.

"Một ngày nào đó, em sẽ hối hận vì ngày hôm nay. Nam Cung Duệ, hẳn chẳng phải dạng người tốt đẹp như em nghĩ đâu. Nếu có một ngày em biết được sự thật về hắn, anh tin chắc em sẽ sợ hãi mà muốn chạy đi thật xa."

"Rốt cuộc thì anh hai đang nói gì vậy? Sự thật, sự thật gì cơ?"

Tôi tròn mắt nhìn anh, tại sao những lời anh hai nói tôi một chút cũng nghe không hiểu?

"Nam Cung Duệ, hắn..."

"Dừng lại ở đây được rồi!"

Còn chưa kịp biết anh hai muốn nói gì, đã thấy cửa mở, một người bước vào. Nhận ra giọng nói quen thuộc, tôi quay đầu theo bản năng tìm kiếm.

Ông xã vẫn là phong độ và điển trai như thế, tuy một nửa gương mặt đã giấu bên dưới chiếc mặt nạ, nhưng chỉ làm tôn lên phong thái bí ẩn lạnh lùng của anh. Máu dồn lên não. Ông xã, trái tim fan-gir của em vì anh mà đập liên hồi. >/////////<

Ông xã tiến tới ngồi bên cạnh khoác lấy vai tôi, nhìn tôi nở nụ cười khiến cho đầu tôi bùm bùm bốc khói.

Bác, Bác sĩ, tôi cần thờ ô-xi gấp! Không xong rồi lượm ơi, tìm đập kiểu này thì lấy gì mà sống nổi!

"Hôm nay chơi vui không?"

Gật gật. Nhìn anh là em vui rồi!

"Có muốn ăn gì thêm không?"

Lắc lắc. Thấy anh là em no rồi!

"Em mệt chưa, có muốn trở về nghỉ ngơi không?"

Gật gật. Về ngay và luôn đi anh, tốt nhất là đóng cửa tắt đèn để em còn có thời gian mà thử nghiệm "48 chiêu thức đánh lén ông xã!"

"Vậy, chúng ta về nhà nhé!"

Oaaa, linh hồn của tôi đã được cứu rồi, nụ cười của anh mới rực rỡ và đẹp để làm sao! Ông xã, em nguyện là con chiên ngoan đạo tuân theo mọi giáo điều của anh~~~~XD XD XD

"E. hèm!"

Thình lình truyền tới tiếng ho khan khiến cho tôi giật mình sức tỉnh, tôi quay lại. Í, anh hai ngồi ở đó từ bao giờ vậy?

Anh hai đen mặt nhìn tôi, ánh mắt như thể đang trách "Thấy ông xã liền đá văng anh hai, không biết lúc trước là ai thay tả giặt bịch đít cho em nữa!" Tôi ngượng đến mức ngay cả đầu cũng không ngóc lên được.

"Anh hai chắc đã mệt rồi, em đã thay anh đặt phòng ở khách sạn, anh cứ đến đó nghỉ ngơi trước, ngày mai vợ chồng em sẽ đến thăm anh sau!"

Ông xã mở lời, đột nhiên đem tôi vùi vào lòng ngực anh, tôi mê mang. Vì không thể nhìn thấy, nên chỉ có thể dựa vào nội dung nghe thấy anh hai nói giận.

"Đừng gọi tôi là anh hai, cũng không cần cậu giả vờ tốt bụng, tự tôi đã có chỗ ở rồi! Và còn nữa, tôi đợi ngày mà con bé nhận ra bộ mặt thật của cậu, khi đó, tôi sẽ đến đưa con bé đi!"

"Sẽ không có ngày đó!"

"Đừng nói chắc như vậy, cậu nghĩ cậu có bản lĩnh che giấu con bé cả đời sao?"

Câu tiếp theo tôi không nghe thấy, có vẻ ông xã đang nói gì đó. Tôi tò mò muốn ngẩng lên nhìn anh, nhưng chưa chi đã bị anh nhấn lại chỗ cũ. Không biết ông xã đã nói gì, nhưng lần này anh hai quả thật là tức giận vô cùng.

"Hừ, cậu được lắm Nam Cung Duệ, cứ chờ đó mà xem, tôi sẽ chống mắt lên nhìn ngày Tiểu Hân không do dự mà rời đi cậu!"

Nói rồi anh hai đập mạnh bàn bỏ đi, nghe thấy cánh cửa kêu lên một tiếng đing tai nhức óc, tôi sợ đến mức nhắm chặt cả hai mắt.

Sống đến tận hai mươi mấy năm nay, lần đầu tiên tôi biết được, người anh trai tưởng như hoàn mỹ vô đôi của tôi, lại có lúc không kiềm được mà phát hỏa lớn như vậy. Ông xã, anh rốt cuộc là bản lĩnh cao cường cỡ nào mà chộc giận được anh hai em vậy? OAO

Tôi ngơ ngác được ông xã kéo ra, ngơ ngác được ông xã hôn lên sống mũi, ngơ ngác được ông xã ịnh xuống một nụ hôn dài. Chúng ta đang bàn về vấn đề gì ấy nhỉ?

Ông xã cười, cắn nhẹ môi tôi một cái, lập tức ba hồn bảy phách của tôi liền bay đi một nửa.

Bác sĩ, cầu lập đàn hồi hôn!

"Về nhà thôi!"

Anh nói, nhìn tôi bảo trì trạng thái đang chết não gập đầu. Tôi lơ đãng được anh kéo theo sau, cứ có cảm giác không phân rõ phương hướng.

Ngẩng nhìn bóng lưng cao to trước mặt, lòng tôi lại hoảng loạn vô cùng.

Ông xã, anh đang giấu em điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Đừng buông tay em

Hức, nóng quá! Cơ thể thật khó chịu, ngay cả cổ họng cũng đau buốt!

"Tinh? Gia Hân, em có nghe anh nói không, em thấy trong người thế nào rồi? Gia Hân?"

Ừm! Là ai đang gọi? Ông xã, có phải anh đó không?

Tôi khó khăn nâng mắt, từ hồi cha sinh mẹ đẻ tới giờ mới có loại cảm giác ngay cả nâng cái móng tay cũng tốn sức lực như thế này. Cơ thể không ngừng xuất ra mồ hôi, nếu không phải nể mặt ông xã còn ngồi đây, tôi thật sự muốn lột phăng cái áo để nude thân thiện với môi trường.

"Ông xã..."

Giờ mới phát hiện, giọng tôi đặc khàn chẳng khác gì là mặt sau của tờ giấy nhám, mà tôi thì hết như cái lò xông hơi phiên bản gia đình đang không ngừng tỏa nhiệt độ ủ ấm căn phòng.

Hức, bác sĩ, chúng ta có thể nào giống như Ngư Lang - Chức Nữ một năm chỉ gặp nhau có một lần thôi được không? Tôi tò vè, tôi thật sự yêu không nổi nữa bác sĩ à! TT^TT

Chợt, bàn tay mang theo cảm xúc mát lạnh đặt lên trán tôi, tôi nheo mắt, theo bản năng ửng ửng vào tay anh lầy lòng.

"Đừng nháo, bác sĩ sẽ đến trong vòng một tiếng nữa, em thấy hiện tại thế nào rồi?"

Anh nhú mày đè lại người tôi, kiên nhẫn ngồi ở bên cạnh vỗ về tôi từng chút, hết như đang哄 con nhỏ nhanh đi ngủ vậy.

Tôi nhìn anh, cảm thấy ông xã đang phóng ra skill (Kĩ năng) Hào quang của thánh mẫu, hơi do dự một chút, mắt tôi loạn chuyển. Đây là cơ hội ngàn năm có một nha, chẳng mấy khi ông xã mới lộ ra tình cha.. Sặc, là tình thương bao la vô bờ bến như thế này, tôi mà không nhân cơ hội cháy nhà đi hôi của thì thật có lỗi với đồng bào chị em phụ nữ năm châu.

Vì Tổ Quốc, tôi sẽ không làm nhục sứ mệnh đi ăn vạ ông xã này! _(: 3" ∠)_

Tôi hít hít mũi, vô cùng đáng thương ngẩng lên nhìn anh, giọng nói khàn khàn nghẹn ngào.

"Ông xã, đầu em đau quá, cơ thể hết như bị người ta tháo khớp để đi chụm cạnh hầm xương vậy. Ông xã, vì cái gì em lại thấy con thỏ ôm củ cải nhảy vào nôi, vì cái gì em lại thấy thịt sườn nướng bay vòng vèo trước mắt? Ông xã, có phải bệnh tình của em đã đến giai đoạn cuối rồi hay không?"

Tôi thề, nếu không phải tôi sốt đến ảo giác thì rõ ràng mắt anh đang giật giật. Không lí nào lại lộ nhanh như vậy đi?

Anh nhìn tôi chột dạ, không ngoài dự đoán đâm chọc một câu.

"Thành ra như vậy mà còn không chết tâm ăn uống, bệnh tình của em đúng là hết thuốc chữa rồi!"

Còn chữa được mà anh, bác sĩ người ta còn chưa bỏ gối anh cũng đừng vội đem em đi bó chiếu như vậy. QAQ

Tôi nghĩ, chắc có lẽ là liều lượng không đủ nên ông xã mới "trơ" ra như vậy, này là anh muốn tôi tung ra đại chiêu tất sát đây mà.

Tôi run rẩy vuron tay ra phía sau anh, hai mắt tròn lớn làm như không thấy vẻ mặt ba chấm của anh nói.

"Nội? Là nội đến đón con đó sao? Ôi, sau lưng nội có phải hay không chính là bàn tiệc Mãn - Hán hơn ba trăm món ăn hả nội? Nội, nội mang con đi với~ Nội, nội~~~~~"

"...Em rút cuộc là muốn gì?"

Tôi đáng thương nhìn anh, rung rung mắt.

"Em đói~~~~~"

Đừng nói là ba chấm, mặt anh bây giờ dám phải hơn ngàn chấm chứ không ít. Tôi kéo cái mền che hết nửa cái mặt của mình, chỉ lộ ra hai con mắt long la long lanh nhìn anh, lí nhí.

"Anh ôm em một chút, em có thể cầm cự đến ngày mai cũng không đói."

Không cần soi gương cũng biết, mặt của tôi lúc này chắc đã có thể sánh ngang với mộng khi rồi. Cũng may là tôi đang sốt nên mặt vốn đã đỏ ửng, bằng không thì thật không biết nên giấu cái mặt già này ở đâu. -/////-

Bên giường đột nhiên lún xuống, tiếp theo là cả tôi và chăn đều được anh ôm vào lòng, giọng anh trầm thấp ở bên tai.

"Anh thật muốn biết em là như thế nào mà lớn lên, có phải hay không đúng như lời tiểu Thiên nói, em thật sự vốn là tiểu trư đầu thai nữa. Cái đầu này của em, ngoài ăn với chiếm tiện nghi ra thì không còn nghĩ được gì nữa sao?"

Tôi cười hi hi cọ cọ vào lòng anh.

"Có nha, nếu não của em có dung lượng 100% chưa sử dụng, thì hết 90% đã dùng lên người anh rồi!"

Tôi đỏ mặt, nghe như tôi đang thả dê nhà anh quá!

Không biết lời vừa rồi có phải đã lấy được lòng anh không, chỉ biết cánh tay đang ôm tôi tự nhiên lại siết chặt hơn một chút. Tôi vùi vào lòng anh, cười khúc khích.

"Ông xã, em muốn ăn sườn chua ngọt."

"Được."

"Hi, mỗi ngày đều ăn."

"..Được."

"He he, còn muốn ăn bào ngư vì cá này, vịt quay Bắc Kinh này, gan ngỗng này, thịt bò cô-bê này.."

"Còn nói thêm lời nào nữa, một phần thịt em cũng dùng hòng ăn."

Kéo kéo khóa miệng. Đừng trách tôi không có nghĩa khí, đây người ta gọi là nhẫn nhịn vì đại cuộc nha. -/////-

Một lát sau khi bác sĩ đến, tôi im lặng ngâm trong miệng nhiệt kế bày ra bộ dáng bé ngoan của mọi nhà, mặc dù vậy vẫn chẳng câu được chút cảm tình nào của khuôn mặt "đẹp tựa như đóa hoa cúc" kia. Cũng phải thôi, nửa đêm bị dựng đầu dậy đi khám bệnh thì ai mà vui vẻ nổi, chưa quát cho đã là may lắm rồi.

Bỏ dụng cụ vào hòm khám, bác sĩ rút nhiệt kế nhìn một chút rồi nói với anh đang đứng khoanh tay bên cạnh.

"Thiếu phu nhân chỉ hơi sốt nhẹ một chút, đại thiếu gia không cần phải lo lắng, uống thuốc nghỉ ngơi hai ngày sau là khỏi."

Anh gật đầu.

"Làm phiền bác sĩ Tần."

"Đại thiếu gia khách sáo, vì nhà họ Nam Cung phục vụ là trách nhiệm của tôi. Nếu không còn việc gì, tôi xin phép được rời đi trước."

"Được, tôi tiễn bác sĩ ra ngoài."

"Vâng, làm phiền đại thiếu gia!"

Mắt tôi giật giật. Sao cứ có cảm giác như đang đóng phim đại tư bản chèn ép người như thế này, chắc là tôi sốt đến mị đầu đi?

Uống xong thuốc, tôi quay lại an tĩnh nằm trên giường, lúc này đầu óc đã hơi mơ màng. Tay anh lần nữa lại phủ lên trán tôi, tôi lờ mờ nhìn anh nhỏ giọng.

"Ông xã!"

"Ừm?"

"Đừng buông tay em!"

"..."

Còn không đợi được anh trả lời, tôi đã vội vàng chìm sâu vào giấc ngủ.

Ông xã, đừng buông tay em, nếu một ngày nào đó anh buông tay em, thế giới của em sẽ chẳng còn gì....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Nắm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Vô đề

Vừa mở mắt ra, đập thẳng vào mặt tôi là một màu trắng xóa. Tôi bản thân đơ người, mãi một lúc sau CPU quá tải mới truyền đi được thông tin.

Toi kéo, ngủ một phát bay thẳng lên trời?!!!! $\Sigma(\circ \Delta \circ|||)$

Không. không phải chứ, tối qua tôi chỉ là "nóng trong người" có một chút thôi mà, làm gì đã đi đến nông nổi này? Tôi còn chưa sinh cho anh Péc-xi và Xá-xi đâu, thật một chút cũng không cam lòng cứ thế đã lên bàn thờ mà ngấm gà khỏa thân.

Môi tôi run run, cả người hỗn độn trong gió, đến cả tiếng mở cửa mà tôi cũng tưởng như không nghe.

"Cô Phương, cô thấy trong người thế nào rồi?"

Người tôi mặc áo blouse trắng, dùng giọng điệu "Hôm nay trời nắng lên cao" để hỏi thăm sức khỏe tôi, phải hay không chính là người mà tôi đang nghĩ nhĩ?

"Bác sĩ, phải bác sĩ đó không? Bỗng đi ít hôm mà nom bác sĩ trông khác quá, suýt chút nữa là tôi không nhận ra bác sĩ rồi!"

Nếu không phải hồi tuần trước tôi còn đi tái khám, nếu không phải hồi tuần trước nữa tôi tiện đường ghé thăm, nếu không phải hồi tuần trước nữa nữa tôi tình cờ đi ăn gặp... có đánh chết tôi cũng không tin người để bộ râu thiếu nghệ thuật với hai bên ria mép cong vênh như đuôi tôm này, lại chính là vị bác sĩ tái đi khám lại từ hồi tôi nhập viện từ đầu truyện tới giờ.

Bác sĩ bữu môi. Ôi chao, động tác dễ thương này đặt lên người bác sĩ khiến cho mi mắt của tôi giật đến rớt cả vài cọng.

"Cô ít nằm viện lại để còn dư tiền mà đi mua báo, xu hướng của thị trường năm nay chính là mốt râu thời thượng này!"

Bác sĩ, đừng nói với về mặt tự hào khi bị hăm hại như thế, trăm phần trăm bác sĩ lại bị cô y tá dễ hăm răng nạo dừa lừa tình nữa rồi!

Đột nhiên, tôi thấy thương cho bác sĩ quá! QAQ

Kiểm tra nhiệt độ rồi dặn dò đôi câu, đợi bác sĩ rồi đi tôi ưỡ oải nằm bẹp lên giường đưa tay bẻ chuối. Đang nhóp nha nhóp nhép nghĩ chiều nay nên ăn gì, thì thỉnh thoảng giường bật lên một cái, tiếp theo là âm thanh trầm thấp ầm ầm truyền ra.

"Phu nhân, có thể cho tôi một trái chuối không?"

"...Được chứ."

"Xie xie~"

Tôi với tay bẻ trái chuối đưa xuống gầm giường, một giây sau tôi ngẩng tò te.

Trầm mặc, trầm mặc lan tràn.

Là tôi sốt đến hòng não hay cái giường nó vừa nói chuyện với tôi ấy nhĩ? Tôi trước nay không tin lắm chuyện thần thánh ma quỷ, càng đừng nói chi đến chuyện cái giọng vừa rồi nghe rất quen? Dù sao thì, tôi đã qua cái độ tuổi để tin rằng mình có thể bay qua cửa sổ lầu bảy chỉ với một tấm khăn trải giường. ==

Cúi đầu vạch ga giường lên, quả nhiên không ngoài dự đoán trông thấy số 1 và số 2 đang tranh nhau trái chuối. Đáng sợ hơn là, số 1 thế nhưng chỉ vì trái chuối mà đánh số đến 2 bờm đầu. $\Sigma(\circ \Delta \circ|||)$

Tôi lặng lẽ đưa tay bẻ thêm trái chuối, lặng lẽ đưa cho số 2 vì bị mất chuối mà đâm sầm bật khóc, lặng lẽ thả ga giường lại coi như không thấy chuyện thần kì đang diễn ra bên dưới, lặng lẽ đắp chăn lên rồi lặng lẽ nhắm mắt..

Đột nhiên cái tủ cạnh giường rung lên kịch liệt khiến tôi ngẩng người nhìn sang, tìm tôi đập thành thạch run run đưa tay mở tủ. Cửa bật ra, khuôn mặt u tối của số 3 đang ngồi ôm chân tròn mắt lên trừng tôi.

"Tô..i.....c..ũ..n...g...m.u.ố..n...ă..n.... ..."

Tít--- -----

"Nhanh chóng kích điện, nhịp tim của bệnh nhân có xu hướng giá dầu sụt giảm!"

"Bác sĩ, còn cứu được hay không?"

"Chắc là không. Thôi bỏ đi, hôm nay đẹp trời, rất thích hợp để chôn cất."

Bác sĩ, tôi có làm ma cũng không tha cho bộ râu dê nhà ông, nhất định sẽ vật sạch rồi đốt trụi, hừ! =_-=

Ông xã, anh rốt cuộc là từ đâu mà tuyển được ba vệ sĩ cực phẩm này? Nếu không phải lực thừa nhận của em tốt, sớm đã bị họ khiến cho bay mất nửa cái mạng rồi!

Đột nhiên lọt vào một vòng tay dày rộng, tôi cứng người, nhưng sau đó liền thả lỏng, mềm mại tựa ra phía sau cho người nọ ôm lấy, không khó lắm để nhận ra đó là ai.

"Ông xã~!"

Giọng tôi yếu ớt, quá hơn phân nửa là vì... Đói! -////////-

"Còn chưa khỏe lại chạy ra ngoài làm gì? Hay em thấy bệnh viện là nơi thích hợp để định cư lâu dài?"

Dù biết anh không phải thật sự tức giận hay có ý tứ trách móc, nhưng tôi vẫn không nhịn được mà có chút ủy khuất.

Nếu không phải ba vệ sĩ thần thánh của anh bức cho huyết áp em tăng cao, em nào đã nhảy ban công rồi leo xuống bồn hoa như người nhện treo mình? ㄟ(ˊ ˋ)

"Ông xã à~!"

Em muốn viết di chúc! Em sợ em lấy chồng giàu mà không có phúc để hưởng quá~!

"Ông xã ơi~!"

Hay mình về nhà đi anh! Em sợ ở đây thêm ngày nào nữa, em không chết vì tăng xông thì cũng là đau tim giai đoạn cuối~!

Tôi ngẩng lên nhìn anh, trông thấy gương mặt anh gần kề tôi nhẹ nhàng mở miệng.

"Ông xã, nếu có một ngày em làm anh chán ghét, nhất định anh phải nói để em còn sửa đổi." Tôi áp ứng, mắt hơi dịch đi nơi khác, lí nhí:"Nhưng đừng buông tay em!" Bởi em chịu không nổi!

Đã hưởng qua tư vị của hạnh phúc, nếu giữa chừng hơi ảm đạm mất đi, thật khó để hình dung những ngày sau này của tôi sẽ vượt qua như thế nào.

"Ngốc!"

Anh mỉm cười, thật hiếm khi tôi cũng không có tâm tình đi phân bì. Có lẽ tôi ngốc thật, nhưng vẫn muốn bảo trì phần tình cảm này của anh.

"Tôi không biết em đang lo lắng gì, em chỉ cần tin ở tôi là được! Tôi là chồng của em, là tất cả những gì mà em có, sẽ luôn là như vậy!"

Tôi rung rung mắt, hơi khàn giọng nói.

"Vậy thì anh phải nắm chặt tay em vào, nếu như một ngày em buồn bực rồi đi, vậy thì anh sẽ không tìm được người thứ hai để dụ như em rồi."

Quả nhiên tay anh lại siết chặt hơn một chút, tôi mừng hóm. Ít ra tôi cũng biết trong phần tình cảm này không phải chỉ mình tôi đơn phương trả giá, mà chính anh cũng nguyện ý cùng tôi.

"Ừm!"

"Đãi ngộ cũng phải tốt hơn một chút, em mỗi ngày làm gối ôm cho anh cũng không phải dễ dàng gì, nhất định phải dẫn em đi bồi bổ đó, em có da có thịt thì anh ôm mới chắc tay được. Với cả, em muốn cơm ăn sùn với cháo hào, cả ngày hôm nay em còn chưa ăn gì đâu, bụng em nó còn đang rột rột này!"

"...Ừm!"

"Bữa qua em thấy cái áo ngủ đẹp lắm, mua hai được giảm một, em là suy nghĩ cho túi tiền của anh, coi như em thiệt thòi mặc áo đôi với anh vậy, tí mình đi mua nha ông xã~"

"..."

"Còn có.."

Chẳng có còn có nào nữa, vì một giây sau đó anh đã cúi xuống bịt kín miệng tôi rồi.

Thế giới im lặng, mùi của hoa sữa thỉnh thoảng lại lan tỏa trong không trung truyền tới hương vị ngọt ngào. Xuyên qua cành lá lung lay truyền đi âm thanh

xào xạc, màu của nắng chiều tựa như mật ong đổ vào hai người tạo thành một vệt bóng dài.

Hạnh phúc, đôi khi chỉ là đơn giản như vậy. Nếu có thể dựa vào ai đó chậm rãi đi qua một đời, dầu là bình dị nhưng tôi cũng sẽ trân trọng từng phút giây này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Hãm hại (1)

Ngước nhìn tòa cao ốc như được trải một tầng sương sớm đặc biệt xinh tươi trong nắng vàng rực rỡ, tôi cong môi mỉm cười, có một chút hưng phấn giống như học sinh sau một kì nghỉ hè trở lại tụ trường gặp gỡ bạn bè và thầy cô vậy. Không khỏi chăm nước mắt cảm thán, ôi cái tâm trạng phấn khích này làm tôi chỉ muốn hét toáng lên.

"Má ơi, con rốt cuộc cũng được xuất viện rồi!!!!!" (づ<_<)°.

Bỏ qua ánh mắt của toàn thể quần hùng đang trân trời nhìn tôi như quái vật, tôi không khỏi nhớ lại những ngày so với tu hành còn kham khổ hơn đó. Rõ ràng là ông xã điển trai đứng một đồng ở đây mà sở không tôi kêu không được, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, có ai làm vợ mà bị kịch như tôi không ấy chứ?

Hỏi ra thì mới biết, hóa ra bây giờ bệnh viện cũng chạy theo phong trào, mà theo như bác sĩ lí giải thì đây chính là bắt kịp xu hướng của thời đại. Trước có công sở cấm nhân viên yêu đương trong công ty vì sợ ảnh hưởng đến công việc, nay có bệnh viện cấm bệnh nhân thả thính nơi công cộng vì sợ đau mắt người qua đường.

Trời hời, đến nội quy cấp 3 cũng muốn quỳ lạy cái bệnh viện này! Người qua đường gì chứ, bác sĩ gì chứ, nội quy gì chứ... Chán ghét! Oa oa oa!!!.°(>_<)°.

Mỗi ngày tôi đều cảm nín mà trôi qua, thậm chí ngoài ăn ra thì tôi chẳng biết nên làm gì ngoại trừ việc rảnh rỗi sinh nông nổi đi 'thọc gậy bánh xe' cho cô y tá (với hàm răng nạo dừa nổi tiếng) và bác sĩ (có bộ râu dê hơi vênh cái đuôi) cắn nhau làm thú vui sống qua ngày. Đôi khi rảnh rỗi hơn nữa thì cùng số 1, số 2 và số 3 đàm đạo nhân sinh nhà người ta, tôi còn nhắc nhở số 1 ít có đi ra ngoài hóng hớt chém gió thôi, cơ mà có thật là chị Dậu giường bên đánh chồng tới nỗi nhập viện luôn hay không? Ghê thật! Khụ khụ, tôi mới không có hóng hớt đâu! (Lí nhí, chỉ hơi nhiều chuyện một tí thôi!) -////////-

Xé lịch đếm ngày lại trôi ngày, tôi y như đi tù chung thân bị giam giữ ở cái nơi không thật không vui này. Thậm chí lúc anh Điền Dur - Thanh mai trúc mã của chồng tôi mang hai hộp sừn đến, tôi còn chưa kịp lao vào ôm chầm lấy anh rơi nước mắt cảm động thì trùng hợp làm sao bữa đó ông xã lại về sớm, không chỉ tách tôi sang bên mà còn lấy lí do: "Bác sĩ bảo chỉ được ăn thanh đạm!" để tịch thu luôn cả hai hộp sừn.

Tôi khóc hết nước mắt.

Bác sĩ, i hate you!!!!!! (ノ ToT) ノ ~ ㄣ ㄣ

(Bác sĩ... Năm cũng trúng đạn là mần răng?!) Σ(□□Ⅲ)

Sau khi lăn lộn ăn vạ hết một hồi, tôi mới bắt đầu cảm thấy quái quái.

Không phải chứ, sẽ không lúc nào cũng trùng hợp vậy đi? Cứ mỗi lần có người đến thăm tôi là y như rằng một lúc sau sẽ thấy ông xã bước vào? Chẳng lẽ ở đây có ca-me-ra giám sát hay máy quay trực tiếp à, nếu không thì tại sao lần nào tôi cũng xui xẻo bị bắt quả tang lúc đang chuẩn bị ăn chứ?

(Mồ sởi: "Đừng hỏi tui, hãy hỏi tên thê khổng kia!" ㄣ (ノ ▽ ㄣ) ㄣ

Nam Cung Duệ: "... " (ノ _ ㄣ)

Tôi quả thật không quên cái ngày mà tôi được ân chuẩn trở về với gia đình, đứng trước bữa tiệc thịt nướng mà cha mẹ chồng đã chuẩn bị trước đó để mừng tôi xuất viện, ở trong đông đảo ánh mắt và lời chúc phúc của mọi người, tôi đã không kiềm được mà ôm mặt khóc ròng.

Tạm biệt cà chua dưa muối! Thịt ơi ~ Chị rốt cuộc cũng về với cách mạng rồi!!!.°(>_<)°.

"Khụ khụ, anh nói chứ tiểu Hân, em ở đây diễn xiếc, chồng em ở nhà có biết hay không?"

Tôi quay đầu nhìn anh Điền Dur đứng cách đó không xa đang gập người ho khan kịch liệt, không khỏi sùng sốt nhìn lại tư thế hiện tại của mình mà đỏ hết cả mặt.

Nếu bây giờ mà tôi có thêm tám chiếu với cái chuông lắc bán kem, không thể nghi ngờ tư thế hiện tại của tôi chính là đang lăn lộn lên đồng.

Oa oa oa, tôi không còn mặt mũi nhìn người nữa rồi!!! ////QAQ////

"Tiểu Hân, anh biết em lâu ngày không trở về công ty nên tâm tình có đôi chút kích động, nhưng mà

Đổi diện với gương mặt đang cố nén cười của anh Điền Dư, nói thật là tâm muốn trùu bao ni-lông sống qua ngày của tôi cũng muốn có luôn rồi.

"Anh rút cuộc cũng hiểu được vì sao tên đó không chịu buông tay em rồi!"

"Dạ?"

"Bởi vì em rất khó đỡ!"

"..." Đây là khen tôi hả? Thật sự là đang khen tôi sao? Như thế nào mà nghe cứ như và bôm bốp vào mặt nhau thế nhỉ?

Gặp tôi tròn mắt nhìn anh, anh liền cười phá cả lên đưa tay xoa đầu tôi thành một ổ rối xù.

"Anh đùa thôi, em cứ như hiện tại là được rồi! Tiểu Hân, em. nhất định phải tin tưởng tên đó nhé? Dù cho sau này có xảy ra chuyện gì, tất cả đều vì muốn tốt cho em thôi!"

Lời anh Điền Dư nói tôi cái hiểu cái không, nhưng vẫn gật gù tỏ ý tôn trọng anh. Không phải tôi thật sự ngốc đến mức không nhận ra những gì mà anh muốn nói, tôi sống hai mươi mấy năm trên đời cũng đâu có dễ dàng gì, cho dù có ngây thơ đến mức nào thì cũng không phải là trẻ nhỏ, đương nhiên chuyện gì cần hiểu thì tôi cũng không mờ mịt đến mức cái gì cũng không hiểu, chẳng qua là tôi thấy nó phức tạp, khó quá... nên cho qua luôn. Con người tôi là vậy, sống đơn giản cho đời nó thanh thản thôi. (*~▽~*)

Ngẩng nhìn con số quen thuộc trong thang máy hiện lên tầng áp chóp, tôi hơi cúi thấp đầu, khẽ rù mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Nắm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hãm hại (2)

Rè... Rè...

Em là con heo nhỏ ~ Mỗi ngày chỉ cầu ba bữa ăn no ~ Em là con heo nhỏ ~ Hết ăn rồi lại ngủ ~

Đang tổng vệ sinh đường phố thì nhạc chuông quen thuộc vang lên, tôi hốt hoảng vội lục điện thoại từ túi quần ra nhấn ngay cái nút tắt. Tuy công ty không cấm sử dụng điện thoại trong giờ làm việc, nhưng mọi người đều ngầm hiểu chuyển sang chế độ rung hoặc im lặng.

Tôi thắc mắc. Ngoại trừ ông xã thì bình thường ít có người nào gọi cho tôi vào giờ này... Ôi thôi được rồi, là không có luôn ấy chứ. Trong danh bạ điện thoại của tôi chỉ vồn vện có một cái tên duy nhất - "Ông xã number 1" - còn đâu... Hu hu, làm gì có mà còn đâu. Số của cha chồng, mẹ chồng, em trai chồng, thư kí của chồng, bạn nối khố của chồng... đều nằm ngoài vùng phủ sóng do ông xã nhà tôi tiếp quản. Nếu ngày đó có chuyện gì, đại loại như mẹ chồng gọi cho hai người chúng tôi về ăn cơm chẳng hạn, anh sẽ nhận rồi thả tin nhắn cho tôi qua số thuê bao chuyên dùng để gọi hồn.

[Em đang ăn gì đấy? Ngừng ăn đi. Một lát tôi sẽ xuống đón em qua chỗ mẹ, em có mười lăm phút chuẩn bị.]

Làm tôi đang nhai đậu phộng mém tí nữa phun một phát bẻ luôn cái màn hình đời mới.

Tôi khóc không ra nước mắt. Ông xã à, anh làm riết chắc em chơi tự kỉ luôn quá!

Phản kháng không có hiệu quả, ôm đùi ăn vạ thì bị ném lên sô pha, tôi còn chưa kịp mở miệng thì anh bật ra một câu làm tôi hết dám hó hé.

"Nói nữa liền cấm em ăn thịt!"

Đoàng đoàng đoàng! Sét đánh ra tro. Trời ơi ông xã, anh là mẹ ghê hay phù thủy Xiêm La?! Oa oa oa, sao anh nỡ đối với em như vậy? Không có thịt, ngày tháng sau này em biết trải qua như thế nào đây? Oa oa oa!!!!

Thế đó, phong trào khởi nghĩa còn chưa kịp nổ ra thì đã bị ba kí thịt mờ đàn áp trở về, tôi ngậm ngùi gặm miếng sườn non mà nội tâm chết lặng.

Ông xã nhà tôi cái gì cũng tốt chỉ là tính chiếm hữu quá cao và đôi khi độc đoán, tôi cũng không phải thật sự khờ nên cũng nhận ra anh không cảm thấy an toàn về mối quan hệ hiện tại. Chúng tôi không bắt đầu bằng tình yêu mà là nhà tù hôn nhân chuyên chế, trong đó anh là Thẩm Phán quyết định số phận còn tôi là phạm nhân duy nhất. Anh dùng mọi cách để xây nên bức tường thật cao vây lấy tôi, nó hoàn mỹ và kín kẽ mục đích là ngăn tôi trốn thoát. Tôi nghĩ, chỉ cần trong đầu tôi rục rịch ý định "muru phan" thôi, dám là từ nay về sau tôi cũng không biết mặt trời mọc ở hướng nào.

Tôi thở dài. Cũng không biết anh cố tình để cho tôi nhận ra hay đang thử lòng tôi nữa? Chuyện làm ăn của anh tôi cũng biết ít nhiều, nhất là những chuyện "trong tối" mà "ngoài sáng" chưa bao giờ đề cập kia. Tuy không phải buồn lậu hay bán thuốc phiện nhưng chí ít anh cũng là đại ca của một vùng, đến những ông trùm có máu mặt cũng phải nể ông xã tôi ba phần.

Lúc biết được sự thật này ngoại trừ ban đầu tay chân có hơi bần rần ra, còn đâu tôi thật kích động đến muốn hét thành lời. Má ơi, cuộc đời của con gái má nhiều khả năng sẽ dao động theo đồ thị hình sin giữa lưng voi và lưng chó, nếu không phải huy hoàng như một bà trùm thì chính là đi tù một gông!

Em là con heo nhỏ ~

Điện thoại lại lần nữa reo lên cắt ngang dòng suy nghĩ càng chạy càng xa của tôi, tôi do dự một chút rồi ấn xuống phím nghe. Không phải tôi khen nhưng thuê bao này cũng đủ kiên trì, làm gì có người bình thường nào gọi hơn cả chục cuộc mà cứ năm giây một lần, nghị lực cũng quá phi phàm đi, đến đi để và đi đòi nợ còn chưa thấy gấp như vậy.

"A..."

[Phuong Gia.Hân!]

"...Lô."

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nghiêng răng kèn kẹt, tôi nghe thấy mà tối tăm mặt mày chết đứng như trời trồng.

Má ơi là anh hai? Thật sự là anh hai? Vì sao là anh hai? Ha ha, tôi là ai vậy? Ha ha!

Trong lúc bấn loạn, tôi làm ra hành vi vô cùng anh dũng đi tìm đường chết.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang nằm ngoài vùng phủ sóng, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!"

[...Em giỏi lắm, còn dám giả giọng tổng đài để gạt anh! Phuong Gia Hân, mấy năm nay em sống thoải mái quá nên gan cũng to lên rồi nhỉ?]

Tôi cắn lưỡi, vội vàng lấp liếm, đối với hành vi chơi đại của mình âm thầm phi nhỏ.

"Hi hi, em đùa thôi ấy mà! Anh trai đại nhân bớt nóng, hạ hỏa, hạ hỏa đi anh!"

Nói mà mồ hôi chảy ròng ròng giữa tiết trời tháng chín.

[Hừ, đi ăn cơm cùng anh, anh có chuyện muốn nói với em.]

Ế, không được đâu anh hai à! Ông xã nói chiều nay sẽ dắt em đi bơi, cơ hội ngàn năm có một để chiêm ngưỡng cơ ngực của ông xã em đó!

[Hừm? Em không vui sao? Bây giờ muốn gặp em cũng khó quá nhỉ?]

Nghe ra giọng điệu của anh hai bắt đầu trở nên không tốt, tôi lắc đầu nguây nguây, chột nhó anh hai sẽ không thấy nên vội lên tiếng lấy lòng.

"Đâu có đâu có, em vui muốn chết luôn ấy chứ. Em đang nghĩ tí nữa đi ăn gì thì tốt, lâu rồi anh hai mới về nước nên dĩ nhiên hai anh em mình phải đi ăn ngon một chút rồi."

Tự và mình một cái. Phuong Gia Hân, mi đúng là đồ lừa thầy dối bạn, tí nữa để ông xã biết được còn không cạo đầu mi mới là lạ!

Thấy tôi phối hợp, giọng anh hai mới hòa hoãn trở lại.

[Ừ, em xin phép nghỉ rồi xuống đây đi, anh đang đứng trước công ty em.]

Nà nì? Không phải chứ anh hai? Cơm trưa em vừa ăn dứt miệng mà anh đã rủ em đi ăn cơm chiều luôn rồi sao?

[Hừm?]

Nặng nề hừ một tiếng khiến cho tôi sợ run đùi, tôi đành cắn răng đáp ứng khuất phục trước cường quyền hà hiếp.

"Em biết rồi anh à, em xuống ngay đây, anh đợi em một chút."

Dạ dạ vâng vâng, cúp điện thoại rồi mà cầm trên tay tôi vẫn không nén được hai hàng nước mắt lăn tăn như mì sợi.

Có một anh trai bá đạo tùy hứng thật mới bi thương làm sao, hic!

Nghĩ nghĩ, tôi bỏ bộ đồ vào tủ rồi quay lại nói với chị Liễu bên cạnh.

"Chị ơi, em ra ngoài trước, khi nào chị đi thì khóa cửa phòng lại nha chị?"

"Ồ, ờ... Được được, em đi đi."

Tinh thần của chị Liễu có vẻ hơi hốt hoảng, tôi tò mò nhưng cũng không hỏi, gật đầu chào chị ấy rồi boăn khoăn tìm cách "trốn tiết" chiều nay. Hic, không biết có qua mặt được vị giám thị thần thánh canh me tôi 24/7 kia không nữa.

Tôi nào có biết rằng, những ngày sau đó tôi thật hối hận vì đã rời đi ngày hôm nay.

Cũng ngày hôm đó, một đồng nghiệp làm chung với tôi bị mất một khoản tiền giá trị lớn, mà lại đúng vào trước lúc tôi đi, mọi bằng chứng và ác ý đều nhằm về phía tôi. Khi tôi còn đang cùng anh trai ăn ở một nhà hàng sang trọng nào đó, thì ở phía công ty đã nhốn nháo cả lên vì tin đồn tôi trộm tiền.

Cũng ngày hôm đó, tôi lần thứ hai ôm mềm ra ban công ngủ.

Sau khi bị muỗi cắn hon chục dát, tôi rút cuộc cũng ngộ ra nhân sinh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Hãm hại (3)

"Thưa tổng giám đốc, đã điều tra ra số tiền bị mất cấp trước đó, hoàn toàn không liên quan đến phu nhân. Báo cáo điều tra cho thấy, người phụ nữ họ Nguyễn đã câu kết với một số thành viên trong công ty nhằm dàn dựng ra một màn mất cấp, mục đích là muốn hất nước bản lên người phu nhân."

"Báo cáo điều tra còn cho thấy, trước đó gián điệp công ty địch thủ thấy thân phận sắp bị bại lộ nên muốn kéo theo người làm đèm lung, chỉ là không biết thế nào lại nhằm vào phu nhân hạ thủ. Theo điều tra, trước đó vài ngày trong tài khoản của hân xuất hiện một khoản tiền bất minh, hiện nay phía bên cảnh sát cũng đã nhập cuộc để làm rõ."

"Được rồi, không còn gì nữa thì ra ngoài đi."

"Vâng, tôi xin phép!"

"Em cũng nghe thấy rồi, lại đây."

Hic, nghe thì cũng nghe thấy hết rồi, nhưng mà không có dám ra anh à!

Tôi hấp hấp mũi từ sau giá sách nhô đầu ra nhìn anh, không ngoài ý muốn bắt gặp gương mặt điển trai đang đen sì của ông xã. Lập tức lằm lằm lùi lùi đi bước nhỏ lết đến chỗ anh, còn vừa đi vừa bút rút không ngừng vỗ nạt cái khăn tay.

Đừng hỏi tôi nay tại sao lại chuyển hệ qua khăn tay, đó giờ đến hỉ mũi tôi cũng hỉ vào áo luôn chứ đừng nói dùng đến món đồ cao cấp này. Nhưng qua giờ đã kích dữ quá khiến cho tôi hết như cô thôn nữ vừa mới lên thành thị đã trở thành tiêu điểm scandal của xã hội vậy, không biết đã khóc hết bao nhiêu lít nước mắt rồi.

"Ai cho phép em khóc, anh có nói qua sao?"

Kéo tôi ngồi lên chân anh, ông xã nhíu mày, có chút không vui nhìn tôi thút thít.

"Ông xã à ~ "

Tôi khàn giọng vui vào ngực anh, nước mắt như mưa. Tuy đó giờ tôi cũng công nhận bản thân tôi đúng là bánh bèo thiệt, nhưng cũng chưa có đến mức đùng vô là khóc, khóc ngày khóc đêm khóc như muốn gây bão lũ trên đồng bằng, hết như người làm ra từ nước vậy. Tôi cũng biết ông xã đối với tôi ngoài cứng trong mềm, tuy ngoài mặt anh biểu hiện lạnh lùng nhưng động tác trên tay lại vô cùng thương tiếc, nhẹ nhàng ôm lấy tôi vuốt xuống từng cơn nấc nghẹn cho con bé mít ướt là tôi đây. Tôi cũng được dịp mà ra sức ăn vạ trên người anh, hết như muốn đòi lại uất ức của mấy ngày nay vậy.

Sự tình của ngày hôm đó tôi cũng không rõ ràng nữa, chỉ nhớ sau khi cùng anh trai trở về thì ánh mắt mọi người nhìn tôi bỗng trở nên kì lạ. Tôi cũng không suy nghĩ nhiều mà đi thẳng vào phòng thay đồ tính đổi áo ra làm việc, vì trước khi đi tôi chỉ xin anh Dật nghỉ có hai tiếng thôi rồi lại quay về làm tiếp. Vừa lúc đóng tủ lại thì đã thấy mọi người đứng chắn trước mặt tôi từ lúc nào, tôi còn ngờ ngợ tự hỏi đây là tình tiết gì thì đã ăn ngay một tát như trời giáng, dưới chân cũng bị ai đó dùng sức đạp xuống khiến cho tôi theo quán tính ngã bật ra phía sau. Tôi cắn răng, đau đến muốn chảy nước mắt.

Vô duyên vô cớ bị người ta đánh mắng chẳng ai lấy làm vui về gì, tôi cũng uất ức gần chết toan muốn đứng dậy thì bị hai người khác giằng vai đè xuống. Một chị hai mắt hồng hồng hung hăng xông tới hết như uống reb bull (nước tăng lực) lại và tôi hai cái, chửi như tát nước vào mặt.

"Cô rút cuộc có lương tâm không hả? Đến tiền viện phí của con trai tôi mà cô cũng lấy cấp, cô có còn là người hay không? Ngày hôm nay nếu cô không trả lại số tiền đó thì đừng hòng yên thân, tôi sẽ đánh chết cô mới thôi."

Sau đó là âm ỉ cả lên, có người giúp đỡ kéo chị đồng nghiệp đang phát điên kia ra thì cũng có người nhân cơ hội cháy nhà đi hỏi của, chỉ có một số ít là đứng một bên làm như không liên quan. Tôi cảm mỗi cô gắng vùng vẫy, nhưng càng vùng vẫy thì tay chân càng bị ghim chặt hơn. Chưa bao giờ tôi cảm thấy bất lực như bây giờ, không thể cử động mặc cho người ta bày bố, môi cũng bị đánh đến bật máu.

"Rầm" một cái, cánh cửa phòng thay đồ vốn bị ai đó lợi dụng khóa lại bị đá bay, hai người đang ghim tay chân tôi cũng bị đánh không thương tiếc, mặt mày méo xệch. Chỉ trong nháy mắt, nơi vốn đang loạn cào cào bỗng trở nên im bật, ai cũng căng thẳng không nhúc nhích nhìn gương mặt âm trầm khủng bố của ông xã tôi.

Tôi khóc, khóc đến không thể kìm chế được ông xã ôm lấy. Phía sau anh Dật cũng nhanh chóng xuất hiện, nét mặt hối hận lần đầu tiên quát tháo trước mặt nhân viên xử lý việc lộn xộn này.

Tối hôm đó tôi như cũ bị ông xã ném ra ban công kèm theo tấm chăn, tôi cũng không nói không rằng nép sang một bên khóc thút thút rồi ngủ mất. Vết thương trên người đều đã được ông xã xử lý tốt, chỉ là vết thương ở lòng tạm thời khó mà khép lại, cứ mỗi lần nghĩ đến những người từng là đồng nghiệp hòa hảo đối xử với tôi ngày hôm nay, tôi lại không thể ức chế mà khóc thêm một hồi. Đến nửa đêm tôi mơ màng được ông xã ôm vào, tôi nấc nhẹ một tiếng rồi vùi sâu vào ngực anh. Cả đêm không mộng.

Sự việc này còn chưa qua đi, thì ngày hôm sau tin đồn tôi tiếp tay cho gián điệp công ty địch thủ lấy trộm phần mềm sản phẩm lại náo loạn cả lên. Oan ức nhất là, gián điệp kia sau khi bị bắt chẳng biết thế nào lại chỉ đích danh tôi là đồng bọn giúp hắn tuồng thông tin ra bên ngoài, nhất thời dư luận trong công ty đều chia mỗi nhón vào người tôi.

Sự việc đã đến mức này ông xã tôi cũng không nhẫn nhịn nữa, tát vào mặt giới truyền thông tin tức còn chấn động hơn.

"Đường đường là phu nhân tập đoàn nhà Nam Cung lại làm mấy trò hèn hạ đó sao? Cũng không thiếu mấy đồng tiền như vậy. Trước khi sự việc được sáng tỏ, tôi không mong giới báo chí sẽ tổn hại danh dự vợ tôi bằng những đồng nhút nhát này, bằng không khi điều tra ra thực hư, tôi sẽ kiện các người về tội phi báng. Tôi không nghĩ sẽ bỏ qua cho những người có ý định làm hại đến vợ tôi."

Chấm dứt buổi họp báo, anh bãi luôn chức vụ của ba vị trưởng phòng và cho hai mươi nhân viên thôi việc. Số người từng hò hét muốn đuổi tôi ra khỏi công ty nháy mắt bay hơn phân nửa, những người còn lại thì an phận làm việc, nhưng lúc nào thần kinh cũng căng thẳng vì chịu sức ép của anh Dật. Không khí trong công ty nhất thời trở nên âm trầm.

Tôi cọ cọ vào người anh, cái mũi đỏ ửng còn rơm rớm nước mắt. Mấy ngày này tôi vẫn ở phòng làm việc với ông xã, một phần là vì tránh sóng gió còn một phần là vì thói quen, ăn cùng ăn ngủ cùng ngủ, so với trước kia lại càng khăng khít hơn. Nhất là sau lần bị đánh trong phòng thay đồ ấy, ông xã đối với tôi còn quấn chặt hơn trước kia. Ông xã từng vuốt nhẹ lên chỗ bầm tím trên gương mặt tôi mà bảo rằng: "Đau đớn của em ngày hôm nay, anh sẽ trả gấp mười cho những người đó." Lúc nói ánh mắt cũng trở nên lãnh khốc làm tôi sợ gần chết.

Tôi biết ông xã một khi đã nói là làm, không có cái gì mà "thương hoa tiếc ngọc" hay "không đánh nữ giới". Bằng chứng là những người hôm đó đánh tôi đều bị ông xã đánh đến nhập viện, kẻ thâm nhất chính là cái người bảo tôi đã lấy cắp tiền của chị ta ấy, đến giờ vẫn nằm trong phòng hồi sức vì gãy ba cái xương sườn và một cái xương đùi.

Nuốt nước miếng. Ông... Ông xã tôi còn hơn cả găng-tơ bác sĩ ạ! QAA

Nhét vào miệng tôi một viên sô cô la, ông xã mặc dù không nói nhưng yêu chiều lại có thừa. Tôi ngẩng lên hôn bẹp lên mặt anh một cái, đối với việc ai muốn hại tôi và vì sao hại tôi tôi cũng không truy cứu nữa, chỉ sợ ông xã nhà tôi đi hại người khác thôi. T^T

"Ông xã, hôm nay em hầm canh gà cho anh ăn nha?"

Tôi nhò nhẹ nói. Gần đây ông xã mệt nhọc, đối với người khác sắc mặt cũng đen như đất nòi, làm cho cấp dưới đến ngay cả thanh mai trúc mã là anh Dật cũng không dám nhìn thẳng anh.

Anh lại rút cho tôi thêm một viên sô cô la, quả nhiên là hàng ngoại nhập ăn hoài mà không ngấy, nhân bên trong miệng còn giòn tan.

"Em biết nấu sao?"

Anh hỏi. Tôi la lên hưng phấn.

"Biết, biết. Bữa mẹ có qua nhà chỉ em mà. Làm cũng không khó, chỉ cần cẩn thận tí mĩ một chút là được rồi. Đi mà, anh để em nấu đi, em sẽ chú ý không để nổ bình (gas) đâu mà."

Anh nhìn tôi đắm chiêu, hệt như sắp sửa phải ra một quyết định trọng đại dữ lắm vậy. Tôi tròn xoe mắt, long la long lanh nhìn anh. Một lát sau anh nở nụ cười trầm thấp, hơi bất đắc dĩ đồng ý.

"Được rồi, nhưng em phải nhớ là cẩn thận đó biết chưa?"

Tôi òa lên hoan hô, ôm lấy cổ anh hôn "bep bep" lên gương mặt anh tuấn, trước khi đi còn trịnh trọng thề thốt một hồi. Tâm trạng hớn hờ ra khỏi công ty đã thấy có người đứng sẵn chờ phía trước, người nọ chào tôi rồi mở cửa cho tôi lên xe, tác phong vô cùng chuyên nghiệp.

"Làm phiền anh đưa tôi đến siêu thị của đường XX nhé?"

"Vâng thưa phu nhân!"

Tôi vui vẻ đem bọc đồ ăn vặt ra ngồi nhai, xe chạy được một thì tôi thấy không ổn lắm. Dù tôi có là dân mù đường đi chẳng nữa cũng biết nơi này cách thành thị ngày một xa, dân cư hẻo lánh, làm gì còn là con đường tấp nập xô bồ khu trung tâm.

Tôi thấp thỏm muốn nói nhưng lại thôi, trộm liếc mắt nhìn lên kiếng chiếu hậu thấy tên kia vẫn tập trung lái xe mới yên tâm mò vào túi xách. Còn chưa kịp nhấn nút gọi thì "Kétttt----" một tiếng đầu tôi đập thẳng vào ghế trước, hai bên cửa xe bật mở ra, một người mặc vest đen ngồi vào rồi giật lấy điện thoại trên tay tôi bẻ nát.

"Lâu ngày không gặp, xem ra cô vẫn sống rất tốt nhỉ?"

Bên tai truyền đến giọng nói châm chọc quen thuộc, tôi quay lại không dám tin nhìn người phụ nữ diêm dúa lá loi trước mặt.

"Trình Tuyết Linh?!!!"

Chỉ thấy cô mỉm cười quyến rũ, sau đó tôi bỗng nhồi lên một cái rồi mê mang không còn biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Năm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ông xã, năm tay em đi anh

Căn phòng khép kín, ánh đèn mờ nhạt, không khí nặng nề bao trùm lên tấm lưng dày rộng đang ngồi trên sô-pha. Tôi "Ưc" một cái nuốt xuống một ngụm nước bọt, cảm thấy không còn tha thiết gì nữa mà đi bước nhỏ hết như đang dò mìn tiến lại gần chỗ anh. Bất chợt anh ngược lên nhìn tôi, tôi sợ đến mức suýt nữa thì lăn đùng ra đột quỵ.

Bác sĩ, tìm tôi sắp phọt ra ngoài! QAQ

"Ngồi đi."

Anh cúi đầu làm như không thấy động tác đang cứng đờ như rô-bô của tôi, tay cùng chân song song bước đều đặt nửa cái bàn tọa lên sô-pha thẳng thớm. Tôi khép nép hết như đứa nhỏ làm sai đang lo sợ nhìn vị phụ huynh trước mặt, sẵn sàng tâm lý có thể đối mặt với án treo ngồi ngoài ban công bất kì lúc nào.

"Có một chuyện từ lâu anh vẫn luôn giấu em, nhưng anh nghĩ đã đến lúc nên cùng em thảo luận, mặc kệ kết cục có ra sao, anh cũng không hối hận."

Giọng ông xã vẫn trầm trầm từ tính, lọt vào tai tôi lại chẳng khác nào đang đàn lên dây thần kinh căng thẳng. Cuối cùng dù có trốn tránh thế nào cũng không thể phủ định sự thật này, nháy mắt nét mặt tôi liền nghiêm túc hẳn lên.

Mất to mất nhỏ trùng nhau một hồi, tôi cũng không hồi thức chỉ trợn tròn trắng lên chờ đợi anh đưa ra quyết định quan trọng. Ngay khi nhiều khả năng tôi phải đi chinh hình vì hai mất tỷ lệ nghịch với khuôn mặt, môi ông xã rớt cuộc mấp máy rồi như hạ quyết tâm chộp mạnh lấy vai tôi.

Ông xã nghiêm túc gằn giọng rõ ràng, nói.

"Thật ra, anh là diễn viên hài!"

.....OMG!! Không phải chứ ông xã?!!!!!!!!!!

Ào!!!

Đột nhiên bị hắt nước lạnh khiến cho tôi giật nảy mình một cái, đầu óc mơ hồ cũng dần dần thanh tỉnh.

Tôi khó khăn nâng hàng lông mi đang ướt sũng lên, khóe mắt có chút cay rát nên tôi nhắm chặt lại vài cái rồi từ từ mở ra. Trần nhà trong kí ức như cao hẳn lên rồi đóng từng tầng bụi dày, căn phòng hôn ám với chút ánh sáng le lói từ ngoài cửa hắt vào khiến cho hai mắt mờ sương của tôi nhất thời không thể thích ứng được mà trở nên mờ mịt.

Tôi nhớ là tôi đang trên đường đi tới siêu thị thì gặp phải sự cố, tài xế không đáng tin đưa tôi đến nơi khi họ cò gậy này rồi đập tôi nằm bẹp. Nếu như không có gáo nước lạnh vừa rồi, dám là tôi đang còn thẳng cẳng phơi thây nơi xứ người.

Ồ, vậy tính ra là tôi đang bị bắt cóc đi? Biết ngay mà, vừa nãy chỉ là mơ thôi, làm gì có chuyện ông xã bảnh tòn xà lòn nhà tôi lại đi đóng hài được chứ, hù chết người.

Đương lúc tôi còn đang mừng thầm vì ông xã tôi không phải "diễn viên hài", cánh tay chợt bị một người đàn ông không kiên nhẫn nắm lấy rồi vô tình kéo

đi. Tôi cũng an phận ngồi yên trên một chiếc ghế gỗ mặc cho người kia đo đạc rồi đem dây ra trói, về mặt ngoan ngoãn phối hợp phải nói là good thì thôi rồi.

"Đối với một con tin thì thái độ của cô rất đáng được tán thưởng đấy!"

Tôi ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra giọng nói, không ngoài ý muốn bắt gặp được gương mặt khó ở của ai đó đang khoanh tay đứng ngược hướng ánh sáng. Tôi bĩu môi.

Trịnh Tuyết Linh, không ngờ cô sa đoạ đến mức rù tôi đi đóng phim Thái. Mấy cái cảnh này chỉ có trong phim giật chông đánh ghen thôi cô có biết không? Lần sau cô phải sáng tạo một chút, nếu không đụng xe nhảy lầu thì nên ngồi vào bàn lâu, cạ trước ba li xá xì rồi có gì mình từ từ nói cho nhau nghe.

Phất tay cho người đặt ghế ngồi ngay phía đối diện tôi, cũng không chờ tôi ú ớ thêm lời nào tầm mắt sắc lạnh đã quét qua, tôi biết điều lập tức Stop ngay và luôn. Đấy, tôi cũng có dốt tiếng anh lắm đâu, ít nhất vào lúc nguy cấp tôi cũng biết Exit là lối chuồn khẩn.

"Không có gì muốn nói à? Vì sao tôi bắt cóc cô? Vì sao tôi đưa cô đến nơi này? Tiếp theo, tôi sẽ làm gì cô?"

Tùy ý ngã ra phía sau bắt chéo chân, ánh mắt Trịnh Tuyết Linh lướt sang tôi mang theo một chút chán ghét, mà nhiều hơn đó là thứ cảm xúc vô cùng phức tạp mà ngữ văn ba điểm như tôi không thể nào hình dung ra.

"Cô biết không? Kì thực so với chị tôi thì cô hạnh phúc hơn nhiều, ít nhất cô nên cảm thấy may mắn vì được sinh ra trong một gia đình bình thường mà không phải con nhà quyền quý. Mẹ tôi là một phụ nữ yếu đuối lúc nào cũng chỉ biết đến chồng, thờ chồng, tôn chồng, mặc kệ cho ông ta ở bên ngoài làm xằng làm bậy, bao nuôi tình nhân, tổn hại không ít danh dự. Chỉ có điều ngay cả bà cũng không thể ngờ được rằng, người đàn ông chung chăn gối bao nhiêu năm qua lại thua cả cảm thù đem bán chính đứa con mình."

Cô cười nhạt, khoe miệng nhếch lên trào phúng.

"Mọi người ai cũng nghĩ rằng chị tôi hết như những cô công chúa bước ra từ quyển truyện cổ tích, không chỉ thông minh giỏi giang mà còn đoan trang thủy mị, quả thật chẳng khác gì là đoá hoa xinh đẹp của giới thượng lưu. Nhưng sự thật, chị tôi chỉ là một con búp bê đáng thương được cha tôi nuôi nấng, hoàn toàn không biết đến phản kháng là gì. Từng có một thời gian tôi thấy thương hại cho chị ta, mặc dù trong mắt người khác chị ta là một người đáng để ao ước. Nhưng vậy thì sao chứ? Cuối cùng còn không phải mặc cho người khác sắp xếp hết sao, ngay cả tình yêu của đời mình còn bị đem đi đong đếm. Cô nói, còn không buồn cười sao?"

Cô đứng lên đi vòng sang chỗ tôi, không một chút kiêng kỵ khoan thai mở miệng.

"Lúc trước tôi cũng từng đề cập đến nguyên nhân mà anh Duệ với chị tôi chia tay, một người là vì sự nghiệp muốn rồi đi phát triển, còn người kia lại không chịu được xa cách mà nảy sinh mâu thuẫn. Nhưng sự thật..." Cô ghé vào tai tôi nói như mê hoặc: "Sự thật, là cha tôi đem chị tôi bán cho một nhà đầu tư lớn của nước ngoài."

Tôi tròn mắt không dám tin nhìn Trịnh Tuyết Linh rồi đi mang theo biểu tình châm chọc.

"Không trách cô không tưởng tượng được, nhưng cha tôi chính là người như vậy. Ông ta có thể vì sự nghiệp mà hi sinh chị em tôi, chỉ có mẹ tôi là khờ khạo tin vào những lời dối trá của ông ta. Chị tôi thật đáng thương, cũng giống như tình yêu đáng thương của chị ta vậy. Chị tôi lựa chọn rồi đi anh Duệ đến bên nhà đầu tư kia, một phần là do cha tôi ép buộc nhưng nhiều hơn vẫn là vì chính mình mà suy tính. Dùng thời gian năm năm ở bên cạnh một người đàn ông xa lạ để đổi lại vị trí cấp cao trong công ty, chuyện buôn bán có lời như thế, có là đứa ngốc cũng biết nên lựa chọn thế nào. Mà hiển nhiên, chị tôi lại không phải đứa ngốc."

Cô liếc mắt nhìn về mặt tôi xoắn xuýt, chắc cũng biết IQ tôi không cao nên cho tôi thời gian để tiêu hóa vấn đề.

Nói đi nói lại vẫn là ông xã nhà tôi đáng thương nhất, thành thật làm ăn (?) nên mới thua kém người ta (???). Tôi cũng không có quá nhiều nghi hoặc về cách làm của Trịnh Tuyết Linh, chung quy mỗi nhà mỗi cảnh, nhưng lựa chọn thế nào vẫn là quyết định ở cô. Mà may mắn cô ấy lựa chọn buông tay ông xã, chính vì vậy tôi mới có cơ hội được quang minh chính đại ở bên anh, nhờ vậy tôi mới thấy cuộc đời còn tươi đẹp biết bao, tính ra tôi phải cảm ơn cô ấy nữa mới đúng.

Tôi quyết định rồi, kì này mà bình an thoát hiểm tôi nhất định phải bù đắp tổn thương cho anh bằng hai cái bánh bao nhỏ*, tốt nhất là để luôn một lượt Péc-xi, Xá-xì và Cô-ca. Một đứa bông, một đứa cống, một đứa dất tay. Từ nay một nhà hạnh phúc mãi mãi về sau.

*Bánh bao = Cục cưng bé con.

"Này, cô có thể thôi chảy nước miếng đi được không? Thật ngu ngốc!"

Nhìn về mặt chán ghét của Trịnh Tuyết Linh, bấy giờ tôi mới phát hiện nước dãi của mình đã chảy ba thước, có chút ngượng ngừng khép miệng lại. Tôi thề, thiệt sự tôi không có tưởng tượng ra hình dáng XX rồi OO của ông xã đâu, nhất định phải tin tưởng tôi!

"Không nói với đồ ngu ngốc như cô nữa. Nề mặt chúng ta từng quen biết, tôi cũng không thật sự chán ghét cô, nhưng nguyên tắc là nguyên tắc, tôi vẫn không để cô sống được. Thôi thì thế này đi, cô thấy chết ngộp như thế nào? Trước khi kịp cảm nhận đau đớn thì cô đã tắt thở, cũng không ảnh hưởng đến mĩ quan. Vậy đi, tôi thấy tôi vậy là nhân từ với cô lắm rồi!"

...Chúng ta đang nói về vấn đề gì thế? Bàn về một trăm cách chết không kịp ngáp à??!!!!

Tôi khóc. Nói chuyện cho đã rồi làm thịt nhau sao? Không phải chứ, tôi còn chưa ăn gì để kịp chết!!! QAQ||||

Không nói nữa mà bắt đầu phân phó cho thủ hạ làm việc, mấy can dầu được rút ra rồi rưới đều xung quanh nhà. Chỉ một lát sau, mùi hăng của dầu liền bốc lên hừng hực.

"Đây là công trường bỏ hoang nằm trong dự án xây dựng, mấy hôm trước cũng đã được cấp phép phá bỏ, giờ mà nó có bị cháy hay là gì thì người dân quanh đó cũng không lấy làm lạ. Nói đơn giản hơn, sẽ không ai phát hiện ra cô ở nơi này."

Trịnh Tuyết Linh cười ra hiệu cho người đàn ông bên cạnh, anh ta gạt đầu rồi móc ra một cái bật lửa, vô cùng chuyên nghiệp đem nó ném về phía can dầu. Lửa phục lên rồi lan ra khắp nơi, chẳng mấy chốc tôi tựa như chìm trong lồng nơi nào cũng không thể thoát đi.

Tôi hít sâu vào một hơi nhìn đám người lục tục rời khỏi, cổ họng khản đặc vì hít phải không ít khói.

"Cô được gì?" Tôi nói: "Tôi chết rồi, cô thật sự sẽ vui về sao?"

Âm thanh khàn khàn của tôi vang lên, Trịnh Tuyết Linh dừng bước, tôi cũng không né tránh mà nhìn thẳng vào cô.

"Phải."

Hết thấy im lặng chỉ còn tiếng tí tách của ngọn lửa. Lần này, cô ấy đi thật.

Tôi ngẩng nhìn trần nhà đen đúa ánh mắt có chút mờ mịt, cũng không biết nên khóc hay nên cười nhìn sinh mệnh của mình bắt đầu trôi đi. Thật sự thì con người tôi cũng không phải rộng lượng hay cao cả gì, nhưng ngay lúc này đây tôi lại chẳng có chút nào oán hận đối với Trịnh Tuyết Linh, dù hành động của cô chẳng khác gì là dồn tôi vào đường chết cả. Con người ai cũng ích kỉ như nhau, ai cũng tham lam mưu cầu hạnh phúc mặc cho cái giá phải trả đôi khi thật đắt đau.

Tầm mắt bắt đầu mơ hồ, tôi khó chịu phát ra những tiếng ho trầm đục. Có lẽ đúng như những gì Trịnh Tuyết Linh nói, trước khi tôi kịp chết vì bị lửa thiêu thì đã ngạt thở trước rồi, chỉ là quá trình có chút không được dễ chịu cho lắm.

Tôi mệt mỏi cúi đầu, hai mắt chớp chớp vì đau rất cuối cùng cũng không thể cưỡng được mà khép chặt lại. Ông xã à, bây giờ mà anh còn chưa chịu đạp cửa xông đến thì bà xã của anh nhiều nguy cơ sẽ thành heo quay, quan trọng hơn là anh sẽ mất vợ, từ nay sẽ sống như dân cờ bạc chơi bài ba lá lúc nào cũng bị bù.

Sức lực ngày một cạn kiệt, tôi hít thở cũng ngày một khó khăn. Quả nhiên cuộc đời thì không như phim, ông xã cũng không núp lùm gần đó rồi nhảy ra úp sọt.

Hầy, ông xã à ~ Bà xã anh hồng nhan bạc mệnh nên đi trước, anh ở lại nhất định phải thủ tiết, không được có bà hai bà ba đâu đó!

Hum~ Nhưng thôi anh có cũng không sao, em thật nhỏ nhen nên đừng chê anh nhé!

Còn có...

"Ông xã à, em... thật không nỡ... một chút nào..."

Tôi khóc, hai hàng nước mắt vô thanh. Khói xộc vào miệng mũi khiến cho tri giác hoàn toàn chết lặng. Nhiệt độ xung quanh vẫn tăng cao, ý thức mơ hồ dần chìm vào bóng tối. Tôi hoảng hốt nhưng không làm gì được, mí mắt thật nặng nề, sợ hãi về cái chết cũng không bằng đau xót khi mất anh.

"Xin lỗi, để em phải chờ!"

Ngực tôi bỗng trầm xuống, đôi tay dầy rộng đem tôi siết chặt vào khoan ngực kiên cường. Mọi thứ hết như cách một tầng giấy mỏng nhìn qua khung cửa mờ ảo, duy chỉ có vòng tay ấm áp mà quen thuộc đó là chân thực.

Trước khi mất ý thức lần hai, tôi chắc hẳn mình còn cứu chữa được mà điên cuồng hò hét.

Bây giờ anh có đi đóng hài em cũng không có ý kiến gì. Thật đó, anh bật kênh XX chưa? Diễn viên hài trên đó nhìn giống anh lắm~~~~~XDDDDD

(Nam Cung Duệ tỏ vẻ, em đừng nháo nữa cho anh nhờ.)

"Nhân sâm này, cao dán này, máy mát-xa cầm tay này,... Ông xã, anh xong chưa? Nhanh lên đi anh!"

Kiểm kê lại đồ trong giỏ lại một lần nữa, tôi nhìn ông xã trên mặt tây trang dưới mặt tà lòn có chút cạn lời, lần thứ một trăm linh một tiến lên an ủi anh.

"Chỉ là về thăm nhà mẹ của em thôi, anh cũng đừng... trang trọng quá, cứ như bình thường là được rồi." Lau mồ hôi. Nhanh mặc quần đi anh à, nửa tây nửa ta nhìn đau tim quá!

"Ba má em hiền lắm, dám có khi thấy anh rồi còn giết heo đãi cả dòng họ ấy. Đầu phải nhà nào cũng có con rể chuẩn men 3G như anh!" Đẹp "giai", con

nhà giàu, học giỏi. Vậy mà còn không ưng nữa thì thôi luôn đó!

"Nên anh đừng lo nữa nhé, ba má em nhất định sẽ rất thích anh!" Dám trước khi thấy mặt anh má em đã đánh bẹn em rồi, cái tội đi gần một năm trời mà không liên lạc về nhà.

Một hồi gà bay chó sủa ông xã rớt cuộc cũng chịu đi thay đồ, tuy vẻ mặt như cũ không có biểu tình nhưng vẫn nhìn ra là có chút không yên. Tôi xiêu lòng, tự dưng thấy cưng anh gì đâu.

Chất món đồ cuối cùng lên xe, tôi lẩm nhẩm đếm lại lần nữa xem còn quên gì nữa không. Rớt cuộc cũng hài lòng gật đầu, tôi hít vào một hơi quay lại nhìn căn nhà mà gần một năm trước tôi đã bước chân vào.

Vẫn là một khu vườn nhỏ, nhưng không còn trống trải như trước mà đã phủ một màu xanh tươi. Tôi nhếch miệng cười toe, nguyện vọng được lần mình trên thảm cỏ nhờ công ông xã vùng xới rớt cuộc cũng hoàn thành.

Vẫn là một căn nhà hai tầng, con đường đi nhỏ nhỏ, cái ban công đón gió, và... một ông xã mặt than.

Tôi cười.

Khởi đầu của chúng tôi không phải là tình yêu, nhưng lại vì yêu mà dây dưa với nhau một đời một kiếp.

Anh là cái tên mặt than không quan sự đời, mỗi ngày tôi phải dốc toàn lực nghĩ cách chọc cười anh.

Tôi là con bé nhàn rỗi ưa làm chuyện nông nổi, mỗi ngày anh chỉ cầu cho tôi có thể bớt nhí nhố một chút.

Cuộc sống sau hôn nhân quả thật là thử thách rất lớn đối với chúng tôi, hai người xa lạ tự dưng trở thành vợ chồng, không biết tí ti gì về nhau. Qua đó, là những câu chuyện vụn vặt trong cuộc sống đời thường, nhưng không kém phần âm ả, giữa một người muốn yêu và một người muốn được yêu. Hạnh phúc đôi khi đến thật bất ngờ, nhiều ngỡ ngàng, nhưng cần nhất là hãy thật tinh táo để có thể giữ được nó.

Chiếc giường này chia đôi, tủ quần áo anh bên phải em bên trái, cơm em nấu có thể không ngon nhưng anh vẫn ăn không bỏ sót phần nào. Từng lời nói và hành động của anh em đều xem trong mắt, có đôi khi mắt nhìn không đủ còn phải lúi cả tìm ra để cảm nhận.

Anh ít nói. Ôi ~ tốt nhất là anh đừng nói, mắc công lại làm em nổi máu tinh tinh muốn hành hung anh.

Anh ít cười. Không sao, nhìn mặt em đi này, rồi anh sẽ cười ngay thôi.

Cảm xúc nhân đôi, nỗi buồn liền vui đi phân nửa. Kia, có phải anh quên gì rồi không?

Cạch.

"Em còn chưa lên xe sao?"

Khép cửa nhà lại, ông xã ngược lên hỏi tôi.

Nhìn anh mặc một bộ đồ trắng hệt như ngày tới đón tôi đó, tôi cười lớn nhảy bổ vào lòng anh cọ cọ.

"Ông xã ~ em yêu anh lắm ~ "

"Anh biết."

"Ông xã ~ em thật sự rất yêu anh ~ "

"Anh biết."

"Ông xã ~ em yêu anh giống như chuột yêu gạo vậy ~ "

Anh cười, hôn nhẹ lên môi tôi.

"Vậy có ai từng nói cho em biết, là anh cũng rất yêu em không?"

Tôi cúi xuống cọ nhẹ vào mũi anh, hai mắt rung rung.

"Có, em nghe thấy rồi!"

Tôi cùng anh nhẹ nhàng dây dưa, giây phút này chỉ ước sao cho thời gian dừng lại một chút. Có được anh, tôi như có được cả thế giới này.

"Ông xã, nắm tay em đi anh! Phía trước, đã là cầu vòng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã, Nắm Tay Em Đi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

